

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

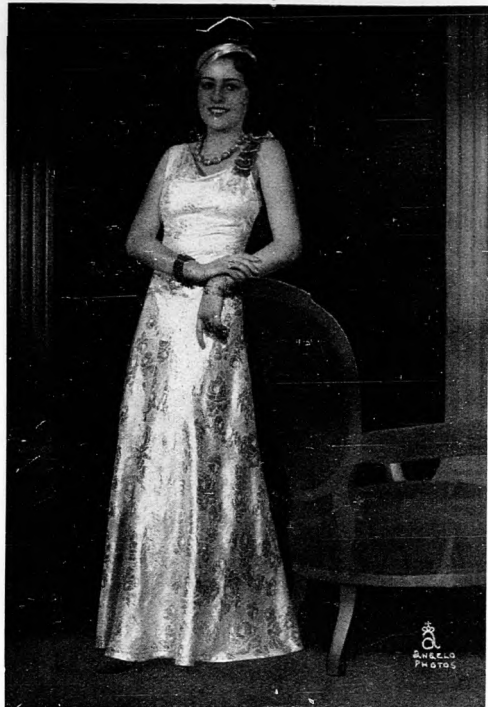
FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

X. ÉVFOLYAM. 26. SZÁM
ÁRANYOLCVAN FILLÉR
BUDAPEST, 1933 SZEPT. 10

GABOR BÖSKE

DEBRECEN

Verebély Eszter

Foto: Angelo

T
Á
R
S
A
S
Á
G

Cselényi Józsefné

Foto: Kossak utóda Komáromi

Elisabeth Frisk

a stockholmi kir. színház művésznője

M Ű V É S Z E T

Falu Bretagneban

(M. de Lambert pasztelje)

Szabó Lujza, az Operaház művésznője

Foto: Kossak utóda Komáromi

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

X. EVFOLYAM 26. SZ.

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYOIRAT

1933 SZEPTEMBER 10

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-án és 20-án.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VI., Jókai-u. 37
(Berlini-tér sarkán) Telefon: Aut. 10-7-23 Postatakarékpénz-
tári csekkzárlata: 41.490. Előfizetési ár Magyarországon
és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre
7 pengő, Belgiumban, Franciaországban, Németországban,
Svájceban és Olaszországban: egész évre 30 P, félévre 15 P

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csekkorona, félévre
90 csekkorona, negyedévre 30 csekkorona, Romániában:
egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 230 lei,
Angliában és Jugoszláviában: egész évre 40 pengő, félé-
vre 20 pengő, Amerikában egész évre 8 dollár.
Egyes szám ára 80 fillér. Előfizetési ára az ingyenes
gyermekrovat mellékelével együtt évi 24 pengő.

PAPP JENŐ: TENNISZ

Minden nap téglavörös tennispályák közt járok haza a Sashegy alá. A lányok tisztá fehérben röpdősnek a pályán, karcú fiatalemberek nyúlnak el a levegőben a labda után, vérpiros muskátlik nevetnek a napba a kis büfféekertben s a fonott székekben pihenő mamák, trécselő udvarlók és gyönyörködő agglégények olyan halkan viselkednek, annyi tisztelettel nézik ezt a finom sportot, hogy mikor elrobagok mellettük, a szívem mélyéből megkívánom ezt a gondtalan testi játékot. A szellemi szükségmunkás irigysége ez a ráérő emberek iránt, akik elérték azt, hogy meg tudták hosszabítani a gyermekort és naponként tudnak még most is labdázni. Annyi időm sincs, hogy megálljak a magas drótháló közt és percekig elnézzem én is a többi bámészkodóval a remekebb ütéseket. Csak a szemem akadt fent a hálóban és a vágakozó szív, amelyik duzzog és makacsodik ilyenkor, nem akar leülni az íróasztal mellé, hanem maga is szeretne hófehérbe öltözni, puhatalpú cipőt húzni, nevető partnert választani és írás, olvasás, gondolkodás helyett passzióval hajladozni, rohanni a labda után.

Kétségtelenül ők a boldogabbak, akik lent a nyílt pályán labdát s nem gondolatokat kergetnek. Kezük már a hivatalban bizseregni kezdhet, míg a tollszárat szorítja, vagy az írógép billentyűin futkos, hogy mikor szabadulhatnak már ki tenniszezni. Ebéd utáni pihenésüket is gondolkodás nélkül dlozzák fel a tenniszért, a pálya mindenük,

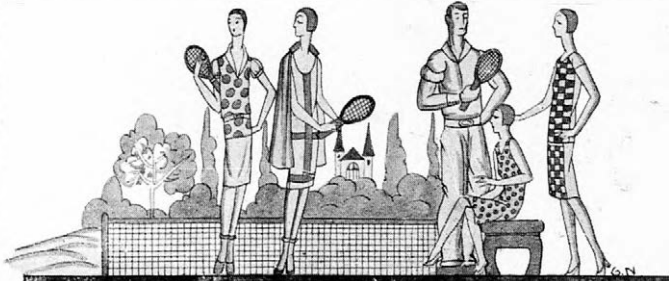
a dressz felmagasztosítja őket, szembeállhatnak egy nővel, akit megverhetnek, vagy akitől udvarias előzékenységből kikapnak. Valamikor csak arisztokraták üzték ezt a sportot, zárt parkok ölen, elrejtve a világ szeme elől s az egész polgári osztály a kertek rácsához szorítva kíváncsi arcát, csak messziről élvezte az előkelő kisasszonyok és arslánok eme szórakozását. Ma nincs populárisabb sport, mint a tennisz, a polgárság elrabolta magának a labdaütőt s ezzel együtt megszerezte magának a pocakatlan derekat. Izmai azóta ruganyosak, amióta a kis gumilabdákat üzi. Tüdeje pompásan működik, keze könnyedén szervioz és testi formái egyre jobban tökéletesednek. Szép embertípusok nőnek a tennispályákon s ha közéjük keveredik egy-egy lomposabb lovag, vagy terebélyesebb hölgy, pár hónap múlva ezek is rokonszenvesen átalakulnak.

Es megigézi őket a sok szabad levegő, a mennyezetről aláömlő napsugárzás, befutja arcukat a pír, kezük, karjuk napszínű lesz, flörtjükben feloldódik az éles vágy. A fehér flanel és fehér selyem, amelyik

megfeszül rajtuk, egy klasszissal magasabbra emeli őket, valóságos finomítóba kerülnek, mikor a tenniszhez felöltöznek.

Es ez a hamvaság ragyogó burkot ad a társalgásnak és az érintkezésnek is. Fehér sport! Öröm résztvenni

benne és öröm nézni is. Öröm még elmenni is mellette és a tinta is megfehéredik, amíg róla írok.

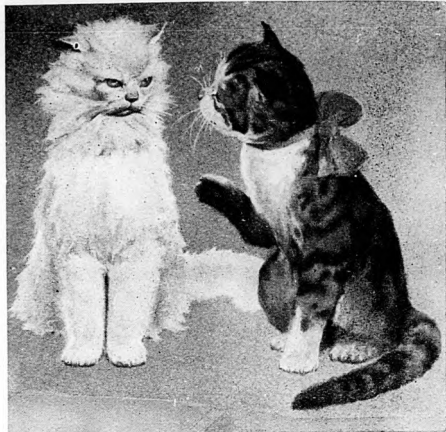
S u r á n y i M i k l ó s :

Antanító

Európa egyik legiparibb államának egyik legnagyobb politikusa, Lloyd George adta ki a jelszót Angliában: *Vissza a faluba!* Nem véletlen, hogy a hatmillió London köregetejei között hangzott el az a kiáltás. A metropolisokba való csődülés tendenciája már régóta rémiti a gondolkodókat és államférfi, társadalombölcse, emberbarát, építész és nemzetgazda a XX. század egyik legfontosabb feladatának tartja a „Vissza a faluba” jelszó megvalósítását. Szemellátható sikerrel. A nagy városok magva, a city és a drága bérpaloták övezete elnéptelenedik, a külvárosok kiszélesednek és falusi jelleget vesznek fel, villakkal, családi házakkal, nyaralókkal, amelyek beleolvadnak a mezők és erdők zöld pázsitos, napsütéses, jövelegűjü végtelenségébe. A közlekedési eszközök tökéletesedése lehetővé teszi, hogy a munkás a gyárváros közelében falusi miliót teremtsen magának s a falusi millió falusi erkölcsöket és falusi egészséget teremt a füstölő kémények és a zakatoló gépek embere körül. Hét végén a városi ember közönlök a környező falvakba s nyáron, amikor a gazdasági élet üteme meglassul, aki csak teheti, elmenekül a milliós tömegek Babeléből, el, el, minél messzebb, minél egyszerűbb és idillikusabb és természetesebb környezetbe.

Nyáron érezzük, hogy valamennyien faluról jöttünk és a faluban vagyunk megpihenni. Ugy volna szép, hogy az életnek az a része, amely farszót munkában telik el, a harmincadik életévtől az ötvenig tartson. Ötvenéves korunkban el kellene mennünk a vidékre, apró kis birtokot venni és élvezni a falusi élet idillikus csendjét. Mert az emberben örök nosztalgia él az ősi igénytelenség és a természetes élet naivitásai iránt. Visszavágyik abba a földi paradicsomba, amelyről így ír a Biblia: „És ültete az Úristen kertet Edenben, napkelet felől és abba helyezte az embert. És nevelte az Úristen a földből mindenféle fát, tekintetre kedvest és eledelre jót, az Élet fáját is a kertnek közepette és a jó és gonosz tudásának fáját”. Igen. Ez az ember lakóhelye. Kert, fa, víz, napsütés, hajnal, harmat, szivárvány, langyos eső, szelid szél, árok, bokor, fülemüle-csattogás, naplemente, édes, butaképű méla hold, lassan cammogó ökrök és pásztorsíp. Ez az egész. Ha egyáltalán boldog lehet az ember, itt boldog lehet.

Ez a falu varázsa. Nyáron én is visszavágyom fatornyos hazámba, kis magyar faluba, mely felett mintha nyomtalanul suhantak volna el az évszázadok. Ott még nem tudnak semmit a gép és az ember harcáról s ha a nyugati kultúra hanyatlásáról akarak beszélgetni, fel kell keresnem Magda Pál urat, a tanítót, aki a falu végén lakik, egy fedél alatt az iskolával, amelyet nem Klebelsberg gróf építtetett, hanem építettek régen a kegyurak kommienciói célszélei, a falusi pallér, ács és asztalosmester. És akkor meglátom az érem másik oldalát. Azt az oldalt, amelynek láttára elborul az ember lelke és fellázad a társadalom ellen, amely egybeállít módon hálátlan a faluval és a falu lelkevel, a magyar tanítóval szemben.

Cica-zsír

A magyar tanító hős és mártír, proféta és anakoréta, mint aminők a thebaisi sivatagban éltek. Barlangláka szent. Földes, gerendás szoba, apró ablak, amelyben és amely körül nyoma sincs semmi higiénának és kultúrának. Ilyenkor eszembe jut, hogy milyen emberfeletti nehézségekkel kell megküdenie annak a tanítónak, aki a falusi gyerekekből, ezekből az önfeledten fityűlő rigókból, Mozart-dallamokat játszó fuvalművészeket, ezekből az édes esztelenekben hampergő kis medveocskából XX. századbeli természettudományos kultürembereket nevel. És csaknem megrikatja az embert, hogy annak a szegény tanítónak ezenkívül még adminisztrációs munkát, dolgozatjavítást, kézimunkázást is feladnak izt magának kell végezni, sőt magának kell megfizenie a vacsoráját és magának kell kitakarítani nemesak a lakását, de a tantereket is.

Igy van ez különösen a magyar vidékeken. A háború előtt a magyar kormányzat elhanyagolta a magyar vidékek népoktatását, s ami iskolát épített, azaz a nemzetiségi vármegyékét gazdagította. Páratlan szerencse, hogy ezzel szemben a színmagyar vidéken egyre-másra létesültek felekezeti iskolák, az ő derék kántortanítóikkal, akik templomban és tanteremben a falusi pappal együtt tartották fenn az ősi magyar egyházi szellemet s az ősi magyar kultürentendenciákat. Erről egyszer külön kellene írni nem egy újságcikket, hanem vaskos kötetet: a kántortanító-ról. Az egyházi énekről, a népköltészet és népmelódia körül való kántori érdemekről, a cigánydallammal szembenálló igazi ősmagyar melódiáról, a kántori rigmusokról, temetési búcsúztatókról és egyebekről, amelyek nélkül aligha maradt volna fenn valami abból a magyar énekkorásból, amelyből például Kodály Zoltán oly gyönyörű eredménytel rekonstruálta az igazi magyar dal motívumait.

Itt aztán mindegy, hogy valaki hívő-e vagy hitetlen, istenes vagy istentelen ember, — itt művészetről, kultürről és magyarságról van szó, itt mindenkinek kell hajtólni a jó öreg falusi kántortanító előtt.

Falu! Csöppnyi kis világ, legkisebb sejtje a társadalmi organizmusnak; de van még egy kezdetlegesebb és elhanyagoltabb is: a magyar tanya. Pedig ez az igazi magyar szállás. Az alföldi magyarnak még mindig két lakóhelye van: egyik a falu vagy város belső részén, a másik a külső telep, amely néha nagy távolságra van a belsőtől, de az az igazi édes otthon, ott van a jözsága, kertje, csordája, árokkal vagy palánkkal elválasztva a szántó-földtől és a külső kerttől. Ez a tanya. Ez az ezeréves lakóhely. Óriási területen néhány száz apró majorság. Kiterjedése nagyobb, mint London, lakossága néhány száz fő. Ötven-hatvan iskolás-gyermek. Tanyai iskola, egyetlen tanítavél, aki maga is pusztai emberré lett, mint valami apostol a sivatagban. De a tanító úr szobájában ütt-koppott öreg zongora, rádió, néhány szép kötetes könyvtár, mintha valami Robinson-szigetere összehordták volna a modern kultüra egy mintagyüteményét. Az udvaron dísznők rüföngek és este a tanító maga feji meg a tehenét. Valóságos arkádiai idill. Szegénység és szépség, jámborság és tudomány. Antenna a szupfeldén és a vert földes szobájában magyar élet, európai kultüra és tanyai idill.

Összeszorul az ember szíve: milyen messze van az élet szépsége és boldogsága tőlünk, városi emberektől!

SPON és JOHN

IRTA: MOLY TAMÁS

— Sohase volt jó véleményem a tömeg bölcseségéről. — szót bele egy kedves öregúr a társalgásba, melynek tárgya elfajult annyira, hogy a társaság tagjai most már azon futtatták elméjüket, vajjon igazi művészet tud-e hatni úgy, hogy föltétlenül diadalmaskodhatik a tömeg ízlésén. — sem pedig a tömeg hozzáértéséről. Amíg csak föltevés volt bennem, azt megállapítással érlelte a következő eset. Talán tizenkét éve Londonban jártam és egy este elszórakoztam valamelyik varietében.

Az effajta színpad tarka-barka műsora érdekelt, mert szeretem nézni az emberi lelemény, a meglepő kitaláló képesség, a megdöbbentő ügyesség és kitaró szívós munkának váltakozó és meglepő eredményeit.

A műsor kitünő volt. Nem tudom már, hogy mi mindent láttam, de nem felejttem el soha egyik szenzációs számát, mely a műsoron «Spon and John» elnevezéssel szerepelt.

Amikor ez a szám került sorra és felgördült a függöny, a színpadon ott volt a számtalanszor látott erdődiszlet, mely nem fontos és nincsen jelentősége. Elöl egy jókora ketrec állt. A ketrecben egy jól kifejtett ember-majom nyugtalankodott. A majom kifogástalan frakkban volt, a lábán lakk-topán, a nyakán gallér, fekete nyakkendő, az ingében arany gomb csillogott. Izgett-mozgott és türelmetlen érdeklődéssel nézegette a közönséget. Izgatott, ingerült majom hatását tette. Ott volt egyedül a színpadon a ketrecében, talán egy fél percig.

Ekkor kisetett a színpadra, a színpad elejére egy frakkos úr. A középtermétől valamivel kisebb. A haja sűrű, hosszú s valahogy művészfizurásan vörös-szőkén díszítette a fejet. Arcát tömött, hegyesre nyírt szakáll és ugyanílyen hajts lepte el. Egy inas jelent meg mögötte s egy táblát, félméteres, négy-szög alakú deszkát, melyet állvány tartott, helyezett melléje. A vörös-szőké, frakkos úr meghajította magát. Azután feltúrte kabátja mindkét ujját s az ingét is. Úgyhogy az alsó karja csupasz volt. Erre odamutatta a közönségnek a tenyerét s a keze hátát, annak bizonyosságául, hogy nem rejteget ott semmit.

Most kinyújtotta a jobbkarját úgy, hogy profilban állt a nézők előtt s a karja párhuzamosan volt a rivalda peremével. Újra megforgatta a kezét és láttuk, hogy nem rejteget semmit. Erre mozgatni kezdte hosszú vékony ujjait és egyszerre csak feltűnt hosszú vékony ujjai között egy piros golyó. Akkor, mint a billiárdgolyó. Meglepő volt, hogy ez honnan került elő. Odamutatta a közönségnek. Nem hiszem, hogy valami sekan csodálkoztak a pi-

ros golyó megjelenésén. A büvész nagyszerűen csinálta munkáját. Taposoltam. A körülöttem ülők elcsodálkozva néztek rám. Lenéztek talán, buta vidékinek gondolhattak, amiért ezt megtapsoltam.

A frakkos úr odamutatta a golyót a közönségnek és mindenki láthatta, hogy ez egy golyó és nem több. Kezével hirtelen billenő mozdulattal tett és amikor felénk tartotta a keze hátát, amin t négy ujját szétterpesztve tartotta, két-két ujjá között, — a hüvelyk-ujjait elnyujtva, ennek ezúttal nem jutott szerep, — összesen három golyó piroslott. Egyszerre csak három golyó volt a kezében, az imént meg csak egy. Honnan vette? Honnan szedte elő borsorkányos ügyességgel! Nagyon tetszett nékem ez a fordulat és nem voltam rest, hanem kifejezést is adtam ennek: tapsoltam. Itt-ott néhányan velem tapsoltak. A nagy többség körülöttem ülők kis része idegenkedve nézett reám. A frakkos úr meghajította magát. A ketrecben a majom nyugtalan volt és rosszkedvű. Azt hiszem, a nézők jórésze a majmot figyelte.

A frakkos úr most billentett a kezével s a három golyó közül kettőt eltűnt. Ujjai között egy golyó maradt. Csak a jobbkezevel végezte mutatványát, balkeze csöndesen lógott alá, mintha semmi köze se volna az egészhez. Megmutatta azt az egy golyót, újra billentett és ujjai között megint ott volt a három golyó. Most elhelyezte őket a táblán, belerakta a golyókat az erre a célra készült nyílásokba. Taposoltam. Velem tapsolt néhány jölelkű ember, aki azonban aligha tudta, hogy milyen káprázatosan nehéz mutatványt látott. A frakkos úr meghajította magát köszönősen, hidegen. A majom a ketrecben ide-oda ugrált és úgy hatott, mintha ki szeretne onnan jutni.

Az inas kivitte a táblát a golyókkal és behozott egy asztalkát. Az asztallán egy tányér volt, a tányéron egy jókora gombóc, m-lette kés, villa. A frakkos úr előrejött, szerényen meghajolt és az asztalkához lépett. Fölvette a villát és beleszúrta a gombócba és a kést is megmutatta, ahogyan ez ilyenkor illeik, a közönségnek. Azután a kést, a villát és a gombócot hajigálni kezdte egymásután föl a levegőbe, ahogyan zsonglőrök ezt már évtizedek óta rendületlenül csinálják. Hajigálta a három tárgyat egymásután. Egyre magasabbra. Egyszerre csak a gombócot hajította föl újra, utána a kést, mely most a gombócot kettészelte a levegőben és visszahullt a zsonglőr jobbkezebe. A villa a levegőben befeléfordult a gombóc egyik felébe, felszűrva hullt le és így kapta el a zsonglőr a villa nyelét s a kezében levő kés hegyével a gombóc másik felét. Nagyszerű ötlet volt ez, bravurosan meg-

Németh Editke

Foto: R. Jeney Anko

Erhardt Elemér és Olivér (Egyek)

Sickhardt Edit

Foto: R. Jeney Anko

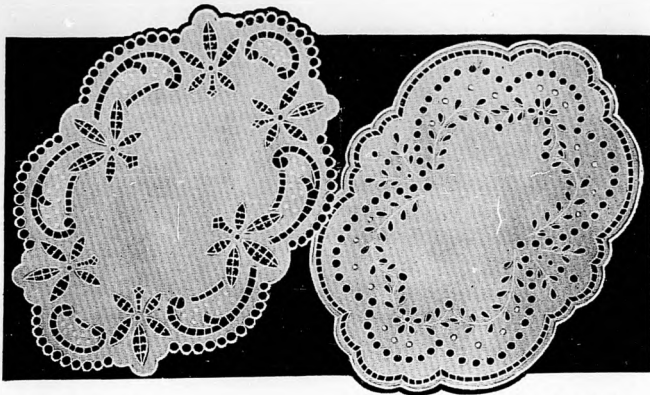
valósítva. A frakkos úr szerényen meghajolt s én persze gyönyörrel tapsoltam vörösrre a tenyereimet. A közönség egy része immel-ámmal velem tartott. A nagyja meg a majomban gyönyörködött, mely türelmellen volt és unta ezt a mutatványt, legalább is úgy tett. A frakkos úr meghajolt és kiment a színpadról. A függöny összecsapódott. Én őszinte meggyőződéssel tapsoltam és velem együtt hátul a jegyszédők.

A frakkos úr most megjelent a függöny előtt, meghajolt és így szólt:

—Hölgyeim és uraim! Őszintén sajnálom, hogy mutatványaim nem arattak ma este nagyobb sikert és... meghajlok az önök igazságos ítélete előtt. Nem ígérhetem meg, hogy holnap érdekesebb, izgalmasabb mutatványokkal igyekszem elnyerni az önök nagyrabecsült tetszését, mert megvallom őszintén, ennél többet, vagy mást, vagy jobbat nem tudok. Hogy mennyire önöknek van igazuk, amikor nem lelkesednek most azért, amit láttak, ezt bizonyítja az a körülmény, hogy John, évek óta a barátom, a majom, melyet a ketcében láttak, addig volt nézője szerény művészetemnek, míg eltanulta és most már... kollégám lett. Nyugtalan és ingerült, amikor én produkálom magamat, mert neki az a vágya, hogy ő mutassa be a mélyen tisztelt közönség előtt tudását és művészetét. Engedjék meg tehát, hogy barátomat, kollégámat és szerencsés vetélytársamat, John-t szíves figyelmükbe ajánljam.

A frakkos úr meghajolt és eltűnt a függöny mögött. A zenekar rázendített egy egészen rövid kis közjátékra. A függöny szétlebbent. A ketcet a majommal kísé előbbre került, a színpad elejére.

A frakkos úr hozta a táblát és betolta a ketcébe. A majom nyugtalanul izgett-mozgott. A frakkos úr szólt hozzá halkan, hogy mit, azt nem lehetett megérteni. A majom végre otromba, furcsa, befelé görbülő mozdulattal kinyújtotta a karját. A frakkos úr újra szólt s a majom próbálta felgyűrni a kabátja ujját, ami nem sikerült neki — s erre felzúgott a taps. Azután ki-nyújtotta jobbkezt. Illeggette kissé,

Tálcakendők

Wieg Testvérek terve

esetlenül... de tény az, hogy egyszerre csak ott volt az ujjai között a piros billiárdgolyó. Ránézett, mint aki nem tudja, hogy most mit kezdjen vele. A közönség ujjongott. A majom indulatosan nézett le az emberekre. Hirtelen csinált valamit a kezével s a négy uja között valóban ott volt a három piros golyó. Ezt már odamutatta a közönségnek és csattogtatta hozzá a fogsorát gúnyosan. A nép tombolt. Az ámulat, gyönyörűség, elragadtatás kifakadásai töltötték meg a hatalmas termet. Tisztán láttam, hogy nők, férfiak versenyt rajongtak a förtelmes majomért. Nem győztek tapsolni, visítani, ordítani, lelkesedni.

A frakkos úr szólt valamit, látszott a szája mozgásán és a majom rátepte a három golyót a táblára. A hatalmas nézősereg élvezte az ember frakkjába öltöztetett majom minden mozdulatát. Az állat elővárosolt három újabb golyót és azt is odarakta a táblára. Frenetikus sikere volt.

De amikor a frakkos úr halk szóval biztatta, hogy csinálja tovább, a majom hirtelen felröfönt és felrugta a táblát a golyókkal. Nem óhajtott to-

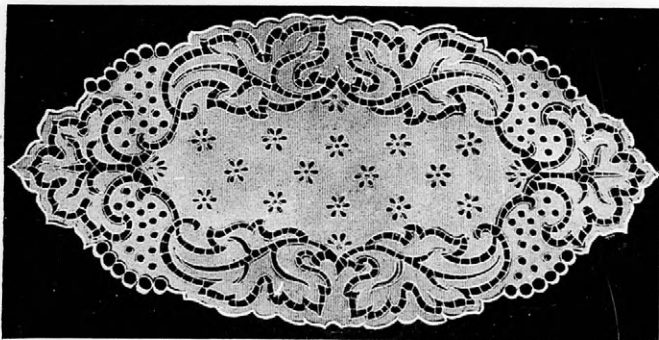
vább büvészkedni. A közönség odavolt a gyönyörűségtől.

A frakkos úr most kihúzta a ketcéből a táblát, a golyókat is kiszedte, beledobálta őket egy kis kosárba, mely a ketcet mellett állt. A színpal mögé intett, mire az inas behozta a kis asztalkát, rajta a tányért a gombóccal, a kést és villát. A frakkos úr benyújtotta a tányéron a gombócot és az evőszéköt. A majom gyanakvóan nézte ezt a holmit, félig elfordult és úgy tett, mintha egy csöpp kedve se volna ezzel foglalkozni. A frakkos úr megint mondott neki valamit és most a majom hirtelen odafordult hozzá, felkapta a gombócot, kést és villát és esetlen, gorbomba mozdulatokkal megcsinálta a mutatványt, ha nem is egészen olyan jól, mint a frakkos úr az imént, mert a villa ezúttal nem fűródött bele a kettévágott gombóc másik felébe, a majom el se kapta, hanem elejtette. De azért zúgott a taps és lázas volt a lelkesedés, az emberek a nézőtéren már nem is kiabáltak, hanem ordítottak. A majom ezalatt két kézzel kapaszkodott bele a ketcet rácsába és rázta vadul és nézte a tomboló tömeget haragos szemmel.

A frakkos úr észrevétlenül kiment a színpadról. A majom uralkodott a színen. Ingerült volt és ideges, rávicsorította fogát a lelkesedő közönségre, végül hátat fordított neki. Erre újból felzúgott a taps részegítő robaja.

A függöny végre összecsapódott és a zene belekezdett a következő szük. muzsikájának eljátszásába. A közönség csak nagynehezen nyugodott meg, de már nem nagyon érdekeltte őt a mutatványok további sora.

Engem azonban foglalkoztatott a dolog, néhány sort írtam a névjegyemre, magamhoz intettem a jegyszédőt, aki továbbította a meghívást a színpad mögé az öltözőbe, Mr. Spon címére. Néhány perc múlva visszajött azzal, hogy Mr. Spon meg fog jelenni hamarosan asztalomnál.

Angolmadeira futó

ERMA terve

És Mr. Spon megjelent. Nem ismertem rá. Nagyon elegáns volt; keskeny, sápadt arcú; teljesen simára borotvált és nagyon szimpátiikus. Haja gesztenyebarna és nem vöröses-szőke. Megértette elcsodálkozásomat és leült az asztalomhoz. Az előadás folyt tovább, a zenekar teljes erővel működött... és ami a színpadon ezután még történt, az már nem érdekelt. Azt : jánlottam, hogy menjünk el egy csöndes vendég-lőbe vacsorázni és új ismerősöm velem jött szívesen.

Az étkező egy csöndes zugában hamarosan rákerült a sor a Spon és John mutatványára. A zsonglőr elmondta őszintén ennek az attrakciónak a történetét:

— Két éve, a nyár elején Münchenben léptem fel egy harmadrendű varieté-színpadon. Ugyanezt, de még többet is csináltam, mint amit ma este látott ezen az előadáson. Épp olyan ügyes voltam, de talán még többet is tudtam, mint ma. De nem volt sikerem. Ma sem értik, hogy az, amit bemutatok, milyen példátlanul nehéz és mennyi mindenféle aprólékos tudást követel. Ezt csak a szakember, vagy a valóban hozzáértő tudja megítélni. A közönség figyelmét nem tudtam mindezzel annyira lekötöni, hogy kiváltsam belőle a jól megérdemelt elismerést.

Egy este, számom után, egy úr küldte fel hozzám az öltözőmba a névjegyet. Fölkerestem az érdeklődőt, aki megmagyarázta nekem, hogy mutatványaimat, bár ezt nem csinálja utánam a kollégák közül jóformán senki, még sem tudom kellőképpen értékesíteni, mert mindezt nem tudom elég hatáso-

san bemutatni. Amikor a nagyközönség elismeréséről van szó, nem a tudás a fontos. Bártran mondhatni, hogy ilyenkor ez valóóságos teher. De talán lehet ezen segíteni egy léhább, fölszínesebb előadásmóddal.

Másnap délelőtt találkoztunk a színházban. Új ismerősöm próbált megtanítani arra, hogyan jöjnek be a színpadra, hogyan tálaljam fel a tudásomat hatásoan, hogyan csináljak minél fontoskodóbb arcot és megfelelő mozdulatokat hozzá. Igyekeztem mindezt megtanulni, de este hasztalan iparkodtam. Egy hét multán jóakaróm megálapította, hogy ilyen módon nem fogok sikert aratni, sem nagy pénzeket keresni, mert nem értek a nagyképzőkódéshez. Pedig kár lenne ezt a tudást és tehetséget kiaknázatlanul hagyani. De ne búsuljak, talán eszébe jut valamilyen forma, amely hálás, tehát sikert és nagy gázsit jelent.

Hogy mi jutott az eszébe, azt ön ma este látta. Amikor megjelenek a színen, mint Mr. Spon, alig akad a nézőtérben érdeklődő, akit meg tudnék hódítani. *Mindenki a frakkos majmot nézi és nem a komoly munkát végző embert.* De ez nagyon jól van így.

Őszecsapódik a függöny, mely elé most a kollégám lép, ugyanolyan maszkban, amilyen az enyém, amikor mint Mr. Spon utatam a közönséget. Elmondja a mondókáját és segítkezik nekem ezzel, mert én ezalatt arcomra

illetsem a majom megtévesztő maszkját és kezemre húzom a majom bőrét. Amikor most, mint majom ügyetlenkedem és őszinte szívvel adok kifejezést furcsa szimpátiámnak a nagyközönség iránt, a nézősereg ujjong, tombol, ünnepel és el van ragadtatva tőlem, ahogyan ezt ma este is láthatta. Tőlem? A majomtól. Gyönyörködik minden ügyetlen mozdulatomban és amikor rosszul csinálk valamit, amikor nem sikerül, amit akarok, akkor rajong értem a legjobban. Láthatta, megfigyelhetta ma este. De így lesz ez holnap és a többi estén is.

Eleinte őszinte keserűséggel csináltam ezt. Ma már nagyon meg vagyok elégedve a példátlan eredménnyel. Nem kell annyit tanulnom és gyakorolnom, mint azelőtt, de meg nem is töröm a fejemet új, meglepő mutatványokon. Csak arra kell ügyelnem, hogy társam, az igazi majom, egészes maradjon. Nagyszerűen élek és ez a fő. Most pedig, ha nincsen ellene kifogása, beszéljünk talán valami másról, ami jobban érdekli, mint ez a kis történet, hogy hogyan került össze Spon és John...

Es ezért ne vegyék zokon igen tisztelt hölgyeim és uraim, — fejezte be furcsa történetét az öregúr, — hogy nincsen jó véleményem a tömeg bölcsességéről és sok mindentől, ami ezzel, sajnos, összefügg.

NAGYEVŐK

IRTA:
MÓRA FERENC

Az Isten bűnül ne vegye, nem nagyon tudom sajnálni a néhai volt debreceni nagyevőt, Kerékgyártó Sámueli, aki az újságok szerint a nagyevésbe halt bele. Fogadott, hogy megeszik három tál fölött káposztát. A fogadást meg is nyerte, mert elbánt a három tál fölött káposztákkal, de nem sok hasznát vette, mert a fényes győzelem az asztal alá gurította.

Ez a szegény hazánkfia nem szánnivaló ember, mert ritka szép halála volt. Nagyon kevés halott dícsékedhet azzal mostanában Magyarországon, hogy ő róla azt állapította meg a halottkém: a halál oka három tál fölött káposztát. Ha ezt lord Curzon megtudja, mindjárt megint megkéményedik a szíve irántunk. Tudja ő azt az angol történelemből, hogy rendszerben van annak az országnak a széneje, ahol ilyen szép halálesetek fordulnak elő. Angliában is akkor volt jó világ, mikor a clarencei herceg egy hordó malváziai borba felfalaztatta belé magát. Igaz, hogy nem egészen a maga jószántából, hanem az ura-bátyja, Henrik király parancsolatjára, aki úgy gondolta legismáhabban elintézhetőnek a trónviszályt. [Gondolom, azóta nem kedvelik a trónkövetelőket a malváziát.]

A clarencei herceg nevezetes halála révén belekerült a Shakespearé IV. Henrikébe, de a debreceni nagyevő fölött nyilván a varjú se károg többet. Neki még annyira se maradt fenn a hírneve, mint a nagyétkű Károgyinak, aki legelőbb a népmondásoka belekerült. Persze, az közjára gyümölcsöztette a tudományt s különben is nagyobb tehetség volt, mint a debreceni civis. Azok is olyan «dalilás idők» voltak, mint a mostaniak, mikor Károgyi Péter vitézkedett, de leginkább csak kanállal, késsel. Mert nem volt ő valami déli levante, akinek a tettei a Tolai Miklósséval vetezkedtek volna, hanem volt igen jámbor fukta a Nagy Lajos király udvarában, annak azonban igen jeles. Amelyik sült malacra ő ráfogta a fegyverét abból egy porcogó se maradt meg. De még egy kemencéből rétest is megevevtt rá, egy tarisznya diót is elropogtatott utána, arra leküldött egy csobolyó bort s akkor azt mondta, hogy most már elverte az éhét.

Az udvari apródok sokat elővették a nagyétkű kuktával, hanem a főszakács egyszerű meguntta a tudományát. Megjelentette a királynak, hogy nem lehet meggyőzni a Károgyi étvágyát, s rábízní semmit, mert amit sült-főz, mind maga éli el.

— Nem baj az, — nevelte a király — ennnyit csak elbir még a magyar király udvara.

Él is bírt, hiszen három tenger termette akkor a halat a magyar királyi udvar számára. Aztán meg a parlamentárismus se volt még akkor kitalálva s nem nézett bele az országgyűlés az udvar szájába, mit eszik, mit iszik. [Merek vadnadi, hogy most se néz bele, mihelyt három tengerünk lesz.] Gyöngyölete is volt aztán a nagyétkű Károgyinak egész az olasz hadjáratai, de azt senki se szenvedte meg úgy, mint ő. Bizony, mikor a király is akör-

hányszor csak úgy a körme közül ebédelt, a kuktának se igen terítettek asztalt. Mire Nápolyig leérték, csakúgy csörgött már a csontja. Narancsot csak szopogathatott volna, de húsféléhez nem igen jutott az istenadta, ha csak varjút, verebet nem nyilatott. Utóljára pedig azok is kerültek már a magyar tábornak, annyit riogatta őket a kukta. Három héttig tartott már Nápoly ostroma, mikor az olaszok követséget küldtek ki Lajoshoz egyezkedés végett. Persze a szépté válogatták az uri népeknek, szálláta termetű dalilákat, — hadd gondolják a magyarok, hogy csupa ilyenek maradtak odabent is. A maguk fitogtatására vitézi termet is járszítottak a mezőn, dórádt hánytak, kopját törtek, utóljára egy báromot olasz nekigurott a tábor mellett legerelgett maradékt gulyának, falkapcs s legerősebb ökröt s odatette Lajos király elé. Azt hitte szegény feje, c magyar király most mindjárt takaró-át fuvat ijedtelében, de Lajos csak legyintett.

— Ez nem nagy tralla, hallod. Nekem a legkisebb kuktám is megeszi ezt az ökröt, amit te éppen csak megemeltintélt.

Az olaszok nevettek a tréfán, de Lackó nádor mindjárt elérte a szót és szalajtotta a csatlósokat a nagyétkű Károgyiért, aki éppen sáskákat szedegetett a mezőn és átkozta az olasz földet, hogy különb hűz nem terem.

[Erről a sáskaevő Károgyiról Istvánffy is megemlékezik a történetjében, csak-hogy ő a mohácsi Lajos király idejére teszi. De hát egy-kétszáz esztendőre nem néz az ember a multban, mikor a jelenben se bizonyos, hogy 1933-e vagy 1523.]

— Készülj az ebédre, Péter fiam, — mondta neki a főszakács, — meg kell mentened a magyar becületét, meg kell enned az ökröt.

Azt mondta rá Károgyi Péter, hogy ő arra mindig készen van, csak az ebéd kész legyen. S addig is, míg elkészül, megevevtt elüljáróba két kukoricakenyert. Az olaszok pedig átalakultak ellenőrző-bizottsággá, ketten kimentek a konyhába, vigyázni, hogy elkészítik-e az

egész ökröt, a többiek pedig odaültek a kuktát lesni, hogy hová teszi majd azt a tenger húst.

Hát azt nézheték egész estig, ahogy Péter a galleria mögé eresztgette az ebédet. Remekelt a főszakács, csinált vagy harminc fogást az ökrökből. Sütte pecsenyének, főzte becsindlót, készíttette borsos lével, tárkonyosul, tejfőlés mártással, gyömbérral, kavarta káposztával, keverte mindenféle fűszerzámmal. Péter pedig ette lélekzet nélkül, az egyik szája végén tömte befelé a húst, a másikon szórta kifelé a csontot s mire az utolsó mőcsingot is leküldte a horpaszába, alig látszott ki a csonthegyek közül. Akkor aztán azt mondta nagyalázatosan:

— Tán hozhatnák is már azt az ökröt, mert ez a sok mindenféle előljáró pősz-pősz majd el találja venni az étvágyamat!

Az olaszok úgy eltörtötték a szájukat, hogy majd kiesett rajta a fejük és siettek haza, kinyitattai a város kapuit a magyarok előtt. Mert olyan emberekkel nem lehet harcolni, akik egy ültő helyükben úgy megesznek egy ökröt, hogy észre se veszik.

... Mink pedig örüljünk neki, hogy ennyire elkorcsosodtak és már három tál fölött káposztába belehalunk. Hiszen, ha a régi jó étvágyunk megmaradt volna, már rég megettük volna egymást is.

Ugyan, ami azt illeti, elég derekas munkát végzünk mi így is.

A pusztalakó dala

*Én a puszták vad fia vagyok,
Keblenem izmok feszülnek,
s itlkenben vagyok,
A római da' sz! belélem,
a jü szcs, s a nép zenéje,
Ha dalra nytom a számat!*

*Én a puszták fia vagyok,
Csókrabló feketlen Magor fajta ...
Az én törvényem a csillagok fuvat ragyog!
Nem az vagyok, ki fejtét rubikába
hajta!*

*Én a puszták vad fia vagyok!
Semmi se szent nekem,
Semmit sem kíméllek ...
— De ha a szemed szerelmesen ragyog,
Tied leszek szeliden, amíg élek.*

Melha Kálmán

Halk esti pasztell

*Ne hajolj, drágám, ki az éjszakába,
ott vannak a zöldszemű szörnyek,
mint a mesékben: mind-mind-mind!
Ne hulljanak szemedből a könnyek
csontkarú éjbe szíven helyett,
ne félj, nem engedem!*

*Gyere, bujj ide hozzám, a szük félkékben
fejnük fölött a lámpa leng és fénye
hajadat horsozja szeliden. A szél is
édesen síkolt, szemünkbe csapja
minden virágok illatát, minden
csókok izét — legyen akármilyen
süket a csend — és boldogok vagyunk!*

Horváth Dénes

Egy magyar tengerész emlékirataiból

I R T A : F A R K A S I S T V Á N

2.

ELSŐ SZENVEDÉSEIM A FEKETE VITORLÁSON

Tengerészkedésem első hajnala azzal telt, hogy a már említett szolgálati diszjelvényekkel, magyarul seprővel és személtáppal szórakoztam egész délelőtt. A föld nem hordozhat embert, aki büszkébben és vehemensebben dolgozik námmal! Hűsz korona a fides! Óriási! Délben azonban komplikációk jöttek, amennyiben összeismertettek egy Stipek nevezetű moscos dalmát szakáccsal. Ez a toprongys alak adogatta ki hatalmas bádgedényekben a legénység ebédjét. A konyha a második árbóc tövében állt, a hajólegénység pedig a vitorlás orrában lakott. Öröm volt nézni, miként sasszítottam a bádgedényekkel végig a fedélzeten, föl és le a lépcsőkön. Mert az csak természetes, hogy az ebédvívést csak reáműhatják! Egyelőre még én voltam a legtisztább az egész társaságban.

Az első fedélzeten álló hatalmas árbóc tövében a Fekete Kapitány és a Ragyás Fedélzetmester beszélgetett. Éppen akkor húztam el mellettük megfelelően alázatos képpel, mikor a nosztromo kijelentette, hogy az emberek nem akarnak felmászni az árbóca, mert korhadtak a kötelek és mert reggel óta nem hallják zörögni a *Klabautert*. És kategórikusan kijelentették, ha a kapitány festve akarja látni az árbócot, hát csak fesse be ő maga!

Bizonyosra vettem, hogy a Klabauter valami köztöltartó csiga vagy efféle lehet. Sajnos, ugyan hamarosan megtudtam, hogy nem csiga, hanem hajószellem.

A kapitány akkorát káromkodott, hogy a főzelékes dézsa majd kicsúszott a kezemből ijedtemben. Otthon soha senkit szikizódni nem hallottam s sejtelmem sem volt arról, mi mindenre lehet használni az ártatlan szenteket és egyéb éri lakókat.

— Persze, — dörögte a kapitány, — az árbócfestés senkinek sem tetszik! Hát üsse kő, huzasd fel az árbóc gombájához a szokott három üveg bort. Majd fölmennek akkor!

Most megpillantott engemet a kapitány. Ott tátogattam az orra előtt, mint valami egészen beteg holdkörös. — Hát te meg mit bámulsz? Nincs más dolgod? Mars a helyedre!

— Igenis, — rebegtem remülten és elrohantam, egyenesen neki az első kötélcsomónak, amiben alaposan megütöttem a sipesontjaimat. Ez nem az első balesetem volt a hajón, mert reggeltől már keresztüstem mindenféle vaskampókön, csöveken, kötélvégeken,

sodronyokon; ezek mind az általam lebonyolítandó forgalom útjában heverték és mikor el akartam takarítani azokat, a nosztromo rámrivallt és megtiltotta. — Annak ott a helye! — így kiáltott rám, — mert ha nem ott lenne a helye, nem is lenne ott!

Ezt és hasonlóan világos magyarázatokat a csecsemő is meg kell hogy értsen. Egy vitorlás fedélzete egyébként is annyira bonyolult, akár egy miniszté-

kozt kalamitás közbe nem jön a feketekévéval, talán ma nem volnék tengerész. Apró dolgokon múlik az ember sorsának változása, elég ehhez egy ibrik kávé, meg egy matróz! Az én öt literes ibrikemet Stipek úr megtöltötte forró feketekévéval és ezzel a vödör szerű valamivel elértem a lefelé vezető lépcsőket. Éppen akkor mászott fel az árbóca a nosztromo, ezt csak meg kell nézni? Hát néztem. S közben az ibrikből, melyet ferdén tartottam, vékony sugárból megindult a forró lé.

A lépcsők mögött van a festékeskamra és ebből, szerencsétlenségemre, éppen akkor lépett elő egy matróz. És én éppen akkor bámultam az árbóca. És a matróz éppen akkor lépett ki a lépcsők mögül, amikor az én kávéim elindult és következetesen és egyenesen a matróz nyakán és hátaközepén kötött ki. A leforrázott uraság érthető bösz üvöltéssel köszönte meg, hogy nyakon-öntöttem. Ő ordított és bennem megfagyott a vér. S mikor láttam, hogy a matróz valahonnan egy vasrudat kapott fel és felém mászik a lépcsőn, futóan vettem a dolgot s elhajítottam a kávésbriket. Azon gondolkoztam, máris abbahagytam ezt a dicsőséges pályát és egyenesen a városba rohanok, de egyrészt visszatartott ettől a nagyrészben elköltött előleg, másrészt meg az, hogy a hajó annyira eltávolodott a múlttól, hogy egész bizonyosan a vízbe esem, ha a kiugrást megkíséreltem. A hid pedig olyan helyen volt, hogy nem férhettem hozzá.

Visszasandítottam és kétségbeesve állapítottam meg, hogy a vasrudas ember szorosan a nyomomban van. Nem is tudom, miként jutottam az első árbóchoz. Zaláni futások közben persze nagyokat estem és megakadtam mindenféle dolgokban, de azért az árbócnál voltam. Mint ködös és elmosódott valamilyen látásmegírás a magasból a nosztromót. Ha ő le, akkor én föl-jelzőval a kötélletrára vettem magam és eszevesztett gyorsasággal kúsztam rajta fölfelé

Elértem az első keresztvitorla rúdját. Ott megpihentem kissé és lenéztem a melybe. A fedélzet egészen ellaposodott, annyira mélyen volt, de nem szédültem, ellenben megpillantottam a leforrázottat, aki hallatlan átkozódások közepette vakaródzott és nelhézkesen bár, de halális biztonsággal mászott utánam. És láttam, hogy a nosztromo, mintha ez az eset egyáltalán nem érdekelné, éppen most köti a három fláskót egy zsinór végére.

Láttam, senki sem siet a segítségemre és hihetetlenül nyomoriságosnak érez-

Vitorlós hajó

riumi iktatóhivatal. A kötelek szájai, csigaszerkezetek, huzódaruk és ki sorolhatná fel egy lélekzetre, mi minden, össze-vissza, látszólagos örült rendtelenségben, — ez a fedélzet. És az összevisszaság is csak látszólagos. Mert minden szögnek, madzagnak, csigának, kampónak és egyéb csudalatos szerzőmöknek éppen ott kell lenniök, ahol vannak és a világ bármely vitorlásán éppen ott vannak, egyformán és felháborító következetességgel.

Az új ember ebben a zárvarban olyan, mint valami botló bohóc. Percenként esik keresztül valamin, amit egy hét múlva már bekötött szemmel is elkerül. Ehhez képest én is megérkeztem a főzelékkel a matrózokhoz, magammal cipelvén a szerzett kék foltokat és horzolt folytonossági hiányokat a bőrrömmön.

De azért nem estem kétségbe, hanem tovább balanszíroztam és ha az az át-

tem helyzetemet. Nincs hátra egyéb... följebb kell másznom. Egymásután hagytam el a többi kereszturadakat. S egyszerre mintha a magasságok felé minden elfogott volna. Fölöttem már csak az árbóc csúcsa rezgett vagy tízméternyire. És oda már nem vezetett létra!

Pillantásomat lefelé irányozni már nem mertem, féltém, elszedülök és lezuhanok. A város házáinak pirosaspiszkos tetéjét láttam csupán. A kötélt, melyben fogózkodtam, úgy nyögött, sóhajtozott, mintha fájna neki a tetem súlya! S fájdalmas hangokat hallattak a félíg feltekert vitorlák is. Altalában, mintha körülöttem minden az én nagy balsorsomot siratná!... E pilanlatban árnyék haladt el mellettem. Lassan, ugráló mozdulatokkal suhant fölfelé a három palack bor, melyet alulról a fedélzestemer rángatott a magasba. S most valami nagyot roppant... szezemim megfájdultak a rémüléttől... *az egyetlen kötélt, melyben lógtam, közvetlenül az általam elérhetetlen tartócsiga alatt, szálankint szakadozni kezdett!*

Egyik szál a másikat után pattant ketté. A halál elérhetetlenség és szörnyű biztonság dolgozott, alig kétméternyire a fejem fölött!

A menekülésnek csupán egyetlen módja csábított. Lemászni, amilyen gyorsan csak lehet! Minden pillanattal, amellyel alacsonyabba jutok, valószínűbb teszi, hogy ép tagokkal érem el a fedélzeten. Igen ám, de alattam mászik a vasrudas ember, ez a nekivadult dromedár, aki agyon akar verni és nem fér hozzá kétség, meg is teszi!

Ha tehát lezuhanok és összetöröm magam, hat emelet magasságból esve, pilanlat dolga az elmulás. De ha a matróz összetöri a csontjaimat, az kínosabb. *Hát nem megyek le!* Jaj! Nincs mibe kapaszkodni! Most szakadt el a kötélt második ina. Azután egyszerre még kettő. Miért, hát miért? Mennyi szála van? Kilenc? Ropp... oda az ötödik... pír... a hatodik. Agyam munkája megszünt, valami jótékony, megnyugtató, gyermeki belegeyezés veszt rajtam erőt... mégis csak jobb lett volna suszterinasnak lenni... szegeket verni a talpba és összekenni magam csirizzel... de élnék... élnék! Nem magamat sajnáltam, hanem a szüleimet, akikről a testemet kaptam, a húst, ami néhány pillanattal mulva formátlan tömegben hever majd idegen pallókon... felelősség érzete kinzott, hálátlanság gondolata emésztett!

Egy utolsó pillantással felnéztem az égboltozatra és belemerengtem abba az óriási semmibe, amit egész tündökletes szépségében csakis egy árbóc hegyéről értékelhet az ember. Szelíd bárányfelhők uszálltak odafönt. Vajjon nem lehetne-e beléjük kapaszkodni?

A vitorla-csúcs, mintha odaért volna közéjük. A bárányfelhők felém intettek... ropp... már csak két korhadt, gyenge szál tartott ezen a zöldespirosasba játszó világon. A gyenge szél összezörrentette a borospalackokat. Füllem zúgott, ujjaim vége reszketett. És nem is tudom, miért, kinyújtottam egyik karomat. A következő pillanatban átöleltem a vastag árbócot, — hogyan juttattam oda, máig sem tudom — s a másik szempillantásban elvesztet alólam a talaj. Valaki harsányat kiáltott alattam, de lehet, hogy én voltam, mit tudom én. Viszont most ott függtem a piszkos, sikos fenyőfa-törzsön és eszembe jutottak a nagycsensi jegegyék. Teremtette, mászni csak tudok még? Ott lapultam a törzsön és folyton csak fölfelé néztem! Valami zuhant, tört és recsegett a mélyben. Aztán mászni kezdtem. És nem telt bele egy perc, elértem az árbóc emberfej nagyságú gombját. Kalimpáló lábaim egyik üveget találták, és szétrobbant. Most egyik kezemmel elkaptam az üvegeket tartó kötelet, hurkot formáltam belőle és beleléptem. Aztán ráültem a gombrára. Helyben voltam. Elengedtem a kötelet és reszketve lenéztem.

Az árbóc alatt álló emberek apró, eltorzult lényeknek látszottak s közöttük azonnal megismertem a vasrudas matrózt, aki most a vállát tapogatta. S azt is megértettem, miért szakadt el a korhadt kötélt! Nem bírta el kettőnk súlyát! Hiszen ez a kötélt tartotta a hágsótt, melyen fölfelé robogtunk. S csak később tudtam meg, hogy éppen én voltam az, aki harsányan közöltem a matrózzal, hogy menjen le, mert összezuhan magát. A matróz szót is fogadott és alig egy méterről esett le, alig ütötte meg magát.

Pokoli ötletem támadt most, hogy biztonságban éreztem magam és nem is szédültem. Tölcsért formáltam kezeimből és lekiáltottam:

— Ha már itt varvok, húzzák fel a festéket! Bemázolom az árbócot!

Az emberek odalent összenéztek, aztán tapsoltak, mialatt én leoldottam egyik üveget, letörtem a nyakát és nagyot húztam belőle. Ekkor érintette ajkaimat elsőiben alkoholl!

A tengerészek, ha szükséges, rendkívül gyorsan mozognak. Alig kaptam észbe, máris csikorgott valahol egy esiga és a következő pillanatokban már meg is érkezett egy hatalmas téglében a sárga festék. A téglét fölöttem, magában a kötéltelen bonyodalmas hurok és abban egy lapos esetet. Aztán a borospalackon valami sámlifele jött, abba bele lehetett ülni és azonnal megértettem, hogy a sámlit akkor és addig érezhetem, ameddig akarom.

És festettem, gözérővel festettem. És elszégyeltem magam, hogy oly rútúnak találtam a tengerészekedést. Már az

alkony is leszállt, én még mindig festettem. Mire a parton felgyűltak az első lámpák, már a legalsó kereszturadnál voltam. Több festéket kentem magamra, mint az árbóra, az igaz.

S egyszerre megszólalt alattam a *nosztromo*. Befejeztette velem a munkát. De először meg kellett ígérnie, hogy nem vernek meg.

Oly büszke öntudattal másztam le a fedélzetre, mintha nemzeti hős lennék és éppen most térnék vissza valamilyen esetából. Pontosan a vasrudas ember orra előtt értem talajt. De a matróz most már kimenőruhában volt és is mosolygott. És ott állt a parancsnok úr is és ő is mosolygott.

— Na, megjédteél, kölyök, mi? — mondta a matróz. — Pedig úgy éljék, nem kaptál volna többet egy pofonnál. Na. Hát a nagy ijedszeteddel, meg azt, hogy idejében figyelmeztetted, meg kell, hogy háláljam. Nesze.

Valami papíros nyomott a markomba. A papíros úgy beleragadt a tenyerembe, alig bírtam utóbb lekaparni. Tízkoronás bangjegy volt!

— Most még söpörd össze az üvegdarabokat, — mondta a kapitány — aztán megihatod a harmadik üvegből a bort. Úgy látom, lesz belőled valami, te taknyos. De ha még egyszer megcsinálod a mutatványt, hát én pofozlak föl! Éppen az élebb irtam apádnak! Nosztromo! Legyen gondod erre a kölyökre!

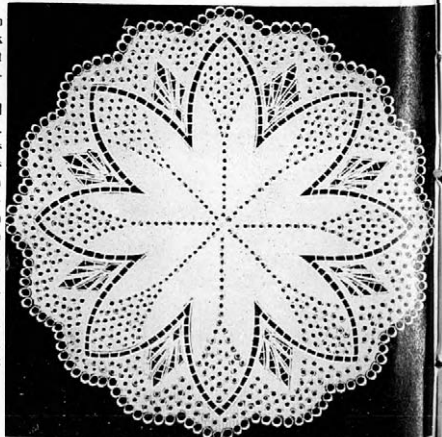
Hátat fordított és elment. Csak a pipájának füstje lebegett utána.

— Söpörj össze, — folytatta a nosztromo — aztán tedd a helyére a festékesbőgrét és az esetet. És aztán eriggy vacsorázni; utána hozz nekem lábvezet és fekdű ágya.

— Igenis, — motyogtam. Istennem, soha többé nem érzem azt a magasztos valamit, ami ezekben a percekben a mellemet dagasztotta. Elvégeztem a söprést és kezembe vettem a festékes-fedelzeten. És most magasratornyosult előttem életem egyik újabb, nagy problémája: *hol a helye a festékesbőgrének?* (Folytatjuk)

Angolmadeira miliő

ERMA terve

NŐ ÉS A – KÖLTÉSZET

Ne tessék félreérteni! Nem arra a „költészetre” gondolok, melyet a házastársak egyike a megengedett kiadásokon felül könnyelműen eszközlő a zseb rovására: ellenben gondolok arra a költészetre, melyet a költőben költők és költőnők, sokszor költőgépek módjára költenek szerencsétlenségükre. A fűzfá- és rimköltőkön kívül a legészintebben az elhivatott költőkre gondolok, kik gyönyörű lírai verseikkel megnyitják előttünk a mennyország kapuit, azokra, kik elégius strófiáikkal újra könnyeket fakasztanak rég kiszáradt szemekből, azokra, kik hőskölteményeikkel újolag megdagasztják szűk és besett mellettik, azokra a költőkre gondolok, kik álomlátásaikkal egy jövendő szebb és jobb világot festenek lelki szemek elé.

Az emberek az undor egy bizonyos nemével gondolnak a szavalásra. Különös módon a férffnemnél észlelhető ez a betegség.

A nőknél egészen másképpen áll a dolog. Ők igazán szeretik a szavalást, a verseket, sőt rajonganak is érte. Mi ennek az oka? Sok! A legfőbb ok a nő lelki kifinomultságában rejlik. Szavaló-estélyeink közönségének nyovcan százaléka — nő. Lányok, asszonyok, sőt hófehérhajú matróznák is helyet foglalnak a nézőtérben. És hogy tudnak lelkesedni! A lelkesedés már ott kezdődik, mikor a jegyeket elagítják, csakhogy sikerüljön a szavalóest.

Hát nem csokolnivalók, az Isten tartsa meg a szokásukat! Csak egyért haragszom. Ha nagyritkán, valaki a hölgyek közül pontosan egy felőráll az előadás megkezdése után líbeg be a terembe. Kínos, feszült a csend ilyenkor. Mindenki azon gondolkodik, milyen halálnemet válasszon a későnjövő számára. A későnjövő hölgy persze nem törődik mindezzel, hanem megfordul saját maga körül, hogy a szabóművészet új kreációját minden oldalról bemutassa a közönségnek. Haját megégyezser megigazítja, táncpartnereinek kedvesen visszaköszön, aztán diadalmasan helyet foglal.

Ez a szép nő típusa. Előadás alatt állandóan mosolyog, elismerően biccenti fejét s egy szál virágot küld a művészszozába, legmagasabb megelegedésének kifejezésésképpen. Ő a szép nő, ki öntudatosan és fölényesen cselekszik mindent, abban a hitben, hogy neki mindent szabad, neki minden megbocsátható, mert ő szebb, mint az állatorvosné, kit most alaposan megpukkasztott, ki fölött még az az előnye is megvan, hogy kevesebb a barátjánélkül másfél kilóval. Egy egészen más nő típus! Lehajítja a fejét. Behunyja a szemét. Egész előadás alatt az Istennek se nézne az előadóra. Szívja magába a szót, a gondolatot. Elmélyül, kikapcsol minden zavaró momentumot maga körül, mely megfosztaná a vers élvezetétől. Mikor ilyen nőt látok, jobban vigyázok az előadásra. Nem kényelmeskedem a beszédben, a gesztusaim öntudatosabbak lesznek, mert úgy érzem, mintha a kritikuskom ülne előttem. Van olyan típus is, ki úgy ül a helyén, mint egy meleg ülőfürdőben ülnek. Sóvárgón fél rebillent a fejét, az arcán kéjes mosoly, mintha vágyakozón a napba nézne s puha karjait bágyadtan, álmodón csigésztés alá a szék támláján.

Van egy fajtája a női hallgatóknak, akik az egész előadás alatt izognak-mozognak. Hol jobbra mondanak valamit, hol bal szegnek-édjük felülebe sügnak. Ez a női típus a lelkesedők fajtájához tartozik, csendesülő gumilapda módjára aprókat ugranak a széken, a térdeiken dobolnak s úgy tap-

solnak, hogy karjaikat a fejük fölé emelik. Ezek leginkább fiatal lányok.

A matróna gyermeces naivssággal figyeli a verseket, hol kedvesen mosolyog, hol megértően bólint, mintegy mondván: „bizony úgy van”. Mélyet sóhajt s én e pillanatban úgy érzem, hogy régi levelesládában kotorászok szentségtelen kezekkel s rég elhervadt virágokat morzsolgatok ujjaim között.

Ugyiszer egy zárdába hívtak meg szavalni. A kedves nővérek között az egyik feltűnően fiatal s feltűnően szép, aranszöke volt. Elfogódottan szavaltam a komor falak között s egész előadásom alatt ezer s ezer „miért?” cikkázott a fejemben. Későbbben valahogy megértettem a miért-et. — Ady Endre „Sírni, sírni, sírni!” című versénél minden átmenet nélkül ártelen mellére esett a feje, felcsuklott a zokogása, mely árulóvá tette. Szerettem volna odarohanni, vigasztalni — — — vele sírni. Hirtelen befejeztem az előadásomat s napokig a hatása alatt voltam s ma is a „g”-húr bus tónusa rezeg át a lelkemben, ha rá gondolok...

Pontosan az ellenkezőjének a tragikus típusnak a kacagó nő. Nem szereti a komoly verseket. Leginkább kacagni akar. Igaza van. Egy-egy humoros versem alatt úgy elkezd kacagni, oly hangosan s egyénileg, hogy vele nevet az egész hallgatóság. Zsebkendőjét illendően a szája elé teszi, de nem tudja visszafogni életvidám nevetését, amely az egész hallgatóságra átragad. Ez engem is felvidít. Ilyenkor vége a komoly tónusnak s a szünetig vagy az előadás végéig csak kedves s vig verseket vagy jeleneteket adok elő.

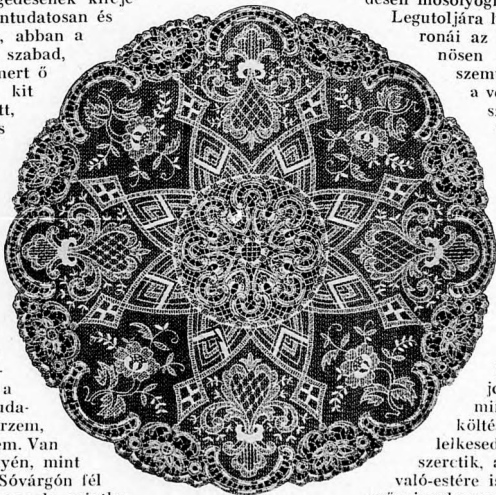
Érdekes variánsa a közönségnek a — női bebeszélő. Egész előadás alatt bebeszél. Utánam újra bementja a verscímetek a szomszédjának. Ugyancsak előre mondja a szöveget. Természetesen, hogy más is meghallja. Maga is versel. Behozza azokat a művészszozába, melyek — véletlenül — vannak nála s nekem meg kell ígérem, hogy legközelebb elszavalom azokat. A helybeli lapban ő írja a kritikát, előadás után mellém ül, hogy lássák a többiek, hogy ő egy irodalmi nő, s a költészethez köze van. Látják is és eszdenesen mosolyognak rajta.

Legutójjára hagytam a diák-típust. Ők a koronái az összes versrajongóknak. Külföldi nőkön a diáklányok azok. Csillag a szemük, mint a karbunkulusok. A verseket hallgatják. Sikongatnak, szinte kurjongatnak. Nagykot után egymás hátába, áhítatosak, ünnepélyesek, ahogyan a vers hangulata kívánja.

Szenvedélyes autogrammegyűjtők. Volt egy versrajongó, akinek vázsonretiküljére kellett írni a nevemet, azt kihímézte, mint a többi. A váltókon, sajnos, nem becsülik így meg az aláírást.

E vérbéli s igazi rajongók e típusán kívül meg kell emlékezem az úgynevezett „mürajongókról”, kik úgy csináznak, mintha tényleg rajonganának a költészetre, de alapjában véve nem lelkesednek a költőkért s csak azokat szeretik, akik rájuk — költenek. A szavaló-estére is csak azért mennek el, hogy „mürajonghassanak”. Ezek a mürajongók a könyvszekrényekben felvágatlanul sorakoztatják a könyveket, egymás mellett, színek s nagyság szerint, már ahogy a bútorokhoz illik s volt már arra is eset (egy könyvkereskedő mesélt), hogy egy könyvrajongó így szól: „adjon nekem kérem egy csomó könyvet, de 30 cm hosszú legyen, vörös kötésben, 4 cm vastag s 18 cm magas”. Jaj!

Fehér Artúr

Tüллерітő Wieg Testv.

ság szerint, már ahogy a bútorokhoz illik s volt már arra is eset (egy könyvkereskedő mesélt), hogy egy könyvrajongó így szól: „adjon nekem kérem egy csomó könyvet, de 30 cm hosszú legyen, vörös kötésben, 4 cm vastag s 18 cm magas”. Jaj!

Kunyhók szülöttei — világ jötevői

Élt Mainzban, a XIV. század utolsó éveiben egy szegény gondterhes, viharvert életű nyomdász; eredetét, gyermekkorát homály fedi; azt tudjuk csak, hogy már ifjú korában ezermester hírében állott; hol drágaköveket és tükröket csiszolt, hol alchimiával és egyéb titkos tudományokkal, varázslattal és mágiával foglalkozott. A neve azonban azáltal lett világhírűvé, halhatatlanná és a világtörténelem egyik legismertebbjévé, hogy feltalálta a *könyvnyomtatást*. Gutenberg Jánosnak hívták.

A XVI. században, két századdal a gőzgép feltalálása előtt élt egy szegény lelkész Angliában, aki Cambridgeben tette le a papi vizsgát, aztán valami kis egyházközségben segédkezett a papnak. Lee Vilmosról van szó, aki feltalálta a *harisnyakötő-gépet*.

Az Úrnak 1732-ik esztendejében egy ágról szakadt szegény ördögnek tizenharmadik gyermeke született. Olyan nyomorban élt az egész család, hogy ezt a tizenharmadik gyermeket már iskolába sem tudta járattatni. A kis kölyök azonban életrevaló és eszes volt, fűrge és csinos; borbélyinasnak állt be tehlát s mint ilyen, kitűnően megtanulta a parókakészítést. Bostonban kis paróka-készítő üzlete volt, de a derék borbélymester kezdte elhanyagolni tisztas mesteriségét. Mindenféle gépek összeállításán törte a fejét, úgy, hogy bolondnak tartották; amikor valamiféle masinát mégis sikerült összetákolnia, felesége a haszontalan gépet összetörte. A borbély elverte a feleségét és újra elkészítette a gépet; ez a gép a *fonógép* volt, korszakalkotó találmány, amelyre hamarosan fonógyárat alapítottak. A gyártulajdonos neve: *Arkwright* Richard, aki 1792-ben halt meg és a mai pénzérték szerint vagy ötvenmillió pengőt hagyott maga után.

Egy kis kovácsinas, aki 1784-ben született, otthagya mesteriségét és beállott egy angol szövőgyárba. Kitanulmányozta a szövőgépet és arra a gondolatra jött, hogy olyan gépet is kellene szerkeszteni, amelyik csipkét horgol. Fel is találta a *csipkehorgoló gépet*, milliomos lett belőle. Mint gyárvezető, könyvek útján magába szívtá kora egész műveltségét, megtanult franciául és olaszul. *Heathcoat* Jánosnak hívták.

Franciaország ipari életét sohasem rázta meg olyan forradalom, mint a szövőgép feltalálása. Ez is a találmányok nagy századának, a XVIII. századnak vége felé történt s a feltalálóról tudjuk, hogy az apja takács volt, de annyira szegény, hogy a családot tulajdonképpen anyja tartotta el foltózással és ruhajavítgatással. A fiú sohasem járt iskolába, a sors s a saját túlómló fantáziája és temperamentuma dobálta ide-oda. Előbb könyvkötő-inasnak állott, majd késes lett, aztán betűöntő. A *szövőgépet* 1795-ben találta fel s azóta a világ minden táján ismerik a nagy *Jacquard* nevét.

A *gőzgép* feltalálója olyan vézna és idétlen kis gyermek volt, hogy ha kétezzer évvel előbb születik, bizonyára ledobják a Taigetos sziklájáról. Húszéves korára valahogyan mégis összeszedte magát, mechanikus lesz. Üzletet nyit, de inkább hangszerkészítéssel foglalkozik, mert az könnyebb és jövedelmezőbb mesterség volt. Ez a hangszerkészítő találta fel a *gőzgépet*, *Watt*-nak hívták, az egész emberiséget hálára kötelezte maga iránt, egyike a modern világ halhatatlanjainak, de gyakorlati érzékű halandó is egyben, aki gyárat alapított és töméntelen millióra tett szert.

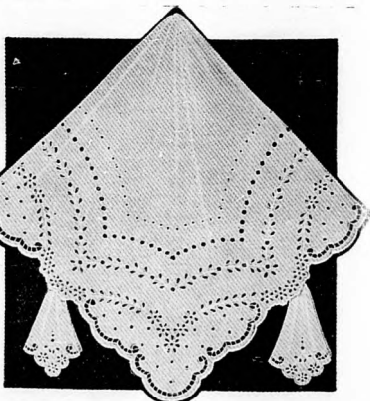
A XVIII. század közepén egy kis skót faluban született *Murdock* William, aki már tizenéves korában, mint ezermester és csodagyermek bámolatba ejtette a jó falusiakat. Mindenféle gép-szerkesztéshez példátlan tehetséget mutatott, rengeteget dolgozott, óriási vagyont gyűjtött és számtalan találmányt örökített meg a nevét, de legnagyobb találmánya volt a *gázvilágítás*.

Az első *gőzhajó*, a *Clermont*, 1807-ben szelte át a tenger habjait. Ki találta fel a gőzhajót? Egy arcképfestő, aki műkedvelésből foglalkozott a technikával, akit eleinte kinevettek, aztán találmányát, a gőzhajót használhatatlannak minősítették. Maga Napoleon sem bízott benne. Az amerikaiak biztak. Ott készítették el az első gőzhajót, majd a feltaláló óriási gyárat épített és rengeteg vagyont szerzett. Mindenki tudja, hogy a gőzhajó feltalálóját *Fulton* Robertnek hívták.

A *gőzhajónak* csakhamar versenytársa akadt a szárazföldön is. A lokomotív-

ról van szó, amelyet *Stephenson* György talált fel, egy szegény bányász fia, aki gyermekkorában tehénpásztorkodással kereste meg a mindennapi kenyeret. Csak tizenhétéves korában tanult meg írni, de ettől számított tizenöt esztendő múlva már bányavezető és nagy tekintély a gépek világában. Az első gőzmozdony még számtalan kis tálalmány ugyan a mostani gőliát-szörnyetekkel mellet s a százharminc kilométeres sebesség akkor még a legvakmerőbb fantaszta-ki agyában sem született meg. *Stephenson* György találmánya azonban már akkor is világszenzáció volt, az angol politikai, társadalmi és közgazdasági élet egyik legszebb ünnepnapja. *Stephenson* György roppant vagyonnal vonult vissza fejedelmi villájába, ahol békés csendben élte öregségét.

A varrógép feltalálója *Howe* Illés, londoni szegény mechanikus volt s a varrógépen néhány tucat milliót szerzett. Egy szegény nyomdászlegény, akinek az apja paraszt volt, ő maga pedig egész ifjúságát végignyomorogta, feltalálta a *gyorssajtót* és mint egész gyártelepek tulajdonosa, nagy vagyonú ember halt meg. A neve: *König* Frigyes. A lángeleme néha nagyon messziről indul el voltaképpen való célja elérésére. *Siemens-Werner*, a *dinamó* feltalálója, katonatiszt volt s mint a hadmérnök- kar tagja, ajándékozta meg az emberiséget nagyszerű találmányaival. Életét dús gazdagság közepte, mint gyáros fejezte be.

Zsúrterítő

Wieg Testvérek terve

Az örök rejtély ami meg nem oldható

P. L. Gruskin, orosz író, egyik brilliáns novellájában az anya kétségbeesetten korbázza felnőtt fiát, hogy miért nem tud megszabadulni egy nő büvköréből, aki még csak nem is szép, hanem ellenkezéleg: csúnya, szikár, rossz szemű és kellemetlen hangú. A fiú, fájdalmas hangon, csak ezt feleli:

— Anyám, te ehhez nem értesz... Ez a nő az én szememben szebb, mint a legszebb! Ez a nő az életem színe, a megoldhatatlan, örök rejtély!...

A fiúnak valóban igaza volt. A férfi szemében akár melyik nő rejtélyes lehet, egyszerűen azért, mert — nem férfi. De ugyanúgy el is veszítheti a férfi rajongó csodálatát, ha teljes őszinteséggel megmutatkozik előtte, amikor felesége lesz.

Ebben a kérdésben pedig nem a tökéletes szépség a döntő. A legszebb asszony is háttérbe szorulhat olyan nő mellett, akinek külseje nem teljesen kiegyensúlyozott és harmónikus.

A férfi az igazságot keresi a technika, a filozófia és a tudomány területén. A nőben azonban az igazság teljes felismerése nem bírja boldogítani. A férfi az, aki keresi a titkokat, a rejtélyt, mert idealista és az is akar maradni.

Minden nő annyira titkos, mint maga a természet. A természet is, a nő is szigorú törvényszerűség alatt áll, ami azonban a férfi-érzelem előtt örök rejtély fog maradni. Ki ismeri például az évszakok változásának titkát, a hirtelen támadt vihar rejtélyét, vagy a föld termékenységének misztériumát? De épp úgy: ki tudja megmagyarázni az úgynevezett női szépséglenség, női vágyakozás és önfeláldozás okait és alapjait?

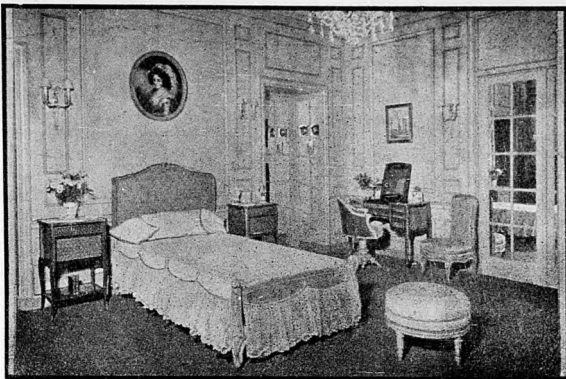
Természetes, hogy vannak könnyen és nehezebben megoldható, sőt egyenesen megoldhatatlan rejtélyek. Csak ezek a «megoldhatatlanok» az igazak. Leonardo da Vinci-nek sikerült az örök női rejtély vázlatára festése és megörökítése, Mona Lisa portréjában.

Ma is megvan a nők titkosasága, csak másként nevezik és kozmetikai úton is elérhető. Amihez valamilyen fájdalom szerelem, vagy tudóbai szükségeltetett, azt ma elérhetik a nők a — szemöldök kiborotválásával. Greta Garbo, Marlene Dietrich és Dorothy Gish megteremtették a modern nő rejtélyességét amit azonban minden kislány eltanulhat és leutánozhat. Mert érdekes és pikáns hatást gyakorol minden csöppnyi diszharmonia, a szemek csekély különbözősége, a rővidlátás, a legcsekélyebb szabálytalanság, persze: megfelelő helyen és főként az ajkak rejtélyes (rejtélyessé festett!) vonala. Az öltözködés aztán még jobban aláhúzza ezt a «titkosaságot». A fekete ruhába öltözött nő például mindig rejtélyes és titkos, mert furcsa melankólia árad belőle, ami rendkívül hatással van a férfiakra. Meg szeretnék vizsgálni szegénykéit!

Oscar Wilde «A rejtély nélküli sphinx» című novellájának hősnője minden nap, ugyanabban az órában, mélyen lefátyolozva besurrant ugyanazon kapu alá. Szerelmesét a féltékenység ördöge kínozza, de a rejtély csak a nő halála után derült ki. Az a nő minden nap teljesen egyedül töltött egy órát, egy kibérelt szobában. Így akarta magát — titkosatossá tenni szerelme előtt.

Van azonban egy valóban titkos rejtély, egy igazán rejtélyes titkosaság, amely teljesen öntudatlan. Ez aztán örökre megoldhatatlan is marad. Ha egy férfit a sorsa ilyen «öntudatlanul» rejtélyes nővel sodor össze, a kínzó kérdésektől soha nem fog tudni megszabadulni, mert nem kaphat feleletet. Mert a nő maga sem tud feleletet adni.

De azért a nők előtt is marad egy megoldhatatlan, örök rejtély. És pedig ez: hogyan érezhetik a férfiak rejtélyeseknek, titkosaknak és talányoknak — a többi nő!

Hálószoba-berendezés

MOSOLY A MULTBÓL

Fordítva mégis jobb...!

A burgundiai hercegnő egy alkalommal hosszabb beszélgetést folytatott XIV. Lajos francia királlyal és Maintenon asszonnyal. Őszinte csodálattal és elismeréssel nyilatkoztak az angol királyi udvarról és Anna királynő bölcseségéről, akinek ügyességétől várta mindenki a boldog béke megteremtését.

A burgundiai hercegnő egyszer csak így szólt:

— Egészen bizonyos, hogy Angliában a királynők sokkal jobban értenek a kormányzáshoz, mint a királyok. Sőt azt is tudom, mi ennek a magyarázata...

A burgundiai hercegnő nem félt kimondani azt, ami a szívében fekszik:

— A magyarázat végtelenül egyszerű. Ahol király ül a trónon, ott a valóságban a nők uralkodnak. De ahol király van, ott a férfiak.

Akit csak hátulról ismernek...

Arditi, a híres olasz karmester, akinek «Csökkeringő»-je világhírtű lett, egy alkalommal a bankban egy csekket akart beváltani. A pénztáros azonban gyanakodva mérte végig és így szólt:

— Ön nem signor Arditi!... Én Ardítit százszor is láttam dirigálni és nagyon jól ismerem...

A zeneszerző ekkor háttal fordított a pénztárosnak, levette a kalapját, az esernyővel néhány taktust dirigált, aztán megkérdezte:

— Nos? ... Most már reám ismer?

— Igen, — felelte a pénztáros, — ön valóban Arditi karmester.

Valahányszor Arditi ezt az élményt elmesélte, mosolyogva mindig hozzáfűzte:

— Úgy látom, hátulról értékesebb vagyok, mint előlről!...

Az első benyomás

Metternich kancellár jobbkeze: Sentz, egy alkalommal, amikor kilépett a palota kapuin, egy ismeretlen asszony részéről bőszi szidalmazásban részesült. Egy férfit intett maga mellé, hogy tanúja legyen a jelenetnek és megkérdezte tőle, hogy ismeri-e ezt a szitkozódó nőt?

— Hogyne, — felelte a férfi, — hiszen a feleségem!

— Úgy? — kérdezte Sentz. — És mióta élnek együtt?

— Tíz esztendeje.

— Akkor rettenetesen unhatja már ezt az asszonyt, — mosolygott gúnyosan Sentz. — Mert én csupán néhány perc óta ismerem önagságát és máris teljesen elviselhetetlennek találom...

SZÍNHÁZ

IRJA: PANNONIUS

Asszonyom! Engedje meg, hogy időközönként felkeressem s közlöm Önnel mondanivalómat a színpad világáról. Ön nagy jól tesz, ha el megengedi. Irodalom és művészet dolgairól ebben az eltelő évtizedben jobb asszonyokkal beszélni, mint az élet gázmaszok frontharcosaival, a férfakkal, akik a mindennapi kenyérért való küzdelem lövészárkában kedükre és crejúkét beszétték az égi és földi játékok iránt való érdeklődésre. Engedje meg, hogy bevezetésképpen a színház három fő alkotóeleméről beszéljek Önnek. Az első az író, a második a színpad, a harmadik a közönség.

Mi az oka annak, hogy a nagy író, aki a ma élet-halálharcát a színpadra viszi, aki a XX. század emberének tragikumát éppoly megdöbbentő szemléletességgel bontja ki, mint a XIX. századbeli egy Ibsen, vagy a rokokó lelkét egy Molière, — az egész világon hasztalan epkedéssel lesik a színházigazgatók? Miért van oly szörnyű dekadencia az színpadi írás művészetek? Hol bujkál az új Sardou, Dumas, Hauptmann Gerhard, vagy ezeknek csak epigonja is, aki igazolná a színház örökkévaló hívatását az irodalmi emberábrázolás és a társadalmi lélekírangítás terén?

Valljuk be, az irodalmilag képzett elnöke a színházak premijereim évek óta unatkozik. Unatkozik, vagy sajnálkozik, vagy felháborodik a legmodernebb színházi típus, a filmművészet bemutatón is s a leg több, amit élelmes színházigazgatók, ügyes drámagyárosok és virtuóz rendezők elérhettek: a közönségnek két órán keresztül való könnyed elsökrögzöttsége volt.

Nincs nagy színházi szenzáció, legfeljebb negatív irányban: meghökkenés, bosszankodás, fejesbódulás, vagy kiábrándulás formájában. Hol van az a darab, amely lába hozzá a hozzáférteket, megrikatta az érzel-

gősöket, megjavítja a cinikusokat, jelforralja az ártatlanság véreit, lángra gyaújítja a szerelmes szíveket, beleront a társadalmi konvenciók nyugalmába, forradalmosítja a kedélyeket, léletet mond, verdiktet hirdet ki, épít, vagy rombol, vagy letemre hív, vagy kitengeszte? Hol vannak azok az idők, amikor közleleti esemény volt egy szindarab, amikor szép asszonyok gyermekeiket neveztek el a hősnőről vagy hősről, amikor szalonok mélyén, fehér asztal körül, busáti félkékben és a fórumon egy új darab körül helegig tartó vita folyt, amikor az élet drámai hőst utazott évekig diatban, erkölcseben, modorban és szenvedélyben?

A mult század végén a tragédia hanyatlását Péterfy Jenő azzal magyarázta, hogy a kor nem a hősök, hanem a mindennapi emberek kora. Vogué a századot a „mikrobák századának” nevezte el. De ma csak igazán hősi kort élünk? Tízmillió ember pusztult el a harctereken és azokintúl majdnem halalos sebet kapott a kultúra, a nemzetköziség, a humanizmus, a felvilágosodás és a szeretet! Oroszország fenekelt jelfordult. Ami a föld alatt bujkált, az most a trónok jelett pöffeszkedik. Németországban ezrével haltak éhen az emberek. A német-római császárságunk még utolsó dekoratív kultuszú is összeomlottak a bécsi monarchia bukásával. A Habsburgok várában proletárcsaládok fűt krumplit és jolkfogalmás-zsiros kenyeret vacsoráztak. Trónok megürültek és fejdedelmek földönfutókká lettek, mint Napoleon idejében, nincs már kalifa s a kalifa háremében nincsenek már odalások! Mennyi téma tragédiának és bohózatnak! Orosz nagyhercegek pincérnék állnak a párizsi hotelekben, emigránsok járnak kelne a világban, mint a szent szövetség diadala után, bombák robbannak, modern carbonárik osonnak éjszakánként tiltkos konventikulumokra, Angliában gyözték a takácsok és belettek a miniszteri székekbe, — hősi kor ez bizonyára, vértanúk és csirkéjogók, örültek és szentek, gyilkosok és rajongók, elnyomottak, megdázoltak és megsértettek, forradalmárok, menekültek, hadból visszavérték, szétvert zsoldosok, koronás kalózok, trónkövetelőik kora, amilyen kevés volt a világtörténelemben, s ha volt, regényt írt róla Tolstoj és Cervantes, époszt Ariosto és Homeros, tragédiát Shakespeare és Sophokles... csak most nem inspirálja a költőket és művészeket?

Az egész színpadi irodalom csupa kisérteties. A publikum csupa várokozás. Az élet pedig maga a süritett dráma. És tehetse-

gek most is vannak. A dekadencia mégis nyúlva-aló. Vajjon mi ennek az oka? A színpad és a közönség nagy elcsömörlésre készül egymás ellenében. Valamegyik megcsalta a másikat.

A színpadi irodalom, akárcsak Euripides, az alexandriai iskola, a Voltaire-epigonok a francia irodalom, a Schiller-epigonok, a spangoly és francia romantikusok korszakában, emellett az eredetiség és egyéni kísérletezések dekadens hullámaiban. Úgy látszik, mintha az irodalomnak bizonyos pihenőkre volna szükség, hogy drámailag bőséges, dús szüretelésű hét kövér esztendő tudjon kitermelni. Az irodalom nehéz, édes, zamatos, nemes gyümölcse a dráma, de minden évben nem terem. Virág, amely csak százévenként virít...

A színpad ezt sohasem akarja észrevenni. Bizonyos álszemérem mindig visszatartja az irodalmi csőd bevallásától és folyton reménykedik, hogy egyszer csak eljő az a modern Shakespeare, aki egy új irodalmi reformációban megint egymáshoz vezeti a színpadot és az irodalmat. Ennek az új Shakespeare-nek nem lesz könnyű a feladata. A nagy problémát kétféleképpen lehet megoldani. Vagy úgy, hogy a régi irodalmi szerlebe új bört töltsz bele, vagy úgy, hogy a modern kénia eszközeivel leporolt narkotikum számára új poharat csiszol. Hogy melyik jog bekövetkezi, azt még sok utárá ad alkalmat az érdekeltet közbán.

Ne gondoldj arra: —

— ami elmúlt ...

(A multat feltámasztani úgy sem tudod és ifjúságodat nem élheted újra!)

— ami rossz volt ...

(Ne tépd fel a régi sebet és ne hozd vissza a régi fájdalmakat. Mert nélkülük is elég fájdalmas az élet.)

— ami szép volt ...

(Minden szebb az emlékezés fátyolán keresztül, mint annak idején és valóban volt, te pedig búsan eszmélsz arra, hogy jelen örömeid mily jelentéktelenek.)

— ami másé ...

(Mert vagy irigy leszel, látva a saját koldusságodat, vagy pedig öntelt, gógós és kárörvendő, jeltismerve azt, hogy még mindig vannak nálad is szegényebbek.)

— ami elérhetetlen ...

(Szívárványhídon nem lehet a felhőbe mázni és a tejtóton sem juthatsz el a csillagok közelé. De mindkét esetben megárhatsz és lezuhanhatsz a fenekelen mélységbe.)

— ami volt, hanem csak arra, ami van és ami lesz ...

(Félemlélt fejjel, határozott léptekkel és céltudatos tekintettel haladj az úton, ami az életet és amin akkor is végig kell menned, ha nem gondolsz semmire.)

Egy kövér ember őszinte vallomásai

H U S Z Á R P U F I

12.

Hollywoodi furesaságok.

Néhány kedves, különös apróság a filmváros életéből. Feljegyeztem őket — nagyon jellemzők.

Az idegenek számára Hollywood a biztos ígért földje, ahol számukra úgy terem az arany és a babér, mint otthon a burgonya és a répa. Ezt a halatlant, merész optimizmust semmi sem bizonyítja jobban, mint esetem a kairói szódavizgyár könyvelőjevel. Egyik nap megjelenik nálam Hollywoodban egy vadidegen uriember. Bemutatkozik. Elmondja, hogy Hollywoodba utazott: szerencsét akar próbálni a filmnél.

Nagyon kedves ember volt, csak úgy ragyogott arcán a bizakodás, a hit. Racsosolva beszél.

— Kéhem, eljöttem Hollywoodba... bízom abban, hogy síkehülni fognak tehveim és sok pénzt fogok kesheni. Meht kéhem miéht ne lehetnék éppen én sztáh?

— S mégis, — kérdeztem — mire alapította elhatározását, hogy ilyen merész nekivágott a nagy útnak?

— Ó, kéhem, — mondta anyagi nyugalommal — tudtam, hogy a művész úh idekinn van és tudtam, hogy a művész úh nagyon jó, dehék embelh, aki szívesen segít honfitársain...

Istenem, milyen boldog, naiv emberek vannak a világon! Valaki Hollywoodba utazik csak azért, mert arra számít, hogy Huszár Pufi tehet majd valamit az érdekében.

Láttam, hogy bajban lévő ember, érdeklődni kezdtem. Magamon tapasztaltam, milyen üdítően hat az emberre néhány jóindulatú szó, — ha már egyebet nem kap.

Az első pillanatban tisztában voltam azzal, hogy én, aki magam is csak vegetáló emberbogar vagyok a hollywoodi fényességben, nem tudok segíteni ezen a gyakori és szomorú emberpeldányon. Tudtam, s megkíséreltem észre téríteni. De nem úgy, hogy elmondom neki a szörnyűségeket, amik ott várnak rá — hiszen azokat megtudja majd úgvis annakidején — hanem, hogy ha lehet, a saját eszéjárásával más elhatározásra vegyem rá.

— Mit szeretne ön itt csinálni? — kérdeztem.

— Én kéhem? Mindegy, akahmit. Ez az „akármí” a legveszedelmesebb program. Ez az „akármí” elárulja, hogy az illető cél nélküli, kalandosan, tisztán a szerencsés véletlenekre építve akar eljutni a megvagyonosodásból.

És érdekes, hogy az ilyenek 200k a szerencsés véletlenek legtrikáiban érik.

— Jó, jó kérem, — mondtam — de az akármí... az semmi.

— Gondoltam, hogy majd a művész úh kikéhes valamit számomha...

— Én? Kedves jó uram, én ma látom önt életemben először, fogalmam sincs az ön képességéről, képzettségéről. Mi akar hát lenni, mondja meg!

— Színész, vagy hendező. Vagy eleinte nem is kell mindjárt annak lennem, nem bánom, ha mint opeheőh, vagy mint segédhendező kezdem el. Az a fo, hogy bejussak a filmhez...

— Játsszot ön már valahol filmen, vagy színpadon, vagy legalább valami műkedvelőelőadás?

— Nem, kéhem. En könyvelő voltam egy kaihó szódavizgyáiban, de ott olyan hosszú fizetnek, hogy nem volt éhmedes...

— Azt hiszem, — mondtam jóindulatosan — ha rátermettséget érez magában, először meg kellene tanulnia azt a mesterséget, amiből élni akar és amivel karriert akar csinálni. A főkönyvelőség a kairói szódavizgyárban nem elég előképzettség a filmsztársághoz. Statisztikással kellene elkezdnie. Vagy ha van elég pénze a megélhetéshez, akkor talán el tudom intézni, hogy mint díjtalan gyakorlatozó kerülhessen be valamelyik stúdióba...

— Hja, kedves művész úh, ha nekem pénzem volna, vagy ha statisztálni akahnék, akohh nem jöttem volna a művész úhhoz... — mondta önértzetesen és sértődve eltávozott.

Két év múlva újra találkoztam vele. Lerongyolódottan, éhesen leste, hogy beengedjék az Universal statisztikakapuján, ahol minden embernek már csak „5 S” a neve.

Hasonló „kedves” eset történt meg Lukács Palival is. Ott is felkereste Hollywoodban egy vadidegen ur, hogy protekciót kérjen tőle.

— Mi nagyon régóta ismerjük már egymást, művész úh, — mondtam.

— Honnét? — kérdezte meglepetten Lukács Pali, aki sehogyan sem tudott visszaemlékezni a teljesen idegen azzára.

— Kassáról! — felelt széles mosollyal barátunk.

— Igen, Kassáról... Tényleg, játszottam Kassán — szólt Pali, — de nem emlékszem egész világosan, hogy...

A kitünő idegen egyre barátságosabban mosolygott.

— Mintha tegnap lett volna, úgy emlékszem: művész úr a „Kamélás hólyg”-ben játszott, én pedig a nézőtér ültem és csodáltam, milyen kitünően tetszik alakítani a szeretet Persze művész úr már nem emlékszik... én közönség voltam...

Ezer és ezer furesasága van Hollywoodnak s ezek közt nem az utolsó helyet foglalják el azok a meglenő ötletek, amelyekkel Hollywood sztárjai igyekeznek rálicitálni egymásra. Azon

már igazán nem csodálkozik senki, hogy Tom Mix villájában tennispálya, uszoda, golfpálya, gózföld, lovagló-pálya, bár van. A tulzot kényelemmel felszerelt sztár-lakások már nem keltenek feltűnést, éppen ezért a színész vagy primadonna, aki a feltűnés babérraira pályázik, valami egészen különös ötlettel kell, hogy magára vonja Hollywood figyelmét.

Marion Davies egészen különleges udjonsággal lepte meg barátait. A Beach-en, a tengerparton lévő villájára hatalmas világítótornyot építtetett. Esténként zöldszínű korreflektor jelzi, ha otthon van. Barátságos fénycsóva hívja barátait: gyertek, itthon vagyok. A fénycsóva végigszánt Hollywood fellett és tudatja, hogy Miss Davies vendéglátó háza nyitva áll a barátok, ismerősök számára.

Ha viszont a kitünő primadonna nincs otthon, vagy pihen, erre vörös-színű reflektor figyelmeztet. Nappal zöld és vörös zászló jelzi a világítótornyon, hogy otthon van-e vagy nincs otthon, ráér-e, vagy pedig senkit sem fogad.

*

Hollywood a korlátlan lehetőségek városa, ahol csak az érdeklí az embereket, csak az kelt igazán feltűnést, amit „the greatest of the World”, a legnagyobb a világon. Hollywoodban nemesak a filmipar a legnagyobb, hanem környékén van a legnagyobb tyúkfarm, a leghatalmasabb „disznó-város” s itt teremnek a világ legszebb és legnagyobb gyümölcsei. Itt „találta ki” Mr. Burbank a grape fruit-ot, kifejlesztve a citrom és a narancs keresztetését. A grape fruit — amely egyike a világ legüdítőbb gyümölcseinek — ma Amerika egyik fontos exportcikke, amellyel az egész világot elárasztja. Mr. Burbank még megérthette munkája sikerét, mert a róla elnevezett városkában (pár percnyre Hollywoodtól) még ma is él.

A különböző mezőgazdasági specialitásoknak ugyanúgy megvannak a maguk primadonnái, mint a filmnek. A Hollywood környékén fekvő Fontana kis község „tyúkiprimadonnája” Lady Fontana, „aki” tojójainak s egymillió társával együtt Kalifornia legnagyobb csirkefarmján él. A „tyúksztár” ezer tojást tojik egy évben s eddig három-ezer tojást tojt. Külsőien igazán nem látszik kiváló teljesítőképessége: kopasznyakú, sovány kis tyúk s mégis — ötvenezer dollárt ér az élete. Ennyire biztosították. A piacon meg nem venné senki, akár egy dollárért sem pedig a derb szántalan tyúk-készalagja az övé.

A tyúkok mellett az erősebb nemet a disznók képviselik. Hollywoodban nemesak filmvárosok vannak, hanem egy valóságos disznóváros is, kétszáz-

ötvenezer „bennlakóval“. Elmentem egyszer megnézni, hogyan etetik ezt a falánk, rőfögő, visító állatsereget. Los Angelesből vonatszámra hozzák a moslékok. A vagónok közvetlenül a ketrecek előtt állanak meg s az izletes táplálékot hatalmas daruk segítségével öntik a vályukba.

A tyúkok és disznók mellett van Hollywoodnak még egy állatfurasága: a kutyadajka. A filmvárosban a feleségek a legtöbbször ugyanúgy dölga van, mint a férjnek. A férj talán díszletmunkás vagy segédoperatőr, s az asztal szőnyeg a stúdió szabóműhelyében dolgozik vagy statisztál. Ki vigyáz a gyerekkükrre? Hollywood szerényebb körülmények közt élő filmproletárserege nem tarthat dajkát vagy nevelőnőt babyje mellett. Idomított kutyákat vesznek, kutyákat, „akik“ a gyerekeket vigyáznak, amíg ők kenyeret keresnek. Ezek a kutyadajkák tényleg „akik“, mert olyan csodálatosan okosak, úgy szeretik a kedves apróságokat, hogy a papa és mama sokszor talán nyugodtabban bízhatja gondjukra a babyt, mintha drága pénzért bonnet venne melléjük.

A „nurse dog“ nemcsak játszótársa és jóbarátja a bábnyek, hanem gondos őrzőangyala is. Ha az apróság a kocsitól felé téved, a kutya nem engedi tovább, útját állja, visszaráncigálja. Ha a kicsike elesik, a kutya felemeli fogával ruhájánál fogva a földről, vagy pedig odaáll melléje, hogy a gyerek belekapaszkodva feltápászkodhassék. Amikor Culver City-ben laktunk s én egész nap a stúdióban dolgoztam, feleségem naphosszat a szálloda előtt lévő téren játszódozó apróságokkal és „nurse dog“-jaikkal szórakozott. Szót sem tudott angolul s az első szavakat és kifejezéseket egy négyéves, gyönyörű gyerektől, a kis Jimmytől tanulta meg. A kicsike szeretett volna beszélgetni feleségemmel s nagyon csodálkozott, hogy nem értik meg egymást.

— Ilyen nagy lady — mondta selypítve — és még nem tud beszélni! No, majd én megtanítom.

S úgy, mint ahogyan őt tanították nem is olyan régen: mondani kezdte, hogy ezt vagy azt a tárgyat hogyan hívják. Kétszer-háromszor elismételte a szavakat.

— Most mondd szépen utánam, lady. Feleségem rövidesen megtanulta Jimmytől a legszükségesebb szavakat és kifejezéseket, de úgy, ahogyan a baby tanította: selypítve.

*

Ezek az apróságok jellemzően érdekesekek a hollywoodi atmoszférára. A levegő, amelyben dolgozik az ember, lassanként teljesen megváltoztatja azt a viszonyt, amelyben rendes körülmények közt éltünk. Ezer mindenféle dolog van Hollywoodban, amin az ember elcsodálkozik, meglepődik és eltűnődik, amíg nem akklimatizálódott — és amin legfeljebb mosolyog egyet, ha ugyan egyáltalában észreveszi, amikor már hozzáalakult a hollywoodi környezethez.

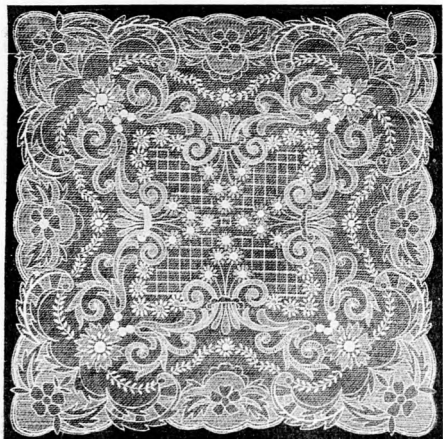
Milyen furcsán hat az idegenre például, amikor délben oroszlánszívű Richard páncélban, sisakkal a fején ül egy Cadillac-kocsi kormányánál és végighajt a Hollywood Boulevard felhőkarcolói közt. Milyen furcsa az idegennek, amikor a Montmartre Bar magas székén Georg Washington és II-ik Sándor cárt látja, amint elmerülve beszélgetnek és hűsítő italokat isznak. Vagy amikor a chicagói bandita Ferenc József vállára üt és felhívja a figyelmét arra a gyönyörű sweater-re, amit az egyik kirakatban látoit.

Hollywood egyik legkiterjedtebb iparága a filmszínész-mesterség, s ebből senki sem csinál titkot, ezt senki sem szígyenli és a 12—13-ig tartó ebédszünetet a színészek legnagyobb része épúgy jelmezében tölti el az utcán vagy a vendéglőkben, mint a gyári munkás

munkaruhájában a gyár kapuja előtt. A sztárok számára különben az egész világ Hollywoodban az egyetlen nyugalmas hely. Itt megszokták őket s napközben senki sem fordul utánuk. A nagy premiéreken, ünnepélyes megnyitások alkalmával, amikor a sztárok a reflektorok fényében díszruhájukba öltözve jelennek meg, amikor reprezentálniuk kell, akkor viszont ezekre tolonganak ott, hogy láthassák őket. Ez valahogy úgy tűnik elő nekem, mint békében a katonaság, amikor az után sétáló baka, vagy hadnagy után senki sem fordult meg, de amikor fegyverzetben vonultak ki, alig akadt járóelő, aki egy pillantásra ne melltatta volna őket.

A hollywoodi életnek ezeket a furcsaságait a közönség éppúgy megszokta, mint maga a színész és a hollywoodi bennlakóra éppolyan közömbösen hatnak, mint maga a mindennapi élet. Ugyanaz a sztár, aki után meg sem fordulnak Hollywoodban, ha 3—4 évenként egyszer átjön Európába, lázba ejti Párizst, Berlint és a többi metropolit, ahol esetleg megjelenik. Chaplint például, aki estenként a hollywoodi kis bohémtyánán, Henry vendéglőjében ül barátjaival — ott észre sem veszik. Berlinben a katonaságnak és a tüzoltóságnak kellett kivonulnia, hogy érkezésekor a százerekre menő, érte rajongó tömeg életveszélyes szeretletmegnyilvánulásból élve kimentsék. Hja: senki nem próféta a saját hazájában...

Tüllhímzéses
modern
asztalterítő

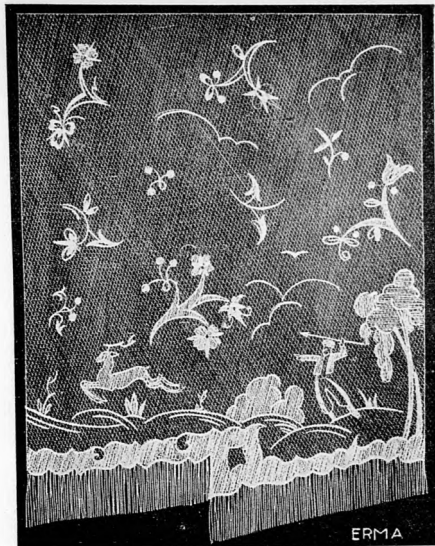
Wieg Testvérek
terve

Akik 100 évnél magasabb életkort értek el...

Sokszor olvasunk olyan emberekről, akik valóban patriarkális életkort értek el, akik 100 esztendősek, vagy ennél is idősebbek voltak. Ezeket az életketek — valljuk be: jogosan — némi kételkedéssel vesszük tudomásul, mert 100 évvel ezelőtt a szabályszerű anyakönyvezetés még a legtöbb európai országban is ritkaság volt és életkorok megállapításába nagyon könnyen csúszhatott egy-két évtizednyi tévedés.

Dr. A. Guéniot, francia orvos, aki maga is közel jár a 100. életévéhez, most megjelent könyvében: „A 100 esztendőn felüli élet elérésének művészeté”-ben, a saját élettapasztalatai alapján kíván megfelelő recepttel szolgálni, hogy bárki elérhesse ezt a matuzsálemi kort. Könyvének azonban sokkal érdekesebb része az, amelyben a 100 esztendőt elért olyan emberek személyi adatait sorolja föl, akik szellemük teljes frissességében büszkélkedhetnek ezzel a magas életkorral. Lanslebourg-ban, a Mont-Cenis lábainál, 1832-ben élt egy Durieux Erzsébet nevű vendéglősnő, aki 140 éves korában még teljesen friss észjárású és temperamentumú volt, aki mindennap annyi feketekávéval ivott meg, hogy ez az óriási mennyiség a legedzettebb arabnak is veszít okozhatta volna. Kávéfőző masinája — mint az angoloknál a tea-főző — egész nap ott állt a tűzön. Ez a kiváló hölgy 1717-ben született Lyon városában és Gargeauban halt meg 1857-ben, tehát 140 éves korában.

A francia orvos könyvét egyébként egy 114 éves aggastyán emlékének szentelte, aki 1842-ben élt Párizs városában. Noel de Quersonnières, a francia hadsereg vezérőrnagya, állítólag még élete utolsó évében is „minden szellemi erejének teljes birtokában volt és csodálatra méltó emlékezőtehetséggel rendelkezett”. De ez még semmi. Ez a kiváló aggastyán „állandóan bókolt a hölgyeknek, versek előadással szórakoztatta hallgatóságát, sőt maga is irrogott elragadó verseket. Arca pedig hű tükrre volt jámbor és jósa-

Modern tüllbeszövőses stílus

ERMA terve

gos lényének”. Quersonnières úr életrendjében egyébként rendkívül fontos szerepet játszott a — likőr. „Pompásan aludt, korán kelt föl, első reggelinek egy csésze kecsketejes kávét ivott, pirtott kengyrel, utána rögtön egy meglehetősen nagy polár pálnákot hajtott le. Délben húslevest, vagy tejelevest fogyasztott, utána pedig ismét pálnákát. Lefekvés előtt nagy csésze, jól cukrozott forró teát ivott. Húst alig fogyasztott, de a főzeléket sem szerette. Este azonban nagyon kevés, vagy egyáltalán semmi szeszessítalt nem ivott.” 1755-ben április 2-án halt meg Pont-a-Mousson-ban a 117 esztendősnő Christine Maurice de Lenoncourt (de Ballestrin marquise). Szemüveg nélkül olvasott élete utolsó napján is. Rendkívül szellemes asszony volt, akit Lipót, lotharingiai herceg halálra akart ítélni, mert szatirikus verseiben úgy őt, mint az udvar nagyon sok tagját gúny tárgyává tette. Az sem volt mindennapi eset, amikor 1822 augusztus 25-én XIV. Lajos lovasszobrárt Párizsban föllállították. A „Moniteur Universel” erről az eseményről a következőképpen számolt be:

„A francia haderő korelnőke, Pierre Huet, aki XIV. Lajos uralkodása idején, 1705-ben született, aki tehát most 117 esztendő, az emlékmű előtt ült, egy díszes karszékben. Az egybegyűltek szeme az érdeműs aggastyán nemes alakját simogatta körül. Párizs prefektusa XVIII. Lajos király nevében átnyújtotta a becsületrend nagykeresztjét, a következő szavak kíséretében: — XIV. Lajos királyunk kortársra, fogadd el ezt a kitüntetést, amellyel királyunk tisztelettel téged, mint a francia katonák korelnőkéit! Úgy születél, mint nagy királyunk hátséges alattvalója, de egyáltalán élő tanuja is vagy annak, hogy a királyi hatalom, dicsőség és birodalom halhatatlan. — A vén katona pedig csendő hangon, messzi lallatszó szavakkal köszönte meg ezt a kitüntetést...”

Úgy látszik, az emberiség történetében, legalább azelőtt, nem volt olyan nagy ritkaság a 100 évnél magasabb életkor, mint napjainkban. Ennek azonban — mindnyájan jól tudjuk magunkról — ma már egészen speciális okai vannak. Így is mondhatni: megnehezült az élet járása felettünk!... Hamarabb kifradunk, megrokkamunk és kimúlunk, mint elődeink. A technikai fejlődés annyira meggyorsította az élettempót, hogy hamarabb érjük el — tulajdon halálunkat is...

— Mars a vízbe!...
(L. Wood rajza „das Magazin”-ból)

SORSOK SZIMFÓNIAJA

I R T A : G. H E A T H

XIV.

Kaiser Alfréd éppen egy bonyolult szállítási szerződés iratait tanulmányozta, mikor titkárnja egy ismeretlen férfi látogatását jelentette.

Binder lépett a szobába. A gnóm feltűnő eleganciával volt öltözve. Aranyfogantyús botot tartott a kezében, a testén prémgalléros finom városi bunda, balszemén monokli.

— Uram — mondotta — nagyon diszkrét és fontos ügyben kerestem önt fel. Az unokahugáról, Kaiser Betti kisasszonyról van szó...

— Ön ismeri Betti hugomat? — kérdezte meglepetten Kaiser.

— Igen... egy penzióban lakunk és így anélkül, hogy kémkedni vagy leskelődni akartam volna, módomban volt bizonyos dolgokat megfigyelni.

Kaiser rendkívül kínosan érezte magát. Korrekt úr volt, akinek egyáltalában nem tetszett, hogy unokahugáról bizalmas dolgokat fecsegjen egy előtte teljesen ismeretlen férfi.

— Kérem, uram — mondotta — előre tiltakoznom kell minden olyan kijelentése ellen, amely hugomat akár a legkisebb mértékben is kedvezőtlen színben tüntetné fel... Betti a legnagyobb bizalommal van hozzám, nincsenek előttem titkai és én őt minden tekintetben a legtökéletesebb úrilánynak tartom!

— Ez valóban így van, de hát lehetnek olyan bajok, melyek nem a jellemmel, hanem a fiatalsággal, a tapasztalatlansággal függnek össze. Az ön huga túlságosan a kegyeibe fogadott egy Wagner Rudolf nevű diákot...

— A hugom — kiáltotta a haragtól elvörösödvé Kaiser — pártfogásába vett egy szegény, tehetséges, szigorló orvost és csak emberi kötelességét teljesítette, mikor a jobb sorsra érdemes fiatalembert megmentette a végső nyomortól és pusztulástól! Betti pontosan beszámolt erről az ismeretségről és ön nagyon téved, ha azt hiszi, hogy most valami pikáns híreszkével lepett meg.

— Ismeri ön is ezt az urat? — kérdezte élesen Binder.

— Nem. De hiszen ez igazán felesleges is. És ha azért fáradt ide...

— Türelem, tanácsos úr. Azt hiszem, mindjárt más véleményem lesz ön is. Az imént azt mondta, hogy a huga mindent közöl önnel. Eszerint bizonyára azt is elmondta, hogy két nap előtt rejtélyes módon eltűnt egy gyöngyfüzére...

— Természetesen. Még aznap este elmesélte...

— Hát ezekről a gyöngyökről szeretnék bizonyos érdekes dolgokat elmondani. Én ugyanis ékszerkereskedő és műgyűjtő vagyok. Foglalkozásomnál fogva arra van beidegzve a szemem, hogy megfigyeljem az emberek ékszerreit. Természetesen a Kaiser kisasszony gyöngyfüzérért is észrevettem, mert igen érdekes, ritka példány. Van benne három különleges alakú és sötét színű gyöngy, melyek nagy értékűek. Továbbá a csattja is feltűnően szép iparművészi munka. A szakértő ezt azonnal észreveszi. Érthető, hogy a kisasszonyt nagyon kétségbe ejtette a gyöngyök elvesztése...

— Kérem, térjen a lényegre! — mondotta Kaiser, aki tükön ült és a legnagyobb izgalommal várta, hogy akár Binder kilyukadni.

— Nos, csak azt akarom mondani, hogy én ezeket a gyöngyöket ma délelőtt megtaláltam!

— Mit beszél? — kiáltotta meglepetten Kaiser. — Megvannak a gyöngyök? Hol voltak?

Híres férfiak szellemességei

Vegyes közönség

VII. Eduard angol király Aix-les-Bains-ben nyaralt és összelátkozott azzal a híres párizsi szabómesterrel, aki a felség ruháit készítette.

— Mondja, kedves mester, mi az ön véleménye az itteni közönségről? — kérdezte a király.

— Felség, kegyeskedik megengedni, hogy észintén válaszoljak?

— Természetesen!

— Hát bizony, felség, — felelte a szabómester, — nagyon vegyes közönség van itt!

VII. Eduard mosolyogva így szólt: — Kedves barátom, nem lehet mindenki párizsi szabómester és angol király!

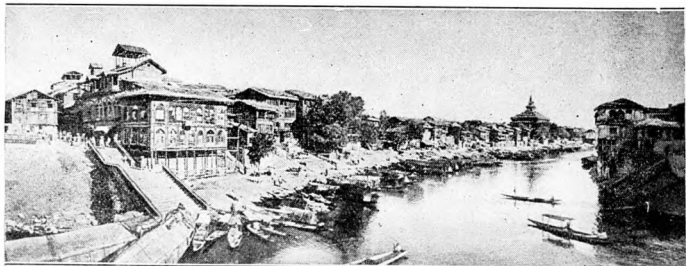
A játékszer

Amikor a léggömbbel az első kísérletezések folytak, valaki megkérdezte Franklin Benjaminget, a világhírű feltalálót, hogy mire fel hasznát fogja venni az emberiség ennek a játékszernek.

— Kedves barátom, — felelte Franklin, — mondja meg nekem, hogy milyen hasznát veszi az emberiség az úszulóit csecsemőnek?

Afrika női

Leo Frobenius, a híres tudós és Afrika-utazó, egy női szövetség tagjai előtt tartott előadása keretében beszámolt arról, hogy délafrikai expedíciója alkalmával találkozott egy vadászal, aki épp akkor jött vissza a legsötétebb Afrikából. Ez a vadász közölte vele, hogy egy kizárólag csak nákból álló vad törzsre bukkant. Ezeknek a nőknek nem volt — nyelvük. — Istennem, milyen szörnyű! — kiáltottak fel többen a hallgatóság soraiban. — Hát akkor hogy tudtak ezek a szegény nők beszélni? — Egyáltalán nem tudtak beszélni, — válaszolta mosolyogva Frobenius, — és éppen ezért voltak olyan vadak!...

Kép Japánból

— Nagyon különös, furcsa helyen. Amint mondtam, műgyűjtő vagyok és gyakran teszek sétát a városban, hogy régiségkereskedőnél, zálogházakban szimatoljak értékebb tárgyak után. Így kerültem a Rosner-féle zálogháza is, a Potsdami-tér közelében. A becűs éppen rendezgette az újabban becsapott ékszereket és amint véletlenül az asztalra pillantottam, meglepetten ismertem fel a különböző értékű tárgyak között Kaiser kisasszony gyöngyeit... — Hallatlan! — kiáltotta Kaiser. — Bizonyos abban, hogy nem téved?

— Csak türelem, tanácsos úr. Hiszen a valódi meglepetés csak most következik. Amint tudni méltóztatik, a zálogházak értékebb darabokat csak akkor fogadhatnak el, ha a betevő hiteltérdelemnél igazolja személyazonosságát, melynek adatait az elzálogosított tárgyakról vezetett könyvekbe is bejegyzik. Én természetesen azonnal kértem, hogy mondják meg, ki tette zálogba a gyöngyöket és képzelteti elsőnyergésemet, mikor azt hallom, hogy Wagner Rudolf, orvosszigorló, lakik Schlütergasse 13.

— Nem, ez képtelenség, lehetetlen! — kiáltotta magánkívül Kaiser. — Sajnos, az adatok valóságához semmi kétség sem férhet. A becűs még emlékezett, hogy egy karsúj, borotváltképű fiatalember hozta a gyöngyöket... — De ha Wagner lopta a gyöngyöket, hogyan mondhatta be saját nevét és lakását! — kiáltotta Kaiser.

— Nem is olyan nehéz ezt megmagyarázni. Wagner biztosan számított arra, hogy Kaiser kisasszony nem fog feljelentést tenni. Egy Amerikából jött, Berlinben csak éppen átutazó hölgynek nincsen kedve és ideje a rendőrségen tölteni az idejét. És biztosra vehette azt is, hogy Kaiser kisasszony, akinek jószívűségéről már meggyőződhetett, nem fogja őt rendőrkézzé szolgáltatni. És ne felejtse el azt sem, hogy Wagner úr még bizonyára kezdő ezen a téren. Mikor az ellopott ékszert a zálogháza vitte, kétségtelenül meglepte, hogy személyi adatait kérdezik. Nem valószínű, hogy már lett volna alkalma életében értékes ékszereket zálogba vinni. Meglepetésében és zavarában kénytelen volt a valódi adatokat bementani, különben a viselkedése feltűnt volna.

— De hát miért nem szolt ön minderről közvetlenül hűgoman? — Félek, hogy a kisasszony nagyon rossz néven vette volna a magánügyeibe való avatkozásomat. Sokkal helyesebbnek véltem önnel közölni felfedezésemet, melynek valóságáról természetesen bármikor meggyőződhetik.

— Igen! — kiáltotta Kaiser. — Ez lesz a leghelyesebb. Kérem, kísérjen el most a Rosner-zálogháza!

— Igen, ez lesz a leghelyesebb. Győződjék meg személyesen arról, hogy igazat mondtam.

*
Mábelnek feltűnt Betti szórakozottsága. Már mingyárt délelőtt azzal kezdte, hogy ne menjenek muzeumokat nézni, csak sétáljanak, mert túlságosan ideges. — Ügyálszik — mondotta Mábel —, hogy mégis csak nagy hatást tett rád a herceggel való találkozásod!

— Nem értem ezt az egész históriát! — válaszolta Betti. — Olga olyan szenvedélyesen és annyira átszellemülten beszélt a hercegről, hogy teljesen érthetetlen, mi történt közöttük? Hidd el Mábel, hogy Olga örült, mikor elutaztam, féltékeny volt rám és én éppen egy ilyen kínos jelenet hatása alatt határoztam el, hogy otthagytam Semmeringet... És most a herceg utánam jött Berlinbe. Olga pedig elégedett, jókedvű leveleket ír. Ez nem rendes dolog. E mögött rejtezik valami. Mindenesetre szólni fogok a bácsinak...

— Ez nem lesz jó! A bácsi esetleg megírja Olának, hogy a herceg Berlinben van és ebből bonyodalmak származhatnak...

— De hiszen, én magam akarom Olgát tudatni...

— Nagyon rossz ötlet, zivercsköm! Mert akár szereti Olga a herceget, akár nem, mindenesetre bosszantaná és sértené a hiúságát, ha megtudja, hogy utánad jött. És ha te értesítenéd, ez egyenesen úgy hatna, mintha gúnyolnád sikereddél. Egyébként, szabad öszintének lennem?...

— Természetesen!

— Azt hiszem, hogy te nem csak Olga miatt izgulsz a herceggel kapcsolatban. Betti elpirult.

— Tudom, hogy mire céloz! — mondotta.

— Ha nem akarsz, nem kell válaszolnod! — mosolygott Mábel.

— De igen, hiszen a legjobb barátom vagy, mért nem beszélhetnék erről is nyíltan? Rudolfról van szó...

— Igen, róla! Tagadod, hogy tetszik neked?

— Nem, hiszen úgyszólván tudod! De én semmi komolyabbra nem gondoltam!

— Gondoltál Betti, csak magadnak sem merted bevallani. Érzed, hogy a történet túlságosan regényes és ezt nem tudod összeegyeztetni a te józan, okos fejecskéddel. De a szíveddel már rendben van a dolog...

— Hát igen, Mábel — mondotta hirtelen elhatározással Betti — csakugyan

HUMOR

Két skót berüg, rettenetes randalirozás visznek véghez és az utcán betörök egy gázlámpa üvegét.

A rendőr elé kerülnek, aki megkérdi:

— Na és ki volt a harmadik?

— Micsoda harmadik?

— A harmadik, aki magukkal mulatott.

— Honnan tetszik gondolni, hogy egy harmadik is volt?

— Na, aki az italt fizette.

*

Grünéknél hármás ikrek születtek.

Azt mondja az ötéves Möricka:

— Tata, ez mind tit marad, vagy csak kiválasztásra küldték?!

*

— Főnök úr, kérem, ma van huszonöt éve, hogy a cég szolgálatában állok. Itt öszültem meg.

— Rendben van, majd kiutaltatok magának két pengőt hajfestekre.

*

Egy zsidó hírtelen megbolondult, azt hitte magáról, hogy ő XIV. Lajos. Az orvosok nem tudtak segíteni rajta, be kellett vinni a bolondok házába.

Mikor a rabbi ezt meghallotta, azt mondta, nincs semmi baj, majd ő segít rajta és az egész rokonsággal bevonult a bolondok házába.

Egy óráig volt benn a betegnél és amikor kijött, beküldte a rokonokat, akik megkérdezték:

— Ki vagy?

— XIII. Lajos, — volt a felelet.

— Na, látjátok, — szolt a rabbi — mindennap le fogok tőle egyet akudni és a végén nem lesz semmi baja.

*

Kohnné és Grüné a vasuti kupében összevesznek. Parázs harc tör ki közöttük ajfölt, hogy kinyissák-e az ablakot, vagy csukvaahagyják.

Előkerül a kalauz is, akinek azt mondja Kohnné:

— Meghalok, ha az ablak nyitva lesz.

Grüné nem hagyja magát és így har-

sog — Meghalok, ha az ablak csukva meg-

rad.

A kalauz zavarban van, nem tudja, hogy szolgáltasson igazságot, mire meg-

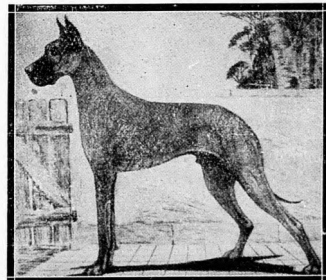
szólal egy úr a kupé másik sarkából:

— Kalauz úr, először nyissa ki az ab-

lakot, akkor meghal a Kohnné, aztán

csukja be az ablakot, akkor meghal a

Grüné és rögtön rend lesz.

Cikk-cakk ebéd

Felhívjuk kedves előfizetőink figyelmét erre a cikkre, amelyben foglalt orvosi tanácsok olyan megszerveződők, hogy minden kedves előfizetőnk a saját egészségének tesz szolgálatot, ha étrendjét és táplálkozását a cikk és az orvosi tanács értelmében megreformálja.

Az emberek számára egy általános étkezési-rend előírása — még abban az esetben is, ha külön szólna az egészségeseknek és külön a betegeknek — egyenlő volna a lesgzigorúbb kényszerrel és a szervezet válságos megbüntetésével. A jó házikoszt mindenestre a legmegfelelőbb, de a megszo- kott étlap időnként bizonyosfokú változtatásával. A legfőbb szabály ezen a téren: a változtatóság! Hetenkint egyszer-kétszer egészen másfélét együnk, mint a többi napokon. Amit a népek böles mondásai hangoztatnak, ami fel- található a böjti tilalmakban és a val- láserkölségi parancsokban, azt mind alá- írja a modern orvostudomány is és ezzel a mondattal fejezi ki:

— Hetenkint egy vasárnapot szentel- jünk a szervezetünknek is, amely, mint a szent vasárnap a Mindenhatónak, ha- sonlóan kedves a mi egészségünknek. Ennek a szervezet részére szolgáló va- sárnapnak már csak azért sem kell összeesnie a másik vasárnap, mert az emberek nagyrésze éppen vasárnap szereti a megszo- kott, kedves ételét el- fogyasztani.

Dr. Noorden tanár állította fel ennek az úgynevezett „cikk-cakk-táplálko- zás”-nak teóriáját, amely elsősorban az egészséges emberek számára készült. Aki általánosságban vegyes, úgyneve- zett húsos-táplálkozással élnek, azok hetenkint egyszer csak gyümölcsöt, ká- vót és teát vegyének magukhoz, mert ilyen módon segítik elő szervezetük fel- frissülését. Aki megszo- kta, hogy sok húst és sok zsírt fogyasson, tartson hetenkint egy hústalan és zsírtalan vasárnapot. Másoknál viszont nagyon fontos a sötét, ismét másoknál a csak-tejes vasárnap.

Dr. Noorden szerint a „cikk-cakk-tá- plálkozás” egyénenként állapítandó meg, a lényege pedig: harc az egyhangúság ellen. Ez a vasárnap a szervezetnek jótékony pihenőt engedélyez, mert nem ugyanolyan feladatok megoldására kényszeríti, mint a rendes hétköznapi táplálkozása.

sokat töprengtem ezen. De nem foglaltam állást. Azt gondoltam, hogy alakul- jon ki minden magától.

— Természetesen abban a titkos reményben, hogy happy-end lesz a történet vége! — mosolygott Mábel.

— Lehet, hogy igazad van. De tegnap este óta sokminden történt. Megérke- zett a herceg és én egyszerre elvesztettem a biztonságomat. Eddig valahogyan úgy volt, mintha szelíd hullámok hátán nyújtóztam volna el és hagytam, hogy oda és arra vigyenek, amerre szeszélyük akarja. De most minden meg- változott. Gondolkozni kezdtem . . .

— Szerlemben ez nagyon veszélyes és kockázatos! — gonoszodott Mábel.

— De nagyon okos és hasznos. Sok mindent fedezünk fel, amit nem akartunk, vagy nem mertünk addig észrevenni. Például, ami a legjobban meglepett, a herceget nem is találom olyan ellenszenvesnek, mint amilyenek Semmerin- gen mutatkoztak . . .

— Ah? Gratulálok! És hogy állunk Rudolfal?

— Nem vagyok egészen tisztában magammal. A rokonszenv, részvét és barát- ság néha egészen közeli rokonságot tartanak a szerelemmel. Talán szeretem is. De bizonyos gatlásaim vannak. Ha feleségül mennék hozzá, úgy ez a házasa- ság széles körökben meglehetősen kínos felütést keltene. Bennem van bátorság, hogy túltegyem magamat ezen. De azért legyünk őszinték: ez mégsem túlsa- gosan kellemes és valószínűleg a családommal is lennének bizonyos harcain. Viszont, ha a herceggel kötök házasságot, ezzel kielégítem a közvéleményt, a társaság nem botránkozik meg rajtam és kérek, ezt mégis csak meg kell fontolni . . .

— Szóval — mondotta nyugodtan Mábel, — szereted Rudolftól és feleségül mégy hozzá!

Betti megdöbbenve nézett barátónőjére.

— De hát miért? . . . Hogyan mondhatod ezt?

— Édes Bettiém, mindez csak azért szónoktold el, mert eljutottam a végős lelkiharcozig, amikor dönteni kell. Hallani akartad a véleményemet, azt akar- tad, hogy megnyugtassalak. Hát megnyugtatlak. Rudolf remek ember. És halálosan szeret . . . Ami pedig a herceget illeti, ne haragudj, de a dolognak egy kis kalandor íze van . . .

Betti szeme felragyogott.

— Igazán, azt ajánlod, hogy legyek Rudolf felesége?

— Teljes szívemből és meggyőződéseimből!

Betti Mabel nyakába borult:

— Köszönöm... Nem is tudod, hogy mennyire boldoggá tettél! Te Mabel, én nem is tudtam, hogy ennyire okos vagy!

A két barátnő jókedvűen szötte tovább a terveket.

— Délután elmegyünk hozzá a klinikára! — mondotta Betti. — Viszek neki néhány szál virágot. A kedves fiú, mennyire boldog lesz. De vigyázz, Mabel! Rudolfnak egyelőre sejténie sem szabad, hogy én már határozottam. Erre még ráérünk. Majd ha letette a doktorátust, kihívjuk Amerikába és a többi majd kialakul magától...

— Szóval megint a ringató hullámokra bízod magadat! — nevetett Mabel.

*

Mikor a két barátnő később visszatért a Wildhaus-penzióba, legnagyobb meglepetésükre ott találták Kaisert. A gyáros feltűnően levert volt, egyáltalában nem tudta titkolni, hogy valami kellemetlenség történt. Betti aggódva sietett hozzá.

— Megijesztesz, bácsikám, mi történt? Olyan rosszkedvűnek látszol!

— Szeretnék veled négy szemközti beszélgetni, Bettikém!

Bementek Betti szobájába. Kaiser néhány pillanatra fel és alá járkált, mint aki gondolatait rendezzi és még nem tudja, hogyan kezdjen a mondanivalójához.

— Bettikém — mondotta végül, — nagyon kellemetlen dolgot kell veled közölnöm. Hidd el, nem szívesen teszem, nagyon szeretnék megkímélni ettől, de az adott viszonyok között ez teljesen lehetetlen. Eppen ezért nagyon kérlek, hogy hallgass meg nyugodtan és mutakozz most is annak az okos, komoly, érett lánynak, akinek eddig ismertelek.

— Bácsikám — mondotta Betti —, egészen megrémítesz. Miről van szó?

— Az eltűnt gyöngyfűzredről. Bocsanatotad kell kérnem, amiért tudtod nélkül nyomozást folytattam ebben az ügyben. A gyöngyöket megtaláltam!

— Megtaláltad? — kiáltotta Betti. — De hiszen ez örömhír! Miért ijesztettél hát rám?

— Sajnos Bettikém, azt kell mondanom, hogy bár nem találtam volna meg azokat. Mert eltűnésük titka igen fájdalmas meglepetés volt számomra. Őszintén és minden kertilés nélkül meg kell mondanom neked az igazat. A gyöngyöket Wagner Rudolf lopta el!

Betti felsikoltott és rémült mozdulatot tett.

— Ez nem lehet... képtelenség! — kiáltotta magánkivül.

— Fájdalom, ehhez kétség sem fér. Magam győzöttem meg erről. Tegnapelőtt hosszabb ideig magára maradt a szobádban és akkor törte fel az íróasztalod fiókját.

— Honnan tudod? Beismerte? — kiáltotta remegve Betti.

— A gyöngyöket egy zálogházban találtam meg, ahol pontosan be van iktatva a könyvekbe, hogy az ékszer Wagner Rudolf zálogosította el. Még a lakáscíme is fel van jegyezve...

— Rendőrség kutatta ki? — kérdezte Betti, aki ijesztően sápadt volt.

— Nem. Magánkutatóval nyomoztattam ki! — válaszolta Kaiser, aki megígérte Bindernek, hogy róla nem tesz majd említést.

Betti ösztörtelen hullott egy karosszékre.

— Rettenetes!... Szörnyű!... — ismételtette.

Kaiser aggódva figyelte. Gyengéden hozzálépett és a fejét simogatta.

— Légy erős, kis Bettikém. Nem szabad túlságosan szívedre vened a dolgot. Mással is megtörtént, hogy tévedtet valakiben...

Betti könnyezve nézett nagybátyjára.

— Igen bácsikám, tudom, erősnek kell lennem... Légy nyugodt, nem fogok semmi boldogságot csinálni. De most olyan vagyok, mint akit fejbe vertek. Bennem egy világ omlott össze, bácsikám. Ami vélem történt, és az emberi gonoszság és hálátlanság csúcsa. Nem is tudom, hogy a rosszágát csodáljam, vagy az ostobaságát! Miért tette ezt? Hiszen mindent megkapott tőlem. Talpra állítottam, hozzá akartam segíteni a diplomájához... Ez szörnyűség! Hát mond, van erre magyarázat?

Kaiser vállat vont.

— Megszédült a váratlan jólétől. Még többet akart. Vannak emberek, akik állandóan magukban hordják a bűn végét és a legkisebb alkalom is kirobantja belőlük a gonosztevéket...

— Bácsikám — jaidult fel Betti —, te nem tudod, hogy mit jelent ez számomra. Én szerettem ezt az embert!

Kaiser meghatva ölelte magához a zokogó lányt.

— Tudom, szívem... mindent tudok! De most okosnak kell lenned. Ezt a

A gyomor rabszolgái

A jóllakott ember milyen pompásan érzi magát... teljes békességben önmagával és az egész világgal! Az általános népi bölcsesség szerint: a tiszta lelkiismeret boldoggá és békessé változtatja az embert. De a jólakott gyomor ugyanezt eredményezi, ráadásul pedig könnyebben és olcsóbban. Az ember egy jó, könnyen emészthető ebéd után képesnek érzi magát arra, hogy megbocsássa embertársainak minden gonoszágát, a szelleme a prózái dolgok fölé emelkedik és a szíve megtelik jószággal.

Ákárhogy is szerethők letagadni: emésztőszerveink még az értelemünk fölött is gyakorolják uralmatuk. Csak akkor birunk gondolkodni és dolgozni, ha gyomruk ezt megengedi. De még az érzéseinket, sőt szenvedélyeinket is a gyomruk uralják. Szalonnával tüzdelt rántotta után azt parancsolja:

— Dolgozzál!

Vizsont bőfésztek és sör elfogyasztása után így dörög:

— Tessék aludni!

Egy csésze tea elfogyasztása után ezt a parancsot küldi az agyvelőnek: — Munkára fel! Most mutasd meg, hogy mit tudsz! Légy értelmes, mély és érzékeny! Tiszta tekintettel nézd a természetet és az életet!

Forró kenyér után így beszél:

— Légy nehéz és lélek nélküli, mint az állat... Felejtse el, hogy van képzeletérőd és hogy hinni, remélni és szeretni tudsz...

Néhány pohár konyak — embere világotja, hogy mennyi — felhőpintése után pedig így dalol:

— Menj, te boldon, énekelj és táncolj, hogy kacagjanak embertársaid... Fecsegi össze-vissza és ostobán és törj ki értelmetlen hangokban...

Hiába, ázatós és engedelmis rabszolgái vagyunk tulajdon gyomrukunk. Ne fáradozzatok, embertársaim, a jog és eszményi erkölcs gyakorlásával, hanem gondosan figyeljétek gyomrotokat és tápláljátok észszerűen. Ilymódon az erény vidámsága fog lakozni szívetekben anélkül, hogy a legkisebb megerőltetésbe is kerülne. Nem csupán jó polgár, szerető férj és gondoskodó apa válik ilymódon belőletek, hanem jámbor és nemegondolkodású ember, aki megérdemli embertársai tisztelét.

„A jó társaság kézikönyve“ vagy: az igazán finom emberek New-York városában

Néhány esztendeje jelenik meg New-Yorkban ez a nagyfotóságú kézikönyv, amelynek kérlelhetetlen kiadója egészen rejtélyes és ismeretlen törvények alapján dönti el: kinek van jog-cime arra, hogy az úgynevezett jó társaság tagjai közé számították. Annyi bizonyos, hogy a newyorkiak hiúságát rendkívül módon igazta ez a dolog és sem pénz, sem fáradságot nem kímélnek, hogy ebben az előkelőségi regiszterben szerepeljen a nevük. Mert ahinek a neve nyomtatásban megjelent, az megszerezte azt az amerikai kékvérűségről szóló igazolványt, amelynek értelmében az úgynevezett „felső 27.000“-hez számították.

New-Yorkban ugyanis mindössze 27.000 „fjnom“ ember lakik, legalább is ennek a könyvnek a tanúsága szerint. Minden esztendőben új kiadás jelenik meg. Aki az elmúltot év folyamán valami kényes váltoperben, vagy botrányos ügyben szerepelt, biztos lehet afelől, hogy neve az amerikai „Gothai Almanach“-ban nem fog többé szerepelni. Ebben az évben például már nincs a listában egy bizonyos Mr. R. és pedig azért nem számították a „fjnom“ emberek közé, mert — egy néger nőt merészelt feleségül venni. Ezzel szemben viszont a panamabotrányok hősei még most is megtalálhatók a regiszterben.

Nagyon kevés színésznek és színésznőnek sikerült, hogy fölvetesse magát ebbe a listába. Amerika ugyanis még mindig bizalmatlan a művészekkel szemben és indokolatlanul lebecsüli őket. Az olyan nőt, akinél megvan a képessége, hogy egy chansont művészesen adjon elő, sokkal inkább tekintik erkölestelen személynék, mint azokat a hölgyeket, akik nem csinálnak egyebet, mint azt, hogy barátnőikkel állandóan bridgelenk és golfoznak.

„A jó társaság kézikönyve“ külön függelékben foglalkozik a férjezett hölgyekkel. A könyv első részében szerepl minden Mrs. Smith és Mrs. Brown — aki itt csak még mint férjének a „függvénye“ szerepel — ebben a függelékben teljes elégtétel kap. Itt ugyanis leányneveik sorrendjében szerepelnek, azaz a megjegyzéssel, hogy melyik Smith úr, vagy melyik Brown úr vette őket feleségül. Így aztán könnyű szerezni megállapítást az is, hogy az egykori szép leány a szépségének megfelelő, előnyös házasságot kötött-e. New-York polgárai hasztalan törk a fejüket azon, hogy ennek a könyvnek a kiadói mijele alapelvek szerint állapítják meg a jó társasághoz való tartozásodást, azaz: a kékvérűséget. Senki nem tud bizonyos, mert a zsűri — egy hölgy és három úr — teljes titoktartást fogadott.

Annyi azonban bizonyos, hogy pompás üzlet „A jó társaság kézikönyve“. Mint ahogy kitűnően sikerül minden üzlet, ami az emberi hiúságon alapszik.

harcot egyedül kell megvívnod. Erős akarattal, józansággal, kellő higadsággal hamarosan túlesel a lelki krízisen és megint a régi, vídám kislány leszel. Betti felállt, letörölte könnyeit és határozott mozdulattal nyújtotta kezét Kaisernek.

— Igen, bácsikám, megígérem neked, egy szót sem fogok többé erről az esetről beszélni. Nagyon szégyenlem magamat. Nagyon restellem, hogy ilyen naiv, ostoba álmodozó voltam. Jó lecke volt. Ezentul ígérem, sokkal józanebb leszek. Ne félj, bácsikám, nem csinálom semmi ostobaságot. Ma este mulatni akarok. Kérlek, vigyél el minket valamelyik mulatóba...

— Komolyan mondd? — kérdezte Kaiser elámulva.

— A legkomolyabban. És megígérem, hogy táncost is hozok magunkkal.

— Kicsodát?

Betti fájdalommal mosolygott.

— Nem, bácsikám, ezt nem árulom el. Én is akarok számodra egy kis meglepetést készíteni.

*

Délután négy óra felé Rudolf már nagyon türelmetlen volt a klinikán. A hölgyek ugyan csak öt órára ígérték látogatásukat, de Rudolf már négy órakor olyan lámpalázás volt, hogy a kollégák mosolyogva nézték és csipkedő megjegyzéseket tettek. Rudolfon vadonatúj orvosi köpeny volt, melynek felső zsebéből ezüstös csillogott ki a szívhallató fémcsőve. Az apólonővéreket megkérte, hogy a műtő és betegszobát különös gondnal hozzák rendbe, minden ragyogott, csillogott, a rengeteg műszer imponáló komorsággal sorakozott az üvegsekreányben, mindenféle rejtélyes színű és illatú orvosságot üvegek álltak a polcokon, a falak mentén bonnyolult szerkesztű villamos sterilizáló gépek voltak láthatók... Aki ebbe a terembé belépett, annak feltétlenül tisztelettel kellett néznie azokra a fehérköpenyes doktorokra, akik ezeken a felemetes gépeknél, műszereknél és gépeknél urak voltak.

Rudolf szinte gyermeki örömmel várta a pillanatot, mikor végre új művöltában mutathatja magát Betti és Mabel előtt. Legszívesebben virágos transzparenst akasztott volna a műtő ajtaja fölé rajta a felírral: Isten hozott! Csupa mosoly és muzsika volt a szíve. Határtalan emberi boldogság feszült benne, már elfelejtett minden szenvedést, szépnéket és kívánatosnak tartotta az életet és imádatlalt gondolt Betti-re...

Lassan forgott a mutató. Háromnegyed öt. Micsoda kegyetlenség, hogy még nincsen itt. Igaz, ötórára mondták, de hiszen tudhatják, hogy ő e pillanatban már nem is beszámítható, nem hallja, ha szólnak hozzá. A szíve olyan hevesen ver, a keze úgy remeg, hogy a kollégák ugratva kacsintanak rá és megjegyzik: — Wagner kolléga új felkocogott szívünködése, reflexsz izgalmai és pirulásban jelentkező idegingerlekenysége arra vallanak, hogy túlságosan fél a látogató hölgyek esetleges kritikájától...

Öt óra! Betti és Mabel nem jöttek.

Rudolf már egészen megzavarodott. Percenkint rángatta elő az óráját és mindenféle kabalával próbálkozott: — Ha húszig számolok... itt lesznek!

— Mire befejezem ezt a dalt, belépnék a terembé!

Fél hat lett és még mindig nem jöttek.

Nem bírta tovább az idegesítő helyzetet. Fizikailag szenvedett. Szemrehányásokkal halmozta el magában Betti-t és Mabel-t. Mért nem telefonáltak, ha akadályozva vannak jövetelükben? Hogy lehet szívük öt ennyire megvárakoztatni, holott tudják... tudniok kell, milyen remege várja őket!

Lesietett a portásfülkében lévő telefonhoz és felhívta a Wildhaus-pensiót.

A bárónő jelentkezett. Rudolf megnevezte magát és Betti-t kérte a telefonhoz. — Ah, ön az, Wagner úr? — mondotta a bárónő. — Jó napot. A hölgyek egy órával előbb itthon voltak, de néhány perc előtt ismét eltávoztak, hogy hívják. Nem tudom!

Rudolf letette a kagylót. — Talán mégis ide jönnek! — gondolta.

E pillanatban egy boy lépett be a klinika kapuján, a portásfülkébe ment és a portást kereste.

— Egy levelet hoztam Wagner Rudolf úrnak! — mondotta.

Rudolf kikapta kezéből a levelet és megdermedve olvasta el:

Wagner Rudolf úrnak, Berlin, Gölner sebészeti klinikán.

Minden kínos és nem kívánatos izgalom elkerülése végett, arra kérem, hogy a vélem való találkozásait a legbiztosabban kerülje. Elvárnom, hogy ezt a kívánságomat a jövőben szívesebben betartsa. Kíméljen meg attól, hogy elhatározásom okát nyersen a szemébe mondjam. Ha gondolkozni fog, nem lesz nehéz azt magától is kitalálnia. Kaiser Betti.

Rudolf kezéből kihullott a levél. A világ elsötétedett körülötte, érezte, hogyan szibbad el a nyelve, a szíve körül rettentő szorítást érzett és azután ájultan rogyott össze.

(Folytatjuk)

A TÁRSASÁGBÓL

Kedves Hölgyeim,

most egy olyan történetet fogok elmondani, aminek ezt a címet is adhatnám: «A magyar vámtiszt dícsérete». Mert bizony mindenki, akinek újja kezesültülvit az országátörökön, bevallhatja és öszintén elismerheti, hogy a magyar vámtisztieknél figyelmesebb és udvariasabb, megértőbb és előzékenyebb hatóságú közegekkel sehol nem találkozott. Ez a véleménye Fedák Sárinak, a nagy magyar színművésznőnek is, akivel az alábbi eset történt, amikor külföldről visszatért.

Az expressz a hegyeshalom állomáson vesztiget, ahol a vámvizsgálat lefolyik. Fedák Sári nyugodtan út hatalmai kofferjé mellett és várta, hogy a vonat továbbmenjen Budapest felé. A vámtiszt belépet a fülkébe és az első pillantra fölismerte a nagy művésznőt. Hiszen anyai fotografiáját látta már. Ugy akart viselkedni, hogy hivatali kötelességét is teljesítse, de a művésznőnek se okozzon semmi kellemetlenséget.

— Nagyságos művésznő, van-e valami elvámlómi való? — kérdezte udvariasan és már távozni is akart.

Fedák Sári, az ő megszokott jövindóimodorában, hangosan így felelt:

— Fiam, elvámlómi való az nincsen!... De azért hoztam magammal Párizs városából hatvan pár selyemharisnyát!

A vámtiszt nagyon kényes helyzetbe sodorta ez a nemvárt felelet. Hiszen azt mégsem engedheti, hogy hatvan pár selyemharisnya vámtentesen jusson át a határon!... Fedák Sárinak azonban nem akart kellemetlenség okozni. Csak legalább ne árulja volna el, hogy hatvan pár selyemharisnya van a kofferjében!...

— De nagyságos művésznő, — mondta halkán, — hatvan pár selyemharisnya... Az mégis talán egy kissé sok...

Fedák Sári felkacagott: — Hát mit gondolsz, fiam, hogy én is egy hétig hordok egy pár fuszeklit, mint te?!

A vámtiszt hatalmasat kacagott és szalutálva elhagyta a fülkét.

Kedves előfizetőink közül

50. Zettl Józsefné ev. lelkész neje Szárazdról, Prokesh Mária Várnóból és Balatonfüredről, Mach Leonné és fia, Eduárd Zakapanéból, dr. Dénes Nándorné és leánya: Babka a Magas-Tátrából, Koiss Ily Fonnyód-Bélatelepről, Vészi Emilné Fonnyódligetről, Csefan Béláné tanítónő Héregről, Balogh Józsefné tanítónő Almásfűtőriől és Abonyból, Bortnyák Istvánné bányagazgató neje Gleichenbergből és Egerből, Horváth Anyca Balatonkeneséről, Szinyei Baba Grácból, Nikolics Ignácné tanker. kir. főigazgató neje Siofokról, Temmer Kálmánné örnagy neje Nagymarosról, ifj. Mickné Keresztessy Mária és kisleánya Veszprémből, Antalóczy Nándorné Hajdúszoboszlóból, Iván Lászlóné Rimaszombartól, Marcell Andorné Trencsénröpléből, dr. Hlatky Istvánné Wörtschach-Schwefelbadból, Brunner Józsa Salzburgból, vitéz Dombay Miklósné Keszthelyről, Huszth Aladárné, bányauyú tanácsos neje Vöslauból, Csajkás Katalin tanítónő és dr. Csajkás Balázs orvos Pálacsfürdőből, dr. Szinyei Gézánné jogtan. neje és leánya Baba St.-Ruprecht-

ból, özv. Moiretné Heller Hortense Balatonfüdőről, Harmath Béláné Rechnitzből, Kiss Zita Gabriella peug Hévízgyógyfürdőből küldött kedves üdvözlölet, amit hálásan köszönünk és hasonlóan szívből jövő üdvözlöletet viszonunk.

A Kormányzó Ur

Öfomlétsága Jablonka Géza ny. szfv. felsőkereskedelmi igazgatónak a főigazgató címet adományozta, azonkívül megengedte, hogy Blatniczy Pál, cinkotai ev. lelkész, főesperesnek elismerését tudat adják, továbbá Dálnoki-Kovács Jenőné, az Orsz. Iparügyesület igazgatójának a kormányfőtanácsosi címet adományozta. — A budapesti Pázmány Péter-tudományegyetem rektorává dr. Angyal Pált, a szegeói Ferenc József-egyetem rektorává dr. Széki Tibort, a pécsi Erzsébet-tudományegyetem rektorává dr. Pázmány Zoltánt, a debreceni Tisza István-egyetem rektorává dr. Varga Zsigmondot, a József-műegyetem rektorává pedig Hermann Miksát választották meg. — A belügyminiszter dr. Blaskovics László egy. tanárt, dr. Szinyei József kórházi főorvost és dr. Fritsz Gusztáv egy. magántanárt az Orsz. Közegészségi Tanács rendkívüli tagjává nevezte ki.

Úti kaland

Egy szép fiatalasszony beszéll a kúpéba és helyetfogott egy fiatalember mellett. Kis idő múlva a fiatalember udvariasan így szól:

— Bocssásson meg kedves kisasszony, de...

— Ha tovább beszéll és alkalmatlankodik nekem, meghúzom a vészféket! — feleli sértődötten a fiatalasszony.

Amikor később a fiatalember újra szólni merészel, az asszonyka azzal hallgat-tatja el, hogy segítségét fog kitalálni. Végre, amikor elérkeznek a végállomásra, a fiatalember talpraugrik és felzabadiut örömmel mondja:

— Most már nem tördöm azzal, hogy meghallgat-e, vagy sem!... De ki-mondom, amit már rége akartam közölni, hogy egy óra óta fetszik ülni az én csomagom, ami tele van földi-eperral...

Hímen-hírek:

Székelly Zsuzsitt eljegyezte Szász Sándor, Szász Dezső, a Magyar Nemzeti Bank igazgatójának fia. — Dussedi Kő-zépesy Katalin és Schéda Gyula, m. kir. póstatiszt örök hűségét esküdött a pest-szentlőrinci plébánia-templomban. — Nonn Ilona és Kontra Kálmán dr. jegyvet váltott egymással. — A jegyes- és házaspárokak öszinte jókívánságokat küld-jök.

Két érdekes hír:

1. A japán kormány 6000 fiatal leány házasiit öszse japán állami tisztviselőkkel és egyéb alkalmazottakkal, akik Mandzsuriában teljesítenek szolgálatot. Az eljegyzések mozgofényképfelvételek

segítségével történnek. A leányok ott-honi háztartási tevékenységéről, de társaságbeli megjelenésükéről is felvételek készülnek, amiknek alapján a távoli Mandzsuriában levő fiatalember meg-ismerkerhet választottjuktat. A leányok ez-után, szintén államköltségen elvezüik a házasszonyi fősikókat. Az európai leányok mindenestere irigykedéssel gon-dolhatnak a messi Jeleterné két társ-nőre, akiknek férjhezadását az állam vállalta magára.

2. John D. Rockefeller, amerikai milliárdos, a napokban ünnepele 94. születés-napiját. Az újságírók kérdéseire ezt a választ adta:

— Soha nem éreztem magam jobban, mint most, amikor elértem életem nyár-tát...

Istemen, milyen jó egy amerikai milliárdosnak! Ó nyárnak nevezheti a 94. élet-évet. Más, szegényebb emberről már telnek is sok volna!...

Nyaralási hírek:

Prokesh Mária kedves előfizetőnk Várnán és Balatonfüreden, dr. Schlég Lászlóné Balatongyörökön, Benkő Ferencné llieniban (Románia), Wanka Lipótné Erzsébet-sófürdőn, Drahos Sándorné Kulcsnyaralótelepen, Stalmár Károlyné tanár neje Badacsonyan, dr. Blaskó Lajosné Kéthalmán, Beregszázy Erzsébet ref. tanítónő Miskolcon, Pap Antalné Fonnyódligetről, Androvich Gizella Mátraházdán, Fibinger Irén tanítónő Bián, Komiss Balázsárné, nyug. főbíró neje Baracson, Andrejka Árpád műszaki főtanácsos Rendesen, Györy Ferencné Nagyharsányon, Kreicsi Margitt Vácszentlászlón, Gacs Ferencné Evánn, geszthi Horváth Lászlóné Rábaszodán, Miklósy Margitt tanítónő Hévízszentandráson, özv. Tallián Gyuláné Pápan, vitéz Toronyi Lászlóné Tapolcán, Bors Jenőné Öreglakon, Kun Károlyné Ortaházán, Jaskovits Istvánné Debrecenben, Pázt Margitt tanítónő Készeneg, Lehoczky Jánosné szodásos neje Balatonfüdőrön, Hóbor Gézánné Szobon, dr. Hlatky Istvánné Wörtschach-Schwefelbadban, Regöczy Sándorné alezrekes neje Budapestben, Bäckér Antalné Baján, Horváth Anika Balatonkenesén, Faj Lajosné Morayócs, Guttman Arnoldné Felsőgödön, Moravcsik Gizella Budapestben, K. Nyerges Dalma Balatonberényben, Margittay Béláné Harkányfürdőn, Pathe Jánosné Hévíz-fürdőn, Nagy Lajosné, selymet-felügyelőné Ceglédn, Mihályi Klára Tiszonygyfalun, Király Jenőné Parád-fürdőn, Prókai Józsefné Csorváson, Pesztalics Józsefné Tihanyban, özv. Mátray Gyuláné Gyékényesin, dr. Steidl Gyuláné Balatonzámáradn, Határ Gyuláné Budapestben, Oszusky Istvánné Balatonlélén, özv. Kovács Antalné Debrecenben, Papp Jánosné, cs.-tiszhevettes neje Fonnyódon, Weiler Imréné pedig Ozáron élvezi, illetőleg részben már csak élvezte a nyaralás örömeit.

In memoriam

Az öszinte részvét hangján jelentük, hogy

Deák Mihályné
szül. Csorny Erzsébet

gör. kat. lelkész neje, felelhetetlen emlé-
kő kedves előfizetőnk, Csornahalován,
életének 21., házasságának 1. évében
hosszabb szenvedés után visszaadta ne-
mes lelkét Teremtőjének.

A gyászbaorult családnak öszinte rész-
vétünket ezúton tolmácsoljuk.

GUMIHARISNYA, HASFÜZŐ

sérvőkötők, méret szerint higiénikus
gumiúruk, betegápolási cikkek, **Weszeley
István és Társa, IV. Apponyi tér 1**

Házi kozmetika

Egyes arcápoló szerekről

Írta:
Dr. Földes Miklósné
kozmetikus

Voltak korszakok, mikor a sópadi, vérszegény arcszín volt a divatos. Még a mult század második fele is ezt a szépségideált vallja magáénak. Korunk azonban, mely jelszavává tette a természethez való visszatérést, nem tűri a beteges arcszín, divatba hozta a szabadléri sportokat és ezzel szalonképessé lett a friss, üde, napstóttá arcbőr. De az üde egészséges arcbőrt is ópolni kell. Az arc bőre sokkal több ártalomnak van kitéve, mint a test többi bőrfelülete. Ezért az ápolása mindig gondos és céltudatos kell legyen.

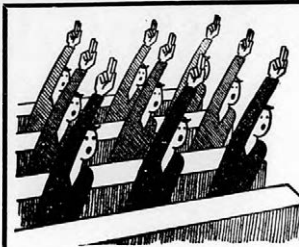
A normális, sem nem túlzásos, sem nem száraz arc, mely nem túlérzékeny, ápolásra elsősorban a víz és szappan szolgál. Ilyen bőrt tisztításra meleg vizet használunk, mert a hideg víz nem oldja eléggé az arcra kerülő tisztálattanságokat. De a meleg víz tájgítja a pórusokat, ezért a melegvízes arcmosás nem tartson tovább két percnél és mindig kövesse hideg vízzel való lemosás, hogy a pórusok összehúzódjanak.

Ha az arcbőr száraz és érzékeny, vagyis zsíradékszegény, lehetőleg melldőzzük a vízzel és szappannal való mosakodást. Ily esetekben oliva-olajjal vagy mandula-olajjal kell az arc tisztítását végezni. Alkalmask még a megbízható zsíros arckrémek is e célra. Egy friss vattacsomóval kenjük rá az arcra a krémet és a fölösleges részeket puha vattazsonnyal töröljük le.

Ha zsíros az arcbőr, arceszt használunk az arc tisztítására.

A legfontosabb az arcnak esti, lefekvés előtti gondos megisztítása és ápolása. Este meg kell szabadítani az arcbőrt a napközben ráradkótt tisztálattanságtól. Megisztítás után fontos az arcbőrnek egy zsíros arckrémmel való bekenése. Még a zsíros arcbőrnek, melyet szeszartalmú arcápolóval amúgy is zsírtalanítunk, sem ártalmas néha az éjszakai arckrém. Az arc éjszakai krémmel való ápolása őrzi meg a teint üdeségét és rugalmasságát. Ha ezt nem alkalmazzuk, a zsíros védőréteg hiányában az arc idővel szárazza, érdesse válik, pörsekenék és pattanások tűnnek fel rajta. A puderek szintén védik az arcbőrt a külső káros behatások, a hideg levegő, szél, stb. ellen.

Amennyire már bevonult a köztudatba, hogy nem erkölctelen a puder használata, az arc diszkrét színezése is némi példárjogot nyert.

Ar egészség
osztály
tudja,

hogy az iskolás gyermekek ruházata tetőtől talpig Kovácsévics Milenkónál — az igazi olcsóságot jelentő legjobb minőségben — egy helyen kapható

Intézeti szövetek, kész ruhák, bluzok, cipők, ágyneműk, fehérneműk, takarók, paplanok, matracok, stb.

Kovácsévics Milenkó

IV., Petőfi Sándor-utca 3. Telefonszámok 897-03, 897-61, 897-68

A fejlett vegyészlet oly festékes szépítőszereket hoz forgalomba, melyekkel leihetségessé válik szépséghibák palástolása, az arcszín feljavítása, hogy egységesen üdén hasson. E kozmetikumok varázsolnak több életet az ajkakra és emelk a szemek esztétikai hatását. Csak egy szempontot hangsúlyozok, hölgyeim. Hogy az arcfestés, mely a női hódítás kellékei van hivata szaporítani, illuziókat teremjen, ne pedig illuziókat romboljon: az arcfestés diszkrét, harmonikus legyen és sohasem történjék e művet nyilvános helyen, idegen szemek láttára.

KOZMETIKAI ÜZENETEK

«Vidéki tanítónő.» Levelében leírt nagykiterjedésű májfoltokat házilag egy fehéritőkrém őjszakai használatával lehet elhalványítani. Nappalra a kiújulás ellen fényvédő arckrémlet és püdert kell használni.

«Mária asszony.» A műszempilla a ma hóbortos divatjának egy kinövése. Fel-tűnő és az egyenként odaköszött szá-lak pár nap alatt kihullanak.

KÉZIMUNKA RAJZAINK ISMERTETÉSE

Felkérjük előfizetőinket, hogy kézimunkarendeléseknél, lapunkra való hivatkozással, sziveskedjenek közvetlenül az illető céghez fordulni. Vidéki rendelésnél külön 50 fill. portó küldendő

ERMA kézimunkaház,
Budapest, VIII., József-kört 11. szám.

WIEG Testvérek kézimunkaháza,
Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23. sz.

Tálcakendő (4-ik oldalon). (Wieg Testvérek terve), előrajzola jöminőségű pamutvászonra, 30x40 cm méretben 75 fill., sablonja 60 fill., 40—50 cm méretben 1.20 P. sablonja 80 fill.

Angol madeira-futó (4-ik oldalon). ERMA kézimunkaház terve. Mérete 60x120 cm, la sífónbatsizra előrajzola 2.60 P. Hozzávaló DMC himzefonál maringra 22 fill. Szúrtsablonja 1 P. Előrajzolás díj hozott anyagra 80 fill.

Angol madeira-milió (8-ik oldalon). ERMA kézimunkaház terve. Mérete 80x80 cm. Pamutvászonra előrajzola 1.50 P. Lenvászonra előrajzola 3.50 P. Szúrt-sablonja 1 P. Rajzolása hozott anyagra 80 fill.

Kombinált tüllesztalterítő (9-ik oldalon). Wieg Testvérek terve. A tülletterítő elő-rajzola 145 cm méretben, a legjobb sodroztszáll tülre előrajzola 15 P. Hozzávaló himzöpatum cca 6 P. A csipke-részek előrajzola, hozzávaló anyaggal együtt cca 20 P. Rendelés alkalmával mindegyik munkát megkezdve szállítjuk. A terítő teljesen készen bármely méretben megrendelhető.

Négyzemeslyes zsúraszalterítő (10-ik oldalon). Wieg Testvérek terve. Jöminőségű lenvászonra előrajzola, 100x100 cm méretben, hozzávaló 4 szálváltva, 25x25 cm méretben, előrajzola, ös-sze-ten 8 P. Az abrosz és szálváltva elő-rajzolás díja 2 P. A szúrtsablonja 2.50 P. Tüllhímzéses aszalterítő (14-ik oldalon). 145 cm négyzögben. Wieg Testvérek terve, legjobb sodroztszáll tülre elő-rajzola 15 P. Hozzávaló himzöanyag 12 P. Rendelés alkalmával a terítőt kívánságra megkezdve szállítjuk. A terítő himezve, vagy rajzola bármely méretben kapható.

Modern tüllesztövéses stór (15. oldalon). ERMA kézimunkaház terve. Mérete 150x250 cm. Ekrü-tülre előrajzola 12 P. Hozzávaló himzöperle 10 deka 1.40 P. Rajtanyag 20 deka 5.28 P. Papírrajza eredeti nagyságban 2.50 P. Kapható különböző méreteketben. Fenti méret készen 32 P.

Angol madeira szekréncsík-garnitúra (24-ik oldalon). ERMA kézimunkaház terve. Mérete 20x120 cm. 5 csik batsizsifónra 4.30 P. Szúrtsablonja 1 P. Rajzolás hozott anyagra 80 fill.

Zsíros, pattanásos arcbőrhez

püder helyett

SULFAMYL

KÉNPÜDER

megszünteti az arc mitesszereit. Székélytűlrebban kapható.

HÁZTARTÁS

Káposztaleves. Negyed kg. savanyú káposztát egy liter vízben sóval, 1/2 kg. karikára vágott kolbásszal másfélóráig főzzük. Egy tojásmagysággal zsírral, 3 evőkanál liszttel szép barna rántást készítsünk, teszünk bele egy finomra vágott hagymát, kis kanál paprikát, a káposztával felöntjük és egy félórát tovább főzzük. Két keményre főlt tojást karikára vágunk, a levesbe beletesszük, öntünk rá 2 deci tejfölt s az egészet összekeverve tálaljuk.

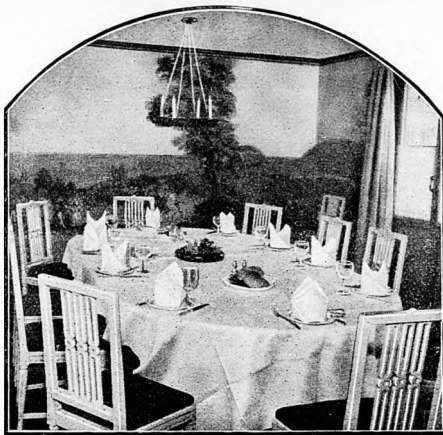
Töltött hideg paprika (előétel). Négy zöldpaprikát veszünk, koronájánál körülvágjuk, magvát és az ereket eltávolítjuk és a következő töltelékkel megtöltjük, azután egy paradicsomszelettel lezárjuk, porcellánedényben egymasmellé rakjuk és pácdöntelékkel három napig hűvös helyen pácoljuk, hogy a paprikák puhák legyenek s azután mayonézmártással üvegtálban adjuk fel. **Töltelék:** Apró kockára vágunk 10 deka párizsit, 5 deka tisztított nyers uborkát, 8 deka főtt sárgarépat és cellert vegyesen, ezt keverjük össze egy szilvát áttört kemény tojással, kevés borsot, sót, két házaskanálnyit mayonéz adunk bele és ezzel a paprikát megtöltjük. **Pácdöntelék:** 3 deci borecet, 1 deci olaj, vágott zöldségrezselem és tárkony, só, hős ízlés szerint. **Mayonéz:** 2 tojás sárgájához sót, cayenborsot, negyed citromlevet habverővel keverünk és 2 deci olajat ceppenkint hozzáadunk, míg kemény lesz.

Vesepeneze magyarosan. A húst tartuk pár napig hűs helyen, hogy porhanyó legyen, utána megtisztítjuk, megszózzuk, szalonnával megtűzeljük. Lábosban zsír olvasztunk, hagymát dobunk bele, erre tesszük a húst, a tetejét megborsoljuk és hagymával újra kirakjuk. Lassanként kevés húslevest öntünk, utána tejfölt, bort és benne lassan pároljuk. A húst levélből kivesszük, tálra rakjuk, a mártást rászűrjük és feladjuk.

Borjuszelet tejfőllel. A borjuszeletet forró zsírral süssük ki. A zsírhoz töltünk pár kanál savanyú tejfölt, levest, szórjunk bele 2 darab ősszelőrt szárdinajt, citromhéjat, egyszer még forraljuk fel, öntsünk a húsról a kettőbe szelt citrommal adjuk fel.

Tök szeletekben sültve. Egy szép nagy tokot jó ujnyai szeletekre vágunk, beszózzuk és akár rántva, de leginkább kevés paprikásízzal mártva forró zsírral kisültjük és citrommal tálaljuk.

Pikáns-saláta. Cellert, articsókát, burgonyát főzünk és felaprózzuk. Teszünk közé szarvasgombát és finom szeletekbe főtt marhanyelvet. Ecetet öntünk az egészre s megvárjuk, míg jól átjárja. Ekkor von-

Unnepi asztalterítés házassági évfordulóra

juk be az egészet mayonézzal. Csináljunk a magásra rakott halom körül koszorút keményre főlt tojászeletekből, citromszeletre rakott kaviárból és úde zöld levelekből.

Hogyan teletessük az almát és körtét. A gyümölcsöt kézzel, vagy hálával szedjük le. Tíz napig világos, szellős szobába kiterítjük. Ezután egyenkint megtörüetjük és selyempapírra csavarjuk. Egy liszta, száraz hordó aljára, vagy ládába száraz fűreszort hintünk. Erre elhelyezünk egy sor gyümölcsöt, ezt befedjük jól fűreszporttal és ismét gyümölcsöt rakunk, felváltva, majd a hordó megtelik. Tetejére fűreszort hintünk és fedővel leszógezzük. Az így elrakott gyümölcs száraz helyen újig úde és zamatos marad.

B E F Ő Z É S

Uborkasaláta eltevése. Jó minőségű salátának való uborkát veszünk. Meghámozzuk, legyaluljuk s üvegekbe rakjuk és soronként sóval meghintjük. Egy kg. uborkára 8 deka sót számítnak. Használat előtt való este hideg vízben kiáztatjuk. **Gombasaláta tölre.** Erre legalkalmasabbak a gyenge gombafajták, u. m. a siperke, rizike, stb. A gombát megtisztítjuk, darabokra vágjuk, szárukat hosszabban kettévágjuk, a kalapukat meg kereszteljük. Azután megmossuk, negyedórát sósvízben főzzük, majd szitára tesszük. Lecsurgatjuk és megszikkasztjuk. Kisebb uborkás üvegbe tesszük az aljára egy sor gombát, egy karikára vágott vöröshagymát, amelyhez vékony karikákat vágott tormát, zöldpaprika karikákat és néhány szem borsot keverünk. Erre ismét egy réteg gomba következik és a fenti sorrendben az egész üveget telerakjuk. Jó minőségű ecetet vízzel felkölöpénk felhígítunk, kevés sóval és néhány szem borsal felforralunk. Ha kihült, az üve-

get telcöntjük, úgy hogy a gombát teljesen elfedje. A levét 48 óra múlva leszűrjük, megköntöljük. Ha nagyon elgyengült volna, egy keves tisztá ecetet öntünk hozzá, hogy kelő savanyúságú legyen és újból felforraljuk s ha kihült, visszacöntjük az üvegbe. Két nap múlva ismét felforraljuk, lehűtjük, azután hólyagpapírral leköntjük és kamrába helyezük.

Szíva ecetben. A szép, egészséges, ropogós, hamvas szilvát lehetőleg szárastól tesszük el. Egyenként vízbe mártogatjuk és szitára rakjuk. Majd üvegbe tesszük. Egy liter gyenge ecetre 25 deka cukrot és 5 szem szegfűszeget számítva, a szükséges mennyiségű ecetet cukorral és szegfűszeggel felforraljuk és forrón öntjük a szilvára. Az üvegeket hólyagpapírral leköntjük, napra állítjuk s a papírt vízseruhával leborítjuk. Az üveget 8 nap elteltével felbontjuk, az ecetet leöntjük és újból felforralva, szintén forrón visszacöntjük. Ezután végleg leköntjük és hűvös helyre tesszük.

Őszibarack. Félkemény, magvaváló barackot veszünk, ketté vágjuk, magvát kiszedjük, meghámozzuk és 3 százalékos citromsavas vízbe dobjuk. Szitán lecsurgatjuk, üvegekbe rakjuk, minden liter vízhez fél kg. cukrot számítva, szirupot készítsünk, forrón leöntjük, hogy a gyümölcsöt jól ellepje. Tetejére egy késhégynyi szalicilt hintünk, az üvegeket légmentesen leköntjük és negyedórát gőzöljük.

Birsalmabefőtt. Szép, sárga, érett birsalmát veszünk, megtöröljük, meghámozzuk, szeletekre vágjuk, magháztól kivesszük és a birsalmaszeleteket 5 percre forró vízbe dobjuk, hogy kissé megpuhuljanak. Szűrőkanállal hideg vízbe átöszdjük, szitán lecsurgatjuk, üvegbe rakjuk és forró cukorszorppal leöntjük. A szorpp készítésénél egy liter vízhez 65–70 deka cukrot veszünk. Az üvegek tetejére egy késhégynyi szalicilt tesszük, légmentesen leköntjük és 15–20 percig gőzöljük.

Receptek

Csokoládélepeny. Hat tojás sárgáját 25 deka cukorral habzság kavarunk, adunk hozzá 12 deka héjasan darált mandulát, 12 deka csokoládét, melyet kevés vízben sűrűre felforralunk, a 6 tojás kemény habját és végül felmárazt személymorszát. Kikent tepsibe tesszük, egyenletes tűzőn megsütjük és sülés után tetejét csokoládémázzal bevonjuk. Szeletekre vágva tálaljuk. *Major Gézánt*

Ön még nem tudja!

Arveresből, beraktározásból, alkalmi vételekből származó műbort, hálót, obédét, úri szobát, garnitúrát óriási választékban hihetetlen olcsón vásárolhat Károly-kört 3/a. alkalmi Bútorház

HA FÁJÓS LÁBAT
gyógyítani akarja és elegáns cipőben akar járni, akkor cipőt Nagy Sándor modern ortopéd-cipésnél késztesse V. kerület, Aulich-utca 3. Levélváltásra házhoz jövők

Orosztorla. Hat tojás sárgáját, 6 evőkanál porcukrot, 3 szelét reszelt csokoládét jól eldörzsölünk. Hat tojás fehérjéből kemény habot verünk, belekavarjuk és végül 3 evőkanál lisztet elegyítünk közé. Vajjal kikent formában megsütjük. Következő töltelekkel töltjük meg: 15 deka vajut habosra kavarnak, adunk bele 4 evőkanál vaniliás porcukrot, 4 evőkanál darált diót és egy kávéskanálnyit finom rumot, ezt összekavarjuk, a kihűlt tortát kettévágjuk és ezzel megtöltjük.

Enyedi Andrásné
Lincei tészta. Négy tojás sárgáját, 12 deka cukrot, 12 deka zsir, 30 deka lisztet egy kis citromhéjjal félóraig keverünk, pléhbe tesszük, elsimítjuk, lekvárral megkenjük. Négy tojásfehérjéből kemény habot verünk, 12 deka cukrot, 12 deka darált diót összevegyítünk, a tésztaúra tesszük, megsütjük és kockákra felvágjuk.

Somogyi Iluska
Mennykőpogácsa. Hat tojás, ugyanannyi nehézségű cukor, 4 tojás nehézségű liszt, 2 tojás nehézségű vaj, vagy zsír és kevés citromhéj kell hozzá. A vajat habosra kavarnak, azután a hat tojás sárgáját, cukorral és citromhéjjal, végül a lisztet és a hat tojás fehérjéből ver kemény habbal könnyedén összevegyítjük. Kikent pléhbe öntjük, megsütjük és pogácsaszagatóval kivágjuk. Tetejét cukorral bevonjuk és vagdalt dióval meghintjük.

Somogyi Iluska
Díószeletek. 14 deka diót mozsárban finomra lőrünk és a mozsárban tejjel eldörzsöljük. 21 deka cukorból, 8 tojás sárgájából habos keveréket készítünk. kevés citromszagot és 8 tojás kemény habját akkor keverjük a tömeghez, ha jó sűrű lett. Végül 3 és fél deka cukorsüteménymorzszát, 3 és fél deka lisztet és legutóljára 3 és fél deka feloldott vajjal lassan belekeverünk. E tömeget ujnyai magasságra papírral kibélelt pléhre tesszük és késétjük. Mikor a tömeget két részre osztjuk, 7 deka diót tejjel összedörzsölünk, 1 deci habtejszínből, 7 deka cukorból és kevés vaniliából habot készítünk, ehhez összedörzsölt diót keverünk és ezen tömeggel megtöltjük, azután felül narancskonervet vonjuk, megszártjuk, négyzetgörcs darabokat vágunk belőle és minden darabra egy fél diót teszünk.

Dr. Radnóthy Istvánné
Ananászkrém. Két deci tejszínből készült habhoz 14 deka finomra lőrött cukrot és 6 evőkanálnyit ananásznedvet hozzáöntünk és rövid ideig összekavarjuk, azután 8 lap zselatint, melyet forró vízben feloldunk, egy szitán át a krémbe gyorsan belekavarunk és az egészet mandulolajjal kikent formába töltjük és 2-3 órára jégre, vagy hűvös helyre tesszük. Mielőtt a krémet felálalók, 10 perccel előbb félóra átfordítjuk és tejszínhabbal feldíszítjük.

Dankó Károlyné

A BALATONI RIVIERÁN,

regényes, klimatikus fekvésben 200 □-öles parcellák potomolesón, 4 pengőtől részlete. Szénsavas (alkalikus, vasas) gyógyforrások, strandfürdők. Legelősebb megélhetés. Kedvezményes építkezés testvérvállalatunk, a „Centrum” útján. (Télen-nyáron lakható masszív ház minden mellékhelyiséggel már 2500 pengőért.) Kiváncsiakra prospektus. **HOLEK** igazgató parcellázó vállalata, I. Horthy Miklós-út 15. (693-01). Helyszíni felvilágosítás csopaki vasútállomásnál.

Mit főztek?

Szeptember 11. Hétfő: Káposztaleves, ramsztek, kelkáposzta vajban pirított morzsával leöntve, daramorzsa izzel. **Vaesora:** Libamájrizotto uborkával, gyümölcs.

Szeptember 12. Kedd: Gombaleves, töltött-paprika, almáspité. **Vaesora:** Ózgerinc tejfellet sülte, makaróni körítéssel, gyümölcs.

Szeptember 13. Szerda: Velőgombócleves, libamell párolva burgonyapogácsa körítéssel, csokoládéfejfűt vaniliakrém-mel, gyümölcs. **Vaesora:** Virsli tormával, mustárral, gyümölcs.

Szeptember 14. Csütörtök: Zsemlyeleves, rakottkáposzta, lekváros csodakifli. **Vaesora:** Csirkepörkölt tarhonyával, gyümölcs.

Szeptember 15. Péntek: Francia burgonyaleves, paraj tükörtojással, tőrösbéles. **Vaesora:** Kirántolt harsza burgonyasalátával, gyümölcs.

Szeptember 16. Szombat: Gerslijeves tojással és tejfellet, vagdaltpecsenye, tökfőzelék, rakottpalacsinta. **Vaesora:** Vesevél párolt burgonyával, paprikasalátával, gyümölcs.

Szeptember 17. Vasárnap: Becsináltleves, libasült welsi salátával, mokkatorta, gyümölcs. **Vaesora:** Hideg sült, vegyes kompót, sajt, borsadó keksszel.

Szeptember 18. Hétfő: Karfiolleves, marhahely tejfelmártással, rizskörítéssel és párolt paprikával, cséhpimusz. **Vaesora:** Borjúvesés egybesütsé burgonyapürével, uborkával, gyümölcs.

Szeptember 19. Kedd: Ragouleves, pulár sültve pirosra sült burgonyával, uborkával, gyümölcs. **Vaesora:** Hideg sült uborkasalátával, gyümölcs.

Szeptember 20. Szerda: Paradicsomleves rizzsel, gulyás uborkával, szilvásgombóc. **Vaesora:** Párizsi, sajt, vaj.

EGYSZERŰ ÉTLAP

Szeptember 11. Hétfő: Káposztaleves, szilvásgombóc. **Vaesora:** Pirított borjúmáj burgonyakörítéssel, uborkasalátával, gyümölcs.

Szeptember 12. Kedd: Gombaleves, töltött-paprika, gyümölcs. **Vaesora:** Tojásrántotta, vajaskenyér, gyümölcs.

Szeptember 13. Szerda: Velőgombócleves, burgonyametélt. **Vaesora:** Virsli tormával, gyümölcs.

Szeptember 14. Csütörtök: Zsemlyeleves, rakottkáposzta, gyümölcs. **Vaesora:** Kávé, vajaskenyér.

Szeptember 15. Péntek: Francia burgonyaleves, paraj tükörtojással, gyümölcs. **Vaesora:** Tőröscesusza, gyümölcs.

Szeptember 16. Szombat: Gerslijeves tejfellet, vagdalt pecsenye tökfőzelékkel, gyümölcs. **Vaesora:** Tejberizs, gyümölcs.

Szeptember 17. Vasárnap: Becsináltleves, borjúvesés egybesütsé welsi salátával, orosztorla, **Vaesora:** Hideg hús vegyes kompóttal.

Szeptember 18. Hétfő: Karfiolleves, töltött metél, gyümölcs. **Vaesora:** Párizsi, vajaskenyér, gyümölcs.

Szeptember 19. Kedd: Zöldsgögleves, sertés hús egybesütsé sült burgonyával, paprikasalátával. **Vaesora:** Hideg sült uborkával, gyümölcs.

Szeptember 20. Szerda: Paradicsomleves galuskával, szilvásgombóc. **Vaesora:** Rostélyos habsalátával, gyümölcs.

TANÁCSOT KÉRNEK

Kedves Olvasóink! Bebizonyítottuk, hogy ígéreteinket minden alkalommal száz százalékosan beváltottuk. Most arra kérjük minden kedves Olvasónkat, de csak abban az esetben, ha munkánkkal, lapunk irodalmi értékével és kiállításával minden tekintetben megelégedve, hogy barátait, ismerőseiket körében és társaságukban megemlékezjen lapunk érdeme szerint megemlíteni. Nagyon boldoggá tennének, ha kedves ismerőseik nevét és címét velünk közölni kegyeskednének, hogy mutatványszámunkat elküldhessük.

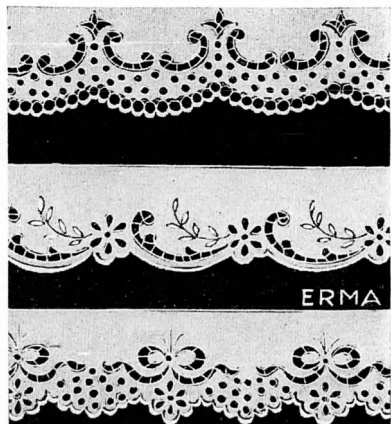
Tisztelettel a kiadóhivatal. Kedves olvasótársainómtól kérek tanácsot, hogyan lehet házilag úrmós bort készíteni? Szíves értesítést *D. Ersebet* címre kérek.

Olvasótársainómmal érdeklődöm, kinek volna próbababája eladó. Leveleket, ár megjelölésével, *ösv. Sepső Sándorné*, Hetvehely címre kérek.

Kérem kedves olvasótársainómet, szíveskedjenek lapunk útján közölni a jó házi-sőr készítését ismertető receptet. Jelige: *«Tiszszász»*.

Kedves előzetőtársaim közül kinek volna meg a folyó éj január 1-én megjelent M. U. L. két példányban, hogy az egyik példányt átadna. Igen nagy hálaóra kötelezőnek vele, mert az én példányom elveszett. Üdvözlettel *Vaisz Kálmánné*, uradalmi ellenőr neje, Lábod.

Kedves olvasótársainómtól szeretettel kérem *„Arra alá Baranyában van egy kis lány, ott lakik a vadpírógos Mecesek alján”* dal szövegét „Nemes” jeligré és *„Megjött már a fecskemadár”* cserkésznotá szövegét „Marika” jeligré.

Angolmadeira szekréncsík ERMA terve

Üzenetek

Tíz estendőnk keresztül a legnagyobb erőmegfeszítéssel sikerült megértenünk, hogy a Magyar Uriasszonyok Lapja az első helyre küzdötte fel magát. Sok elismerést, dicsőretet és buzdítást kaptunk. Mégis arra kell kérnünk kedves Olvasóinkat, hogy ezekben a válságos időkben ne hagyjanak magunkra, hanem a maguk részéről is kövessenek el mindent, hogy tovább mehessünk azon az úton, amelyen elindultunk. A Magyar Uriasszonyok Lapja írógardájából talán elég megemlítenünk Móra Ferenc, Nyírő József, Papp Jenő, Péczely József, Szabó Dezső és Surányi Miklós neveit, hogy bebizonyítsuk fejlődésünket és további célunkat. Mi azonban nem akarunk ezen az úton megállni és éppen ezért kérjük Olvasóinkat, hogy jöjjenek ők is segítségünkre. Abban az esetben, ha munkánkkal, lapunk irodalmi értékével és kiállításával meg vannak elégedve, kegyeskedjenek lapunkat ismerőseik, rokonai között és társaságukban érdeme szerint megemlíteni. Velünk pedig szíveskedjenek közölni az érdeklődők nevét és címét, hogy mutatószámunkat elküldhessük. Tisztelettel: a kiadóhivatal.

«Halkszavú asszony.» Oszinte megnyilatkozásra érkezett válaszokat leközöltük s mint ígértük, végül mi is hozzájárultunk. Fájdalom, hogy Kéves megértésre, embersejg talált magányosságából kiröppent, szeretet utáni vágyódása. Emberi s főként asszonyi szívében táguló ürességet kevesen értették meg és még kevesebben igyekeztek megőlni a szeretet megelevé. Nagyon sajnáljuk, hogy magára maradt egy olyan fájo tapasztalat szomorúságával, amit semmiféle teória sem enyhíthet. Elvesztett kincsét igazán csak az tud értékelni, akinek volt elveszíteni valója, mert akinek soha nem volt, nem ismerheti az utána való epedés nagy gyötrelmeit. Magától értetődő, hogy tele van a lelke türelmes, engedékeny, oadaodó, befogadó szeretettel és a szent, nagyszerű élettörvény iránti parancsaival, melyek erősebben fogják át, mint a legszigorúbb paragrafusok. Ép ezért nem lehet oly könnyedén elsiklani az egyedül vándorló ember panaszai mellett, akit ne dorgálással kísértsünk el, hanem megértő, simogató szóval lötsük meg a lelkét, hogy elveszítettébbé tegyük egyedülvalóságát. Ne tágítsuk meg mélyebb az úrt szívében, hanem ajánldozzuk meg a magunk kincsével, örömeivel, mert annyira szenvedés a magányos ember csöndes hallgatásában, amennyinek elviselésére több, mint hiús akarati szükség. Ott kezdődik emberré való felemelkedésünk, hogy megértjük az elszigetelt és önmagával szemben is elszigetelt ember szomorúságát, aki annyira egyedülvalónak, annyira sehová sem tartozónak érzi magát, hogy a szeretetért koldulni szeretne, ha nem tartaná vissza annyit csalódás. De ki merné

Vasat haraphat, ha

szájviz-
szenciát
használ!

Kapható jobb szaküzletekben.

lekicsinyelni azt az érzést, mely egy nő és egy férfi csodaképpen egymáshoz vonz és egymásban teljesíti ki, alkotja egészség életüket. Nem lehet csökkenteni egymásra való hatását rosszindulattal, gúnnyal fölényvel, hanem meg kell hajolnunk az élet törvénye előtt és minden embertársunkra egyformán elfogadni rendjét, mely alól senki nem vonhatja ki magát. Egyszerűbben: ha én tudok örülni a szeretetnek, mely tartalmasabb formálja életemet, embertársammal is jogosnak kell éreznem az erre való vágyakozást és ha segítségre van szükségem: segítségére lenni. Ez a természetes, szeretelt utáni vágy örökidő óta nagy konfliktusokat idéz elő emberek között s bár tudjuk, hogy ő a döntő, mégis meg magunkon keresztül sem érezzük meg sorsirányító jelentőségét másoknál, mert rideg, kemény a szívünk és az idegen fájdalom nem ér hozzánk. A közömbösség kérge megkövesedik a lelkünkön és kegyetlen ítélettel bírásokodunk, ahelyett, hogy azt mondanók panaszos testvéreinknek: «ami téged ér, az engem is érint. Sírj, veled sírok, örülsz, veled örülök én is...» Az emberszeretelt ezen magaslattára —fájdalom —nem jutottunk fel még. Az erősek, okosak elve, hogy ne panaszoljunk, intézzük el önmagunkkal a sorssal való összeütözéseinket, mert fájdalommasabb, ha kiöntjük szívünket és nem találunk megértésre, együttérzésre. A szeretet utáni vágy nincs korhoz kötve. Nem lehet a fiatalság privilégiumaként önzően kiközösíteni és az idősebbektől megtagadni a szeretethez való jogot, mert nincs kárpótlás, ami vigasztalást adhatna helyette. Belőle csirázik ki az elpusztíthatatlan örök reményesség: elérni az élet értékeinek értékét, mely alázatossá tesz és megértővé az élet titokzatos misztériumának. Mindig úgy élsz egyelem magam, ha fölényes göggyel, érzéketlen szívvel, elfáult lélekkel találkozik szembe és a megsebzetteket, a megbántottakat nem védhetem meg tőlük. Szeretettel nyujtom feléjük kezem és vigasztaló gyöngésséggel simogatom meg a szememmel és nekik köszönöm, hogy alázatos a szívem, hogy hozzájuk tudok felemelkedni és az ő könnyes hűdéjükkal együtt szórnyalhat az én örvendőző lelkem... Boldog vagyok, hogy «Halkszavú asszony-onal megértettem és kérem, értsen meg ōt is engem. Udv. Szerk.

Angyalka. Fájdalmasan keserű, lázadó szomorúság hullámzik át levelének minden során és végső támadással egy mondatba sürítve érezteit legmélyebben lelkének tomboló háborgatásai: «*tölem a sors mindent elvett, amiért élni érdemes*»... Csak önállóság és gyöngésségnek beismerése az a vąd, hogy a sors fosztotta meg az örömtől, boldogságtól, mert ha így volna, akkor sem öszinte és igaz, mert a boldogság külforrása a hit és a hit fölött nincs hatalma a sorsnak. Ha nem mulasztotta volna el időnként kitisztítani a kutat, megnyitni forrást, le-

nyügözött lelke nem esett volna áldozatul a boldogtalanság süteté késégségességének és a sors ellenére is élehetett volna elégedetlen, ha még oly kevés oka is van rá. Kérem, egy pillanatra álljon meg a saját lelke előtt és figyelje, mit hozhat ki belőle, ami megoldótt az élet-örök helytelenül alkotott definícióját. Eddig a tehetetlen harag és elégedetlenség vette el a kedvét és nem tudott aláutasítani lenni, nem érzelt részvétet és dühvel lázadt a sors ellen. Kimondatlan gondolatok kergelőztek agyában, de egyik sem adhatott megnyugvást, fény nem jelezte, hogy melyik úton érhet hajszolt boldogsága céljához. Néha úgy érezte, hogy megtalálta önmagában a talpraállás medicináját s mint gyógyíthatatlan beteg kapaszkodott az imádság legyözegethette erejébe és könyörög léte meghosszabbításáért. De aztán újból otarta a kétségbeesés, menthetlenül elvesztettük látta hajszolt boldogságát s bizonytalanul kapcsolódó tekintete mellett elshant a boldogság lehetősége, mintahogy elmegyünk legjobb barátunk mellett anélkül, hogy megátánánk s csak aztán fordulunk utána, ha elhaladt, de már nem hallja meg utánaköszönésünk. Nem gondolja, Nagyságos Asszonyom, hogy a boldogság mellett is sokszor így elmegyünk, anélkül, hogy tudnánk róla és nem a sors, hanem magunk vagyunk a hibásak. Örök tragédiája az embernek, hogy vergődő tévedések, kifáradások, elfeledkezések között önmaga ellen harcol és legnehezebb önmagát meghódítani vagy legyőzni, mert összelévesztjük a külsőségek nyujtott mulo örömeiket a lélek változatlan, szépséget adó, örökéleti boldogságával. A szívünkre mint kemény, piszkos salak rakódik rá a felületes élet hangos, riktó külsősége. S mert mindig téves utakon kereste boldogságát, ne csodálkozzon, hogy ép akkor kerülte el, amikor legközelebb volt hozzá. Nem dobant meg soha édes, megelégedett örömben a szíve, ha segíthetett szegény embertársain, ha letörülhette az árvák könnyét, ha fázónak melegt, éhezőnek kenyert adhatott? Nem hiszem, hogy ne ujjongott volna fel a lelke és boldog mosoly ne széplett volna meg az arcát, ha örömtől varázsolhatott elcsigázott emberek szívébe. És most sem volna üres az élete, ha meghallaná ehez, szenvedő gyermekek sírását és legalább egynék pótólna az édesanyját. Megtalálna a keresett boldogságot, mely várja, hogy a kezét nyujtsa ki feléje... Nem akarjuk, hogy a lapunk legyen csak az egyedüli öröme, bár nagyon örülünk, hogy ez az érzés, mégis más, egészen közvetlen, a szívből jövő boldogságot kívánjuk és hisszük, hogy e kis mécses világánál elvezethetjük oda, ahol meg is találja. Meleg köszöntéssel Szerk.

Új nótáskönyv. „Viruló rózsák közt”, „Hiába a virágos rét czerényi virága” és még több, összesen 18 cenzú és zongorára írt szebbnél-szebb új nótával most jelent

Lohr Mária

(Kronfus)

Vegyítstító - kelmeftő

Gyar és központ: Budapest, VIII. ker., Baross ucca 85. szám

Mindenmél fémér, dístárgyak, evészközök
javítása, aranyozás, ezüstözés jódtálás mellett
jutányos áron eszközölték

Turiet Galvanizáló

Budapest, IV. ker. Váci-utca 21,
az udvarban Telefon: 8P-7-30

meg dr. Wesselényi István harmadik *Nórátkönyve*, díszes kemény kötésben. Ára 2 P. Megrendelhető a szerzőnél. Budapest, X. Pongrác-út 17. F. 1.
Kislány — sajnáljuk — névtelen levele nem válaszolhatunk. Szerk.

Dr. Földesné Juno kozmetikai intézete (Budapest, VII., Rákóczi-út 6) őszi kozmetikusképző tanfolyamára még néhány jelentkezőt felvesz. A Magyar Uriasszonyok Lapja előfizetőit tandíjkezdvevényben részesíti.

Hálánk, köszönünk és szeretetünk jeléül örizzük meg kedves levelét. „Igen tisztelt Főszerkesztő úr, leírhatatlan örömmel köszönöm a burett-angyara előnyomatott gyönyörű terítőt. Ezek óta előfizetőjük gyogy tartalmas, nívós és hasznos lapjuknak. Mindnyájan lázas érdeklődéssel várjuk kedvenc lapunkat, mely nemcsak szellemi szórakozást nyújt, de szebbnél szebb kézimunkaiteivel lakásunk díszítésében is segítségünkre van. Jó barátaink, ismerőseink is a legnagyobb elismeréssel és gyönyörűséggel beszélnek a M. U. L.-ről s én büszke vagyok, hogy ezt Főszerkesztő úrnak megírhatom, hi-

szén minden szépséget, amit a M. U. L. nyújt. Önnek köszönhetünk, aki ezt olyan nagy gondalal gyűjtötte össze nekünk, hogy felhívdotson, bátorítson. Társaságomban soha nem felejték el beszélni róla s ha valaki ismerőseim közül nem ismerné, megígérem, hogy mulatványszámot küldetek és tudom, hogy új barátot szerzek a M. U. L.-nak. Akkor lesz igazán ünneppünk, ha minden magyar úriasszony általán a M. U. L.-t megtaláljuk. Szíves idővellet hű olvasója **B. Jánosné.**

B. Ilona. „Égi szerelem” című novelláját sajnálatunkra nem használhatjuk.

Szív. üdv. Szerk.

T. Arthur. Verseit még sok választja el a közöletesség mértékétől. Sokkal jobbat, szebbet várunk Öntől. Szerk.

L. Emil. „Reggel” című verse nem megfelelő. Az összehasonlításban vést. Szerk.

N. Endre. „Köszönöm...” című versét küldje el az illető címére levélben. Mi versekkel túl vagyunk halmozva.

Szív. üdv. Szerk.

D. Károly. „Lacika meg Lolika”. A téma nem köt le, stílusa nem visz, túrelmetlen szakadozottság jellemzi és sok-sok naivitás. Emlékeztetjük, hogy kéziratosokat nem adunk vissza. Szerk.

Sz. Irén és B. Bözsike. Meleg köszönettel és sok-sok idővellettel viszonzozzuk szeretetüket. Kedves, hogy lapunk két igaz barátja egy levélben írt nekünk. Ereztük szívük forró dobogását azokban a felejtelenül drága szavakban, amelyeket csokorba szedtek, hogy nekünk kedveskedjen vele. A lapunkon keresztül köztölt, szép barátságunk soha el nem múljon és bimbóban levő tündéri álmuk valóra váljon. Elvárjuk, hogy az első között leszünk, akiket a nagy boldogság beteljesüléséről értesíteni fognak... Mindkettőjük szívélyesen üdvözlö. Szerk.

Baromfityesztőnek küldött üzenetünk *dr. Kukulyeic József* gazd. akad. r. tanár úr, volt m. kir. főállatorvos szívesége folytán következőkkel egészültek ki: A szóbanforgó elősdi megrevezése „óvantag”, Argus persicus, vagy a baromfi óvantagja; A. uniatius. Népies nyelven tyúkpoloska, zsendelytetű. Az óvantag-félékre az jellegzetes, hogy kifejelett egyede *csak éjjel támadják* meg a baromfi és ekkor tejesvízűk magukat vérrrel, nappal résekben húzódnak meg. Az álcák megtapadnak az állat bőrére és nappal is rajta vannak. Egy-egy lárvá 5—6 napig is rajta marad az állat bőrére és főleg annak nyakát, mellét és a szárnyak alsó felületét keresi fel. Szabad szemmel nézve, ezek az álcák a baromfi, mint sűrűn, egymás mellett elhelyeződő barnás pontok, vagy valamivel nagyobb (köleszerű) fekete-vörös pontok láthatók. Vércsívásukkal nagyon nyugtalanítják az állatot. Azonfelül szívnyességek okoznak és a baromfiak ebben pusztulnak el. Az óvantag az embert is megtámadja. Ami már most az óvantag irtását illeti, az bizony nehéz dolog, mert igen ellenállóak. Ha az ől öreg, repedéssé, stb. deszkákból áll, úgy tényleg legheylessebb elcélgni, mert a fertőlenítő szerekkel szemben is igen ellenálló az óvantag. Üldöszkák, rudak, stb. forró lúggal való kezelése, ha a rudak simák, nem repedezettek, eredményre vezet. Miután köoláknál is lehetnek repedések, hézagok, stb., úgy legheylessebb az állakat *chlorozonos friss* mézszellet kímélni. Előzőleg az állatot (sz vagyunk) sertés, házinyúl, galambra) elváltoztatjuk az ólból, minden rést, hézagot, jól betömünk (ablakokat, ajtókat), azután besukjuk a chlorozonos mézszellet való beszívás után és így hagyjuk egy pár óráig bezárva az állat, mialatt

HELENA KOZMETIKA

orvosi vezetés

IV., Váci-u. 41/a, félemelet. Tel.: 80-2-29

Tanfolyamok kiképzése!

nagymennyiségű chlozang fejlődik, mely minden részbe behatol és ott minden élő szervezetet tönkretesz. Ezzel a mézszellet meg a vályukat, itató- és étetőszközöket is bemeszeltetjük. Kiengede a chlórang az ólból, oda a jót átvizsgál és óvantag-tölt tisztá zsír felhasználásával megtisztított baromfi, minden további veszély nélkül beengedhetjük. Petróleummal való kezelés nagy óvatosságot igényel, mert az állatok különben égési sebek, petróleum okozta bőrgyulladás következtében mennek tönkre. A tulajdonképpeni ok, amiért soraimmal felkerestem, az hogy megértem, nem helyes a cementsákoló építmény, mert nagyon költséges és sem hatékony, sem szerkesnek, sem házinyulnak nem megfelelő. Igaz, hogy jól fertőtleníthető, azonban telen túl hideg, nyáron túl meleg, malacok meg az úgynevezett cementsbetegséget kapják meg, juhok pedig felházza, hamstenél. A lak ertékében tartottam szükségesnek szákerű tanácsal szolgálni.

Köszív ember. Összeszorul a szívünk szomorú levele olvasásakor. Egy ilyen ember mellett élni, hova vezet az élet, mi is ezt szeretnők tudni. Hihetetlen, hogy csak a házassága után ismertem meg és bizalmáért a legrettenetesebb szenvedéssel kell bűnhődjöm, ami csak asszonyt érhet. Hiába türelmes, hiába szeritja össze a száját, hogy egy keserű szó el ne hagyja, mert a bánásmód mind durvább és gorbább napról-napra. Ha lehetne, eltűnne örökre, pedig nem ezért ment férjhez. A lelkevel fizetett, a lelkét adta a házasság, amely minden, csak nem házasság. Megdöbbenve kutatom, mi lehet a hiba, hogy egy hónap sem telt el házasságuk óta és összeomlott a legszebb álmom, amit szerelmes szívvel színezett, épített és azt hitte, hogy elérte. Nem lehetne mégis valamit, ami megváltoztatná természetellenes viszonyukat. Hiszen ez volna az a periódus, amely a mennyország boldogságához hasonlatos s amelyre minden házaspár az élet delelőjén is boldogan gondol vissza. Valahogy másnak kellene lennie, mint amilyen. Ne féljen, ne remegjen az ura köztéltétől. Talán éppen ez a félénksége idegesíti fel. Legyen jó pajtása, aki minden iránt érdeklődik és dalos kedvel, vidám kacagással töltse be az otthonukat. Nehegy el felejtsem mindig szép lenni, friss, úde, ragyogó, a leggyeszürűbb otthoni ruhában is. A férfiak szeretik, ha a feleségükben

CZIGANY ADEL VIRÁGKERESKEDÉSEI

KOSZORÚ-ÉS
CSOKORKÖTÉSEZ,
ESTELYEK, BALOK
DÍSZÍTÉSET VÁLLA
-OM, DELSZAKI
NOVÉNYEK KÖL-
-CSONZESE
-AZ ORSZÁG
LEGNAGYOBB
NOVÉNYLERAKATA

Budapest, VI. ker.,
Teréz-kör: 60
Telefon 15-0-70
/1, Andrássy-út 50
Telefon 22-4-15
Iipset, Arpad-út 67
Telefon 95-6-47

Eukutol

**fiatalossá,
ruganyossá,
üdvé
teszi arebőrért**

A neményi csodálatos eredménye a szépség
szolgálatában

**Hatásá páratlan — ára olcsó
KIS DOBOZ 50 FILLER**

(Kapható minden szaktüdobelt)

U. L.
**SZELVÉNY
T. GELLÉRT LAJOS MÉRNÖK
ÉS TÁRSNA**

Budapest, VII., Károly király-út 3/a
Szépségkedőknek Eukutol-át és bőrápolócsémé
mintát és prospektusát ingyen és bérmentve küldeni

Név: _____
Város: _____ Ulica _____

TÁRSASVILLÁK!

A **CeLLértördönél**, parkirozott telkeken adomentes ikervillákat továbbá 2 társasvillát építünk olcsó fixárra, önálló telekkönyvezésű 2, 3, 4, 5 szobás, sajátkeres pazar lakrészekkel. Díjtalan prospektus.

„CENTRUM” Házépítő-Vállalat
Horthy Miklós-út 15. szám (693-01).

minden nap új asszonyt találnak, aki dorbomból, hízlel, simogat, tréfál, komoly, elborul, de csak egy pillanatra és felnevet, mint egy huncut napugrár. Csak soha nem egyhangúnak, monotonúnak lenni. Kilesni, hogy mikor szereti, ha hallgat, amikor várja, hogy csicseregjen, mikor csimpaszkodjon a karjába és mikor hagyja magára. Mert a férfi egyedül is szeret lenni. Ezt is meg kell adni neki és az asszonynak tudni kell, hogy mikor vonuljon vissza. Otthonukban hagyogjon a tisztaság, izlés, derű és változosság. Legyen kényelmes, marasztaló és a ház asszonya, még akkor is éreztesse jelenlétét, ha nincs a szobában. S ha belép, új élet kezdődjön benne és töltse meg színel, szívvel, jóssággal, megértéssel, megbecsüléssel, hálával és ismerje el, hogy a férfi az ura is, mert az akar lenni és ezt a kiváltságát is teljesítse. Tőle kérjen mindenben tanácsot, de ha úgy látja, hogy terhére van, intézze önállóan. Többször kívánni fogja, hogy férfibizkesége, gögje kielégítést nyerjen és okos asszony úgy is tesz, mint aki egészen behódol, de közben tudatosan megmosolyogja az ő gögös urát. Nem rosszindulatúan, csak mint egy gyereket, akinek ismerjük a gyöngéséget és teljesítjük, hogy öröme legyen. Szeretethől, szeretetért mindent meg lehet tenni és meg is kell tenni, mert csak így lehet megtartani a szeszélyes boldogságot. Aggódd és reménykedő szeretettel gondolkodj Nagyságos Asszonyra és kérjük, gondoldj reánk, a mi receptünkre, ha keserűnek találja a pirulákat, de használni fog és mindkettőjünek érdeke, hogy megismerve egymást, örüljenek az életnek, melyet szépnek, holdognak képzeltek el.

Meleg köszöntéssel Szerk.

Szénforgalmi és Kereskedelmi Vállalat Kft.

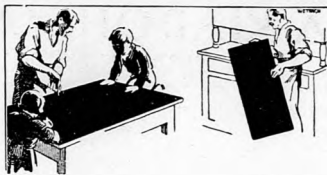
Herkules Kokszbrikettgyára

Budapest, VI., Balzsam-u. 30, azonnal szállít waggón és fuvartertelekben kokszbrikett, hárszó szállítva, pisztoly rakva P 4.80 pr.-t. A kokszbrikett a kokszt helyettesíti, alkalmas American Heating tüllökályhákhoz és központi fűtéshez.

**Kulcsár megbízhatóan
ciánóz és takarít**

Budapest, VI. ker.,
Nagymező-utca 8
Telefon: 16-2-64

„Te adtad nekem az első...” Mezei Sándor szövege, Kárpát Zoltán zenéje.
Te adtad nekem az első álmatlan, szomorú éjt, bús éjt.
Te adtad nekem a csókot, amely engem mindörökké úgy éjt.
Te vagy, kinek sosem hittem, te vagy ki-ért sír a lelkem,
Azt hiszem, te vagy az első, kit igazán, tisztá szívüből szerettem.

Örömmel állapítottuk meg, hogy kedves előfizetőink az általunk ajánlott és az Angol-Magyar Cérnagyár által forgalomba hozott készítményeket szívesen használják és meggyőződtek a „Lánc” és „Horgony”-jegyű fonalak kiváló minőségéről. Kérjük kedves előfizetőinket, hogy jövőben is használjanak horgoláshoz Coats-féle „Lánc” horgolóernyőt, himzészhez pedig Clark-féle „Horgony”-mulinét, amelyekből a legtökéletesebb választék áll rendelkezésükre. Midőn ezen világhírű gyártmányokra szíves figyelmüket felhívjuk, biztosítjuk, hogy csak saját érdekében cselekszenek, ha ezeket a gyártmányokat kéri és állandóan használják

A k i a d ó h i v a t a l

Grafológia

Íránt érdeklődő olvasóinkat tisztelettel értesítjük, hogy a nagy számban érkezett és elemzésre váró levelekre való tekintettel a rovat vezetésére, akiknek idejét teljes mértékben felajánlja az elemzés és megválaszolás, a jövőben csak azoknak állhat rendelkezésükre, akik a szerkesztőség címére küldendő levélhez kettő pengő értékű postabélyeget csatolnak.

Rovatvezető: **ARANYSZKY K. SÁNDOR**
a Hungarista és Hitt Rt. T. T. igazgatójához
háziírástólógus

„**Baba.**” Egyénisége nem határozott, az élelésebb karakterizáló vonások elmosódottak. Lány kedélyű, szelíd nézésű, befelől élő. Egyébéknt vidám temperamentum. Szereti a könnyű szórakozást, de mértéktartó. Nagy megértéssel van a mások dolgai, bajai iránt. Határozottan altruista jellem. Társaságban kellemes, közvetlen, beszédes. Csaknem minden elfoglaltságtól mentes. Irodalom- és zenabíró, a hozzá hasonlóknál valamivel magasabb műveltséggel. Erzelmi világa elmagasult és látszólag bonyolult. Talán maga sincs teljesen tisztában vele.
„**Hilda.**” Határozott, vagy inkább csak a határozottság látszatát kelteni akaró természet. Pozór. Tetszeleg magának bizonyos mozdulatokban, kifejezésekben, cselekedetekben. Kínosan ügyel a külsőségekre. Beszéd közben gyakran, élesen és céltalanon hangszóló. Szereti, ha észreveszik és beszélnek róla, majdnem azt mondanák: keresi a feltűnést. Van néhány sajtóságság, magára kényszerített szokása. Mindamelllett alapjában véve nemesen gondolkodó, tisztább érzelmekre és lendületekre is képes egyénisége. Nyilván hibás példák utánzásával sajátított el bizonyos modorosságot, amely zavarja az embert értékének pontos leírásában. Szívósárr-küzd a kítűzött célokért és azon a pályán,

Kimelje konyhaberendezését!

A nedvesség és hőség hamar tönkretesz. — Az asztal, a pohársék, a mosogatópad összehasonlíthatatlanul tovább tart, ha azok lapját az elpusztíthatatlan Eternit-gyálművelés borítja. Kemény akár a kő, érzéketlen a nedvességgel és hővel szemben, igen könnyen tartható tisztán és — olcsó.

Kérjen díjtalan prospektust és árakat.

ETERNIT MŰVEK

Budapest, VI., Andrássy-út 33. sz.

amelyre lépett, másrés erősen föl van szervezve ismeretekkel. Főltétlenül irányítást szorul, egy okos nő intelmeire, mert férfittal nem várhatja a szükséges útmutatást.

„**Grete.**” Rapszodikus gondolkodású, csapongó képzelőerő, kisebb jelentőségű-nem tartott dolgai intézésében kopkodó természetű. Nem tudja tartósan lekötni a figyelmét sem valamely természeti jelenség, sem a társaság, sem a szellemi szórakozás. Folyton új és új benyomásokra vágyik. Ez a tulajdonsága, amelyly nem kis mértékben az idegesség, táplál, csak a lelkületére üt rá a bélyegét, de nem egyttal a jellemére, amely-nem fővonása a határozottság és az erély. (Határozottság az életbevágó, fontosabb dolgokban, erély a cselekvésben, a kivételben.) Véleményét nyíltan szokta hangoztatni, még akkor is, ha érzi, hogy kellemetlen következményei lehetnek az őszinteségnek. Gyakran hangoztatja, hogy ember-és lélelé-ismérő, mégis meg lehet téveszteni ravaszul alkalmazott hízélgéssal. Modorában van valami elbájoló közvéltés és mesterkéltlenség. Kedélyének alapszíne: a vidámság. Szereti az elmés, izlésses, társalgást. Semmitől sem riad vissza, annyira, mint az unalomtól. Van úgy, hogy agyonfárasztja magát, csakhogy ne kelljen unatoznia. Baráti környezetét nem tartja egészen méltónak magáé. Magasabba vágyik, többet akar. „**Párizs.**” Komoly, jószándékú, tevékeny-életű ember. Nincsenek különösebb, szenvedélyei. Az egyszerűség hős, életmódjában éppúgy, mint szórakozásai-ban. Kellemes modorú, őszinte és elő-zékeny. A hiúságtól nem egészen mentes. Főleg a hivatása körében teljesített munkájára büszke. Kicsit érzékeny is. Szereti, ha elismerik a dolgai. Másokkal szemben inkább elnéző, semmint követelőző. Rendszerető, energikus, kitartó.

Cserépkályhák felépítését szénfűtésre és valódi fűtésre való átalakítását, valamint javítását tapasztalt jófátalassal vállal

Fűcskár István

kályhaszester
Kálvin-tér 8. szám

A KIADÓHIVATAL PÓSTÁJA

Tisztelettel kérjük melyben tisztelt előfizetőinket, sziveskedjenek ezen rovunkat figyelemmel kíséren, mert kiadóhivatali ügyekben hozzáuk forduló előfizetőinknek itt válaszolunk. Havalkai jellegre kívánja a feleletet, úgy annak szives közlést kérjük.

Romániai előfizetőink szives figyelmébe! Lapunk romániai képviselőinek címe: Török János, Oradea, Casuta Postala 47. Tisztelettel kérjük mindenféle kiadóhivatali ügyben hozzáfordulni és úgy az előfizetési díjat, mint egyéb pénzküldeményt fentre címre irányítani.
Dr. H. Gy-né. Mihályfalva. Hálásan köszönjük a küldött címet, lapunk mutatványszámát elküldtük. Esedékes ajándékunkat még július 28-án, kb. címére elküldtük és nb. értesítése későn érkezett. Az augusztus 10-i lapszámot póltuk, mely előzőleg csakis postai kezeléssel vesztett el.

Dr. O. Pálné. Gyula. Az évi előfizetési díj rendezése után terítójándékunk vált esedékessé, mit el is küldöttünk nb. címére.

N. Mancsi. Sopronphely. Az évi díj rendezésére még 6.— pengő átutalása szükséges, mikor is ajándékunkat örömmel fogjuk elküldeni.

A PÓSTÁRHELYEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vastagbubú beütéssel kezdendő első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetési díja 1 P. Jelíges hirdetésekre érkező levelek továbbítására hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át

Régi butorait

húscserélem, átalakított, restaurálom. Tervét, vagy általam terveztetit benedveztetés mellett garantálom, igen kedvező feltételek mellett. Hívisára laszán mutatom be rajzimat. Minta-utakram vasárnap d. e. is nyitva. **WILLER LAJOS** butorajár. Ujpest, Erzsébet-u. 8. Telefon 830-35. Betti villamos, 20-as autóbusz.

B. E-né. Miskolc. R. J. tanító úr lapunknak még nem előfizetője és így kérését sajnos nem teljesíthetjük.

M. Mária. Almásd. Ajándékunk mindenkor az évi 24.— pengős előfizetési díj rendezése után esedékes, tehát még 7.— pengő szives átutalását kérjük, hogy ajándékunkat elküldhessük.

M. S-né. Alsónémedi. Sz. Magda úrnő előfizetése után burettmilió-ajándékunkat elküldtük. F. Vali úrhölgy megrendelését megbízottunk utján adta fel, kinek a megrendelés után jutalekét már ki is fizettük s így kérését sajnos nem teljesíthetjük. Harmadik kérését készséggel teljesítjük.

L. Irma. Nagysike. B. Alfonz né. Körömbánya. K. H. Józsefné. Szeged. J. Elza. Salgótarján. F. Zoltán. Szécsény. B. Gizella. Répceszemere. Elküldtük.

V. Valéria. Budapest. Kérését sajnos nem teljesíthetjük, mert a kért kézimunkamelektől már teljesen kifogytunk.

L. Részőné. Eperjes. Ajándékunkat elküldtük. Nb. előfizetése november 1-ig rendezve van.

Özv. Sz. K-né. Mezőcsát. Hálásan köszönjük. Mindkét eszeten megküldtük. **S. Erzsébet. Szombathely. T. Károlyné. Daruszent.** Nb. előfizetésük az eddig beaközölt összegekkel október 1-ig van rendezve.

Sz. Ferenc né. Szeged. Elküldtük, időközben már biztosan meg is érkezett.

K. Ferenc né. Acs. Ajándékunkat már elküldtük.

Feladás szerkesztő, kiadó és tulajdonos:

KERTÉSZ BELA

Szerkesztők:

tordai BÓJTHE ETELKA,
ERDŐDY ELEK, KERTÉSZ ELEK

Ugyvezető igazgató:

BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat, kitételeket, fényképeket nem adunk vissza és nem őrzünk meg.

Intelligens, fiatal, perfect német, szerény, keresztény úriember elmenne gyermekekhez vagy társalkodónok, Friebeisz A., Szécsény.

Vároddba segédnek, vagy házivarrónőnek ajánlkozok napi 2 pengőért. Társalkodónok, vagy gyermekek mellett is emsely. Levelet «Narancsvirág» jellegre kiadható kérek.

OKl. zenetanító zongorista tanít kedvezményes ókl. zenetanító. Cím: Aréna-út 15. I. 4. Telefon: 364-75.

Nyelvőles fiambhoz keresek németajkú róm. kat. úriúrt teljes ellátással. Délélettel rendelkezik. Dr. Millekerné. Dehrecen 10.

Diákokat kíválall teljes ellátásra szép, egészséges lakásban özvegy főjegyzőnek, kinek két gimnazista fia van. Zongora a lakásban. Özvegy **Szerényi** úrnő tanlónő háziutatónőnek vagy nevelőnőnek ajánlkozok. Cím: Hirschler Adél, Sopron, Győri-út 10.

Lilialüreden «Lilla-szállóval» szemben, fenyvespark közepén levő «Erzsébet-villában» október 1-ig 6 P-ig. Állandó tanári és orvosi felügyelet. Villanyfigyátszással és kiszolgálással napi ára 3-4 és 4.50 P. Bővebb felvilágosítást ad: özv. **Soltész Nagy Albertné.**

Legszívesb fest és tisztít Mészáros Imre speciál kelmefestő és vegyztisztító-üzem, Rökk Szárd-utca 40.

Családi fiúinternátusomat Budapest, IX., Lónyay-utca 41. szám alatt megnyitottam. Havai díjak 50 P-ig. Állandó tanári és orvosi felügyelet. Gondos család nevelés. Zvezető: Deák Imréné, kelkész felesége.

Konyha- és különböző színes butorait állandóan raklartón Steiner asztalosnál, Budapest, Jókai-utca 5.

Művelődés, éges, szakadás művészi beszéves, Dressin speciál műtómómhely, Budapest, VIII. Baross-utca 41.

Endrei-füjternátusom, Ujpest, Viola-utca 6. Kifűnően, nagyon olcsón elhelyezkötök: gimnazisták, polgáristák, elemisták, óvodáskorúak. Tel. 951-41. Prospektus.

Ackermann József műszóvó (takács), Budapest, IV., Váci-utca 19. szám. Ajánlja kézműves levelet, damaszt-nyakörvönök, fűzők, szálit teljes mennyasszonyi kelengyét. Mintát és árajánlatot díjmentesen küld.

Polgárné F. Paula nyelv. jogú gyors- és gépiróskola Kossuth Lajos-utca 11. Magyar, német, angol, francia, orosz gyorsírás. Államvizsga. Tel. 850-38.

Zenét tanulók figyelmébe! Az Áll-milag Képzéstitel Oklevéles Zenetanár Kulturbizottsága, Budapest, IV., Molnár-utca 15. II. 6., minden zeneközelítést érintő kérdésben díjtalanul ad felvilágosítást válaszszegv elnevelen levélben is — és kívánatra ingyen és bérmentve megküldi az áll. kep. okl. zenetanár névsorát és lakjegyzékét.

Béla cipészszalon, speciális ortopédia, Vilmos császár-út 19. Díjtalan lábvizsgálat.

Gyermekkoszt készítőnél vásárol legolcsóbban, Gorezky János, Klauzál-utca 1.

Műtápostolás mészí kivételben. Szövet-, brokát-, damaszt-nyakörvönök, csipke, szobalé. Képzett, műlygáztól ruhák, szivarcsékes fordítássa, szakerző beszéves. Rohoska Ilona, Budapest, IV., Prohászka Ottokár-utca 6. (Kézimunkaüzletben). Elvén és polgári iskolák fiúk és leányok helyhatvan pengő díj mellett vállalkossághoz nélkül felvételen a gyönyörű hegyvidéken levő szentendrei fel. polg. isk. internátusokban. Prospektust küld az igazgatószag.

M. Aladárné. Veszprém. Eddig három-negyvedéki díjat méltózatott hozzánk átutalni, még 6.— pengő negyedévi díj befizetése szükséges, hogy ajándékunkat elküldhessük. Kérjük szives ürelemt.

K. Andorné. Balassagyarmat. Utolsó ajándékunk elküldése óta 14.— pengőt méltózatott részünkre átutalni, tehát még 10.— pengő befizetése szükséges ajándékunk elnyeréséhez.

L. Nelly. Majs. K. Imréné úrasszony lapunknak már nem előfizetője és így ajándékot sajnos részére nem küldhetünk a szerzés után.

Közép- és főiskolás úrilányokat szeretetteljes ellátásra elfogadunk. Ölléti-út 13. III. 28.

Gyakorló tanárképzőiskolai tanárno középiskolások mellett ajánlkozok vidékre is. Cím: Ifj. Jandáné, Pilisszentkereszt.

Szárjain gyermekeura-specialista, Hernád-u. 22. Telefon 14-42.

27 éves úrasszony állást keres gyermekek mellett vagy idősobb úrihölgyenél. Házi munkában is szivesen segít. Csekély fizetést és családias ellátást kér. Levelet «Egy szomorú fiatal asszony» jellegre kér.

Anagyi gondokkal küzdő tisztviselő gyermeke vagy atya adalásos anyja otthona talai jó polgári családban. Megtanítom életem főzni, házi tartást vezetni, családtagok tekintélyt és szerez fizetést adnak, Leányom is alkalmazna egy ügyes leánykát, kinek érzéke van a varráshoz és városban levő nő divatteremtés díjtalanul megtanítja varni. Ellátása ellenében lakimunkában kell segítkezzen. (Gyves francia segédmunkásnót teljes ellátással és havi 15 P fizetéssel alkalmazna. Leveletet Hídgyűző Jánosné, Borsföldi-út 12-ur-posta címre kérek.)
Belleantó énekeskóla. Magyarországon első fiziológus és fonetikus törvények alapján, szakemberek: Dr. Fehér Elemér gégespecialista, hangversenyekes és Roth Rudolf volt operatőres énektanár vezetésével. Telefon 92-73.

Női divatüzlet jutányosan dolgozik. Rövid idő alatt szabni, varni tanít. Szakvizsgára előkészít. Bogárné, VI., Vilmos császár-út 45.

Jó családból való német, angolul, vagy franciául beszélő zongorista tudó nevelőnő alkalmazható 6-7 éves gyermekek művelésére. Kérlek és fényképpel ellátott ajánlatokat kérek. Ugyiszint keresek finomabb intelligens szobalányt. Leveletet «Nevelőnő» vagy «Szobalány» jellegre kiadható kérek.

Gyengébb élemlenettel elemi és polgári iskolai növendékek tanítását jutányosan vállalja okl. tanító. Cím: Budapest, Postás-kollégium. Városliget 12. Buzas FÉLÉK.

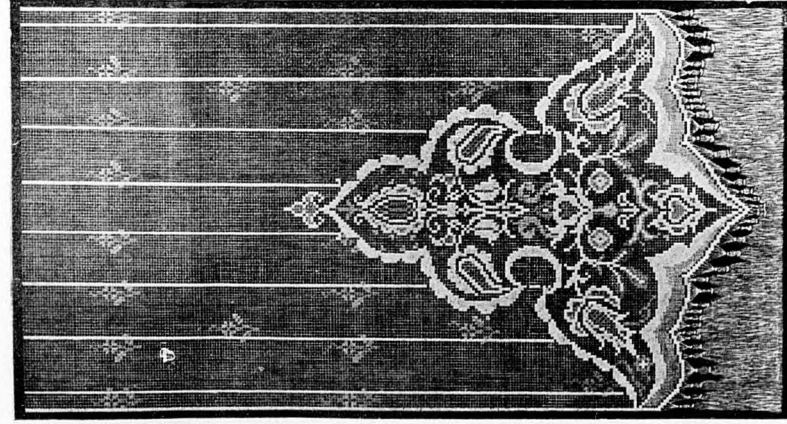
Teljes ellátást ad jutányosan fű- vagy leánytanulónak Budapestben, Vambáz körút 12. III. 9. katonatiszt családt. Leveletet «Katonatiszt család» jellegre küldendő.

Atalinnalans emleke úriházhöz jömelegelendő 23 éves, ref. vallású fiatalnőrem. négy középiskolával. Cím: Gazi Sándor, Orosháza, Liget-u. 9. Mindenes főzónót keresek 40 évig, ki a finom gyorsírás irásban teljesben járatos, háromföldi, kerthez ért és minden munkát vállal. Ugyancsak alkalmazkott fiatal jobb leányt, ki perfect szobalány és szintén minden munkát végez. Kettőjöknek különzoba, teljes ellátás és havi 20-15 P fizetés. Kérlek. Gyermekmelletti szerződés és komolyan foglalkozik. Szerény, kitűnő nevelőnő bizonyítvánnyal is rendelkezik. Szives meghívást «Komoly tanuló» jellegre kiadható kérek.

Szerényifűnyű úrasszony elmenne idősobb házparhöz, vagy magányos úrihöz. Némétül is beszél. Leveletet «Göd» jellegre kiadható kérek.

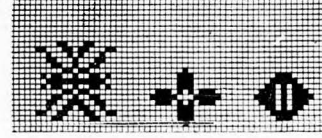
Tanuló leányunk úri ellátást ad gyárjáról az évek. főiskolához is közel. Budafok-út 35. II. 1.

Ptialc oklevéles tanlónő gyermekek mellett nevelőnőnek ajánlkozok, kezdőköt zongorán tanít, varráshoz ért, háziasszonyan teendőiben készséggel segít. Gyermekmelletti szerződés és komolyan foglalkozik. Szerény, kitűnő nevelőnő bizonyítvánnyal is rendelkezik. Szives meghívást «Komoly tanuló» jellegre kiadható kérek.
Vezető középiskolai gimn. tanár, 27 éves, francia-magyar szakos, jól beszél németül is, nevelői állást keres. Szolid, komoly és szerény. Leveletet «Gimn. tanár» jellegre kiadható kérek.

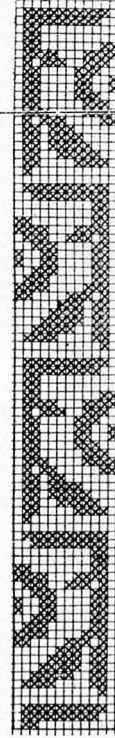

2. Rece vagy horgolt szűr őrizzabába, nappaliba. A minta három árnyalatú ekrű színű Anker-gyöngyfonalal tölendő ki. A recealap készítésén is beszerezhető a Wieg Testvérek kézimunkaházában, Budapest, IV., Deák Ferenc-u. 23.

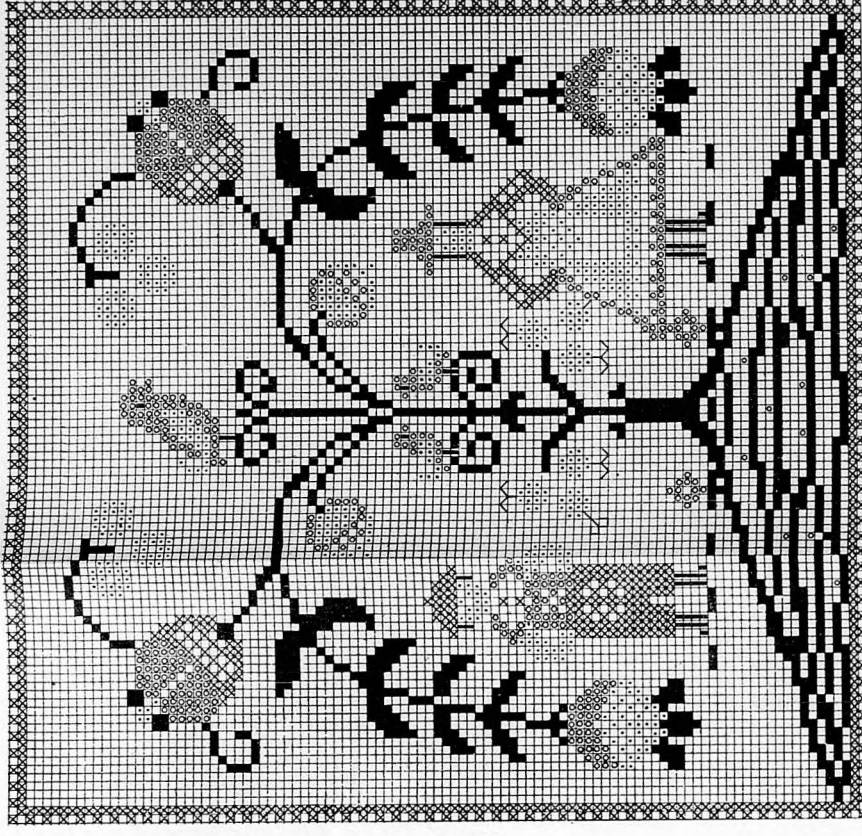
3. Keresztöltéses, két figurát ábrázoló minta gyerekszobába terítő, párna, függöny díszítésére. A varrathoz kétszínű anyagot használjunk. Más színt használunk a leányakhoz és más színt a fiúakhoz. A leányalakat rózsaszínnel vagy pirossal, a fiúalakat sötétebb kékkel vagy barnával készítjük. Igen kedvesen díszíthetjük vele párnát, terítőt, függönyt; terítőbe és függönybe borításkor 10—15 cm-re helyezzük el egymástól. A párna légy sarkába egyet-egyfel, a közepébe kettőt egyforma távolságra alkalmazunk.

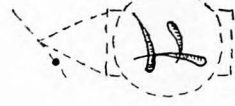
4. Keresztöltéses minta gyerekszoba díszítésére. A három különböző minta három különböző színnel készíthető. A felső lepkét ábrázoló minta világoskékkel, az alatta levő minta rózsaszínnel, a legalsó barnával. A minta egymástól 8—10 cm. távolságra helyezendő el és Clark Horgony multivál himzendő, mely anyag mosás és vasalás után is megtartja eredeti színét és selyemfényét.

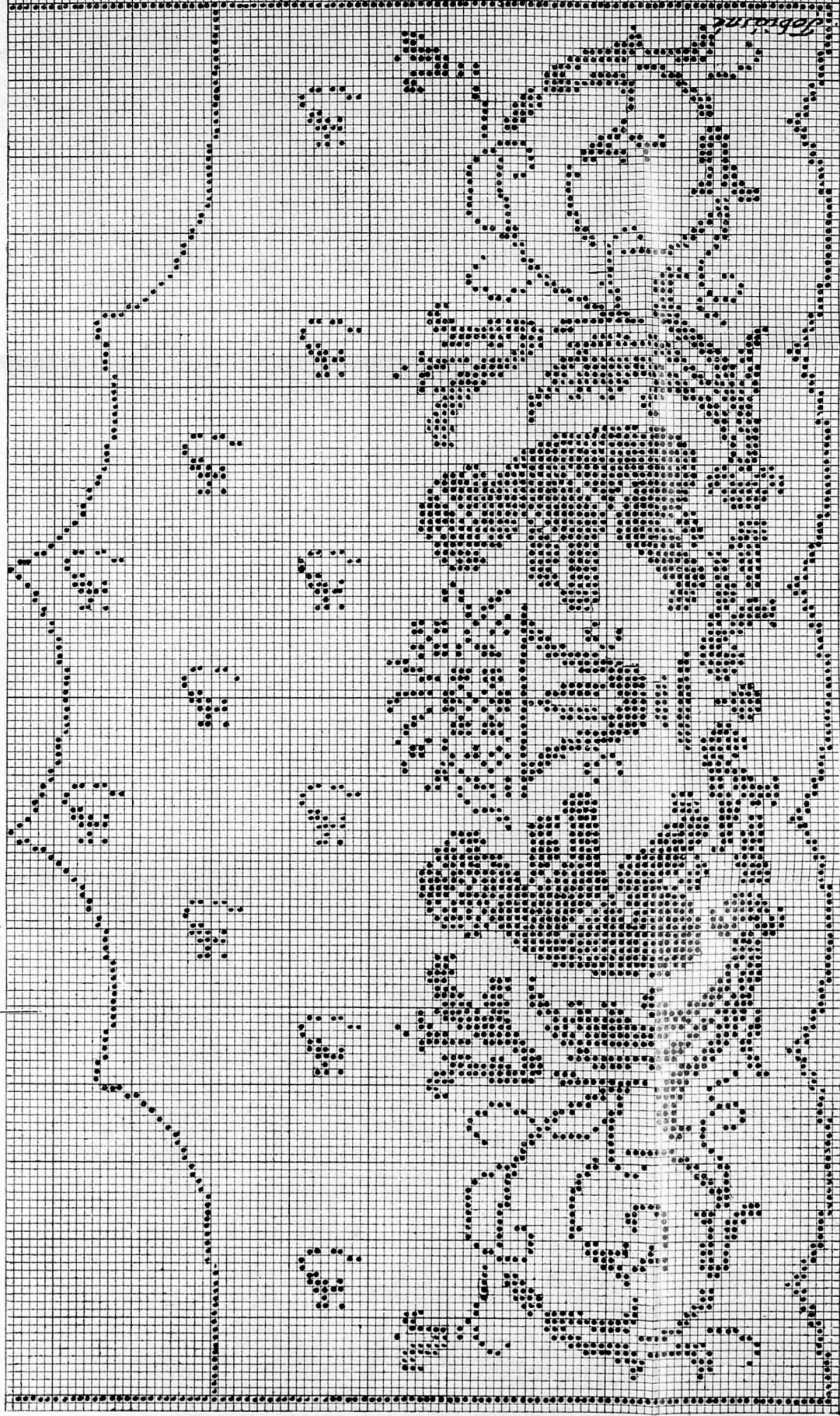
6. Modern keresztöltéses bordúr minta zsurgarnitúra, tálcakendő, női blúz és gyermekruha díszítésére. Színezéshez tetszés szerinti színű Clark Horgony multivál használandó, mely anyag pompás színét és fényét mosás és vasalás után is eredeti valóságában megtartja.

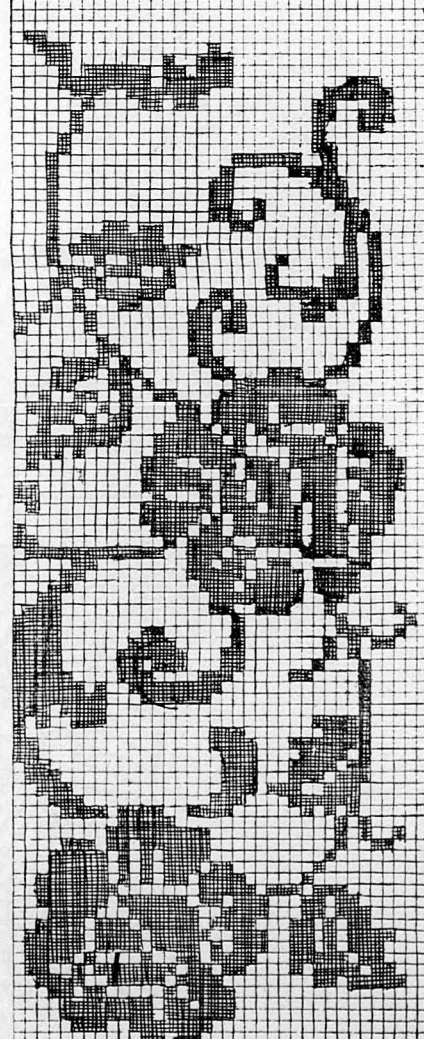
5. Keresztöltéses dívánpárna-minta gyerekszobába. Penelop vagy kanava alapra gyapjúfonalal készíthető. Az alapszín világos homokszínű. A fekete kockák középzöld színnel készíthetők. A további színezés a jelzés szerint történik: □ világosbarna (tetszín), □ piros, ● halvány rózsaszín, ⊠ középkék.

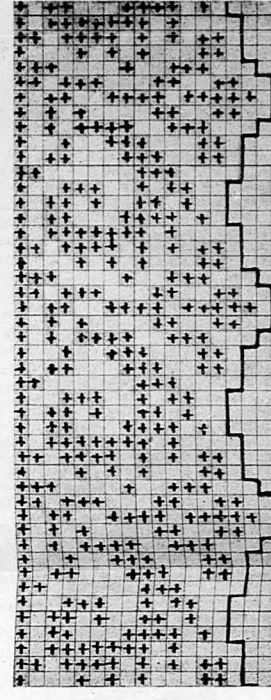
7. F betűből álló monogram sportruha, sapka, blúz, sál, háizsák jelzésére. Másolópapírral az anyagra átmásolható. Himzéséhez Clark Horgony multivál ajánljunk.

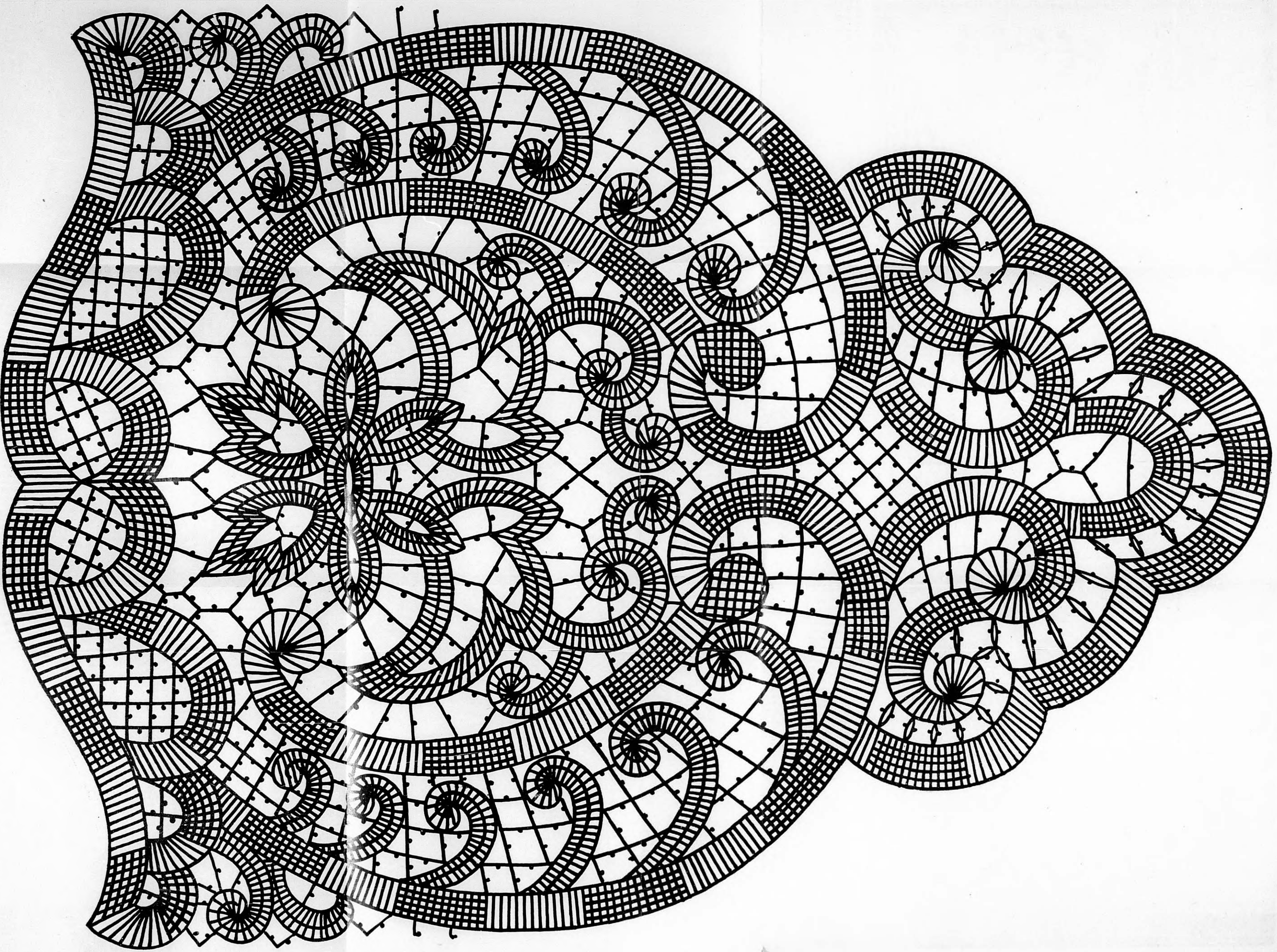
8. Rece vagy horgolt betét függönybe. Szélessége 180 lyuk, magassága 106 lyuk. 10 mm-es lyuknagyságú recealap készíthető és a minta beszővéséhez két árnyalatú ekrű-Anker-gyöngyfonal használható. A gyerek-alakok világosabbal, a körülöttük levő minta sötétebbel. Az elszórtan levő gyöngyvirág szerű minták virágja szintén világossal, a száruk sötéttel. Ezen apró virágocskákkal az egész recefüggöny telelíthető és ekkor nem mint betét használandó az alsó rész, hanem mint egész szűr készíthető. Aljára 15—20 cm. rojt alkalmazandó.

9. Rece vagy horgolt csipke betét minta függönybe, virázosba, ágylétrába. Horgoláshoz «Horgony» vagy «lánc» védjegyjű horgolócérna használandó az alapanyagokat megfelelő vastagságban.

10. Rece vagy horgolt csipke minta. Horgoláshoz 100—150-es «Horgony» vagy «lánc» védjegyjű selyemfűjű horgolócérnát ajánljunk. Zsebkendő, női fehérmű, tálcakendő díszítésére alkalmas.

1. Klüniczsipek-otív. Wieg Testvérek terve. Ezen motív összeállításával gyönyörű függönyök, ágycserhők, asztalterítők, ebédlőszekrényterítők készíthetők. A készítés technikájára, ingyen megfontoltuk az érdeklődőket. A kész modellek a Wieg Testvérek cégnél (Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23) megtekinthetők és a hozzávaló anyag ott olcsón beszerezhető. Egy 150 cm. széles függönyhöz négy ilyen motív szükséges. Egy 220 cm. széles függönyhöz hat motív szükséges. A motív elkészítéséhez szükséges szalaganyag varrónálál együtt 2,90 P. A csipke készítése következő módon történik: a motív erős vászorra dímszalondó és azután a minta szerint a szalagcsipke tájécelendő és pikoszálal összeállagozandó. Az így összeállított minta a mintától lefejendő és kész a motív. Hozzávaló anyag kapható ekrü vagy fehér színben.

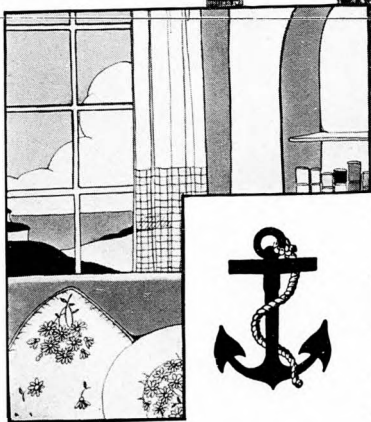
Vigyen

derüt

otthonába

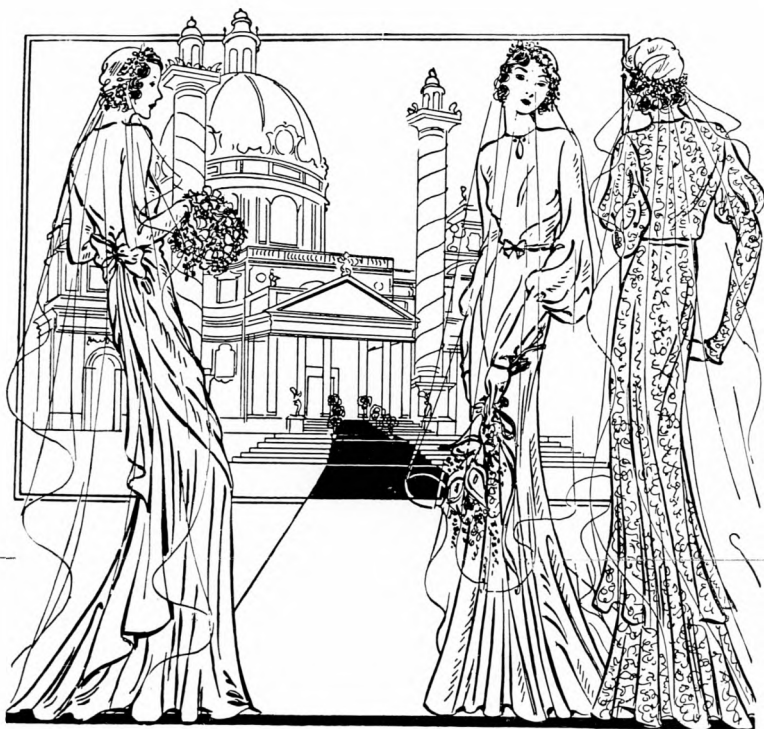
Ne tűnjön soká otthona egyhanguságán. Szin az, ami szobájából hiányzik. A Clark-féle "Horgony" mulinéval könnyen megoldhatja a problémát, mert ez lehetővé teszi, hogy párnákat himezzen, mégpedig lágy, süppedő, kényelmes párnákat a gyönyörű színek sokaságával. Elragadóan kedves módja ez, hogy otthonát barátságossá és derüssté varázsolja. Szívesen fogja használni e lágy selyemfényű fonalat sokrétű színváltozatában. E színek évek múlva is üdén frissek maradnak és

fényükből
m i t s e m
veszítene.
Kezdje meg
nyomban az
e f a j t a
p á r n á k
himzését!

**CLARK — FÉLE
HORGONY
M U L I N É**

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Figyelmes keresztanyáid még erről is gondoskodott. Megköszönted? Mi nagyon örülnék, hogy jól éreztél magad és a megítélésodat között a ti nevetek is szerepel. De most már visszaszolgált a kötelesség és szorgalmasan neki kell foglalkozni a tanulással, hogy a tanulmányok és tanítóbácsik meg legyenek elégedve veletek. — **Keresztes Ipolyka**, aranyos kislányom, soha ne felejsd el, hogy a mi szótárunkban ez a "barag" nem szorped, de nemcsak a szó van kilőrvölve, de a fogalom is. Velel örülnék, hogy a Tiszta partján kellemes volt nyaralásod és még bátyámfeltekkel sem lálál, hogy azokra bizáld volna nekünk szózó üzenetet. Mert imi, postára vittm persze, hogy nem jól kellemes és mi be is érjük a gondolattal, meg a feltekkel sem zaklatunk. Tudunk, hogy egyszer mindenek vege, meg a legközelebsz nyaralásunk is és ami boldogkánk, ha egyszer otthonban lesz, első dolga levelepapírt, tollat venni elő és írni nekünk. Így is történt. A mi Boldogkánk ismét anyuszkájára jobb keze lett és nagy szorgalommal buzogkodik a könyvháza, sítni, főzni, tészát készíteni tanult, mert tudja, hogy csak az követelhet másoktól jó munkát, aki maga is meg tudja csinálni. Eljöttél a dzsemborira? — **Maslali Teres**, otthonodtól látod, a zivarsz komoly, ünnepélyes felni közé is elvesszük hozzád szeretettel, ha te ha nem is irhatsz nekünk, mi nem felejtünk el gondolni rád, édes kis munkatársunkra. Meghatott szívvel köszönöm az emlékil küldött esztendő esküdjét és képet. Egy emlékekkel többet örütnék és egy boldog perccel gazdagabbak lennénk. A jó Istenek megáldja a te buzgó, imádságos szivedet. — **Kanacsany Gyuszi**, kicsi pajfikám, vajjon meg mindig olyan szorgalmasan tanulod a nemet leekkel, mint akkor, amikor lelkes örömmel üsgallod el nekünk? Szerelnék hinni, hogy igen és azóta németzó kinestárádban halomra gyűlnék az egész világon értéket jelentő kincsaid. A Kel-jelvényed megvan-e még? Jól vagy? Szeretlél gondolkodni rád, pajfikám. — **Nemes Esz-tike Etelka**, rejtvegyeidei nem azért nem közöltük, mert nem voltál jók, hanem azért, mert képrajtvényed nem közölte-tünk, mivel a rajzoktól Kislét kellene ké-szíteni a nyomozástól. Erre, édesem, le-gyan gondolhatl, mert nem tudod, ho-gyan készült a lap. Ha majd nagy leszel, ez sem marad tilok. Addig is ennyit tud-nod kell. A nyárón sokszor gondoltunk rád is, meg kerestünk a mi nyári képen, vajjon hol és merre nyaralsz. Mi nem juttol-tunk eszedbe, kicsi szívem? — **Eceke Erzsike** (Loiden), a neved országón ké-

Hungária Hirlapnyomda R. T. Budapest, V., Vilmos eskár-ut 34. A nyomásért felel: Schmilcz Géza

resztül röpiú gondolatlunkat s egy pillá-
nat csak s thar málad kopogatlunk, Er-
zsike, édes! A magyar nyelv mazzsájja
ker behoesztást, hogy testvéri üdvözlé-
sünkkel tolmácsolja nekünk, aki magyar
szóbeli fakidú picé sziv-irág vagy és ér-
led a szavunkat, az örömmelk s talán
a bánatlunkat is, ha ott kevesebb is jul
bolole. Fogadd barátságaid rövid láló-
gólásunk. Még csak megkérdőzzük: hogy
vagy és már vissza is röpiúlnék, hogy
folytassuk munkánkat. Isdon veled, ki-
csi sziv-irág! — **Cseke Laci**, nem így
alkotunk drága pajfikám! A kel-jel-
vény kötelezettséget jelent és akkor jelt-
vaigunk, megkérdőzzük egymástól, hogy
folyik a sora. Hozzát is elföltünk, édes
pajfikám, s bir lehet, hogy éppen a tiz-
oravál birkezől, engedd meg, hogy meg-
zavartunk. Tedd félre pár pertere a jó va-
jaskenyérkét, hogy megkérdőzhessünk a
vakáció örömeiről. Hol, merre építeltél
homokvárat és melyik víz hűsített le?
Még sok kérdést szegyezhetünk neked,
de elkapunk a vájaskenyér felé sandító
sóvár pillantásod és megkönyörülünk
rajlad. Fogyszd el jóéüvágvaly s ha még
egyszer eljövünk, csak akkor vájázol
nekünk. — **Gerstner Stefánka**, szivosen
látunk, kicsi lányom, munkatársink kö-
zött. Kérünk, hogy rejtvényben is or-
sobb feladatot készíts, mert olvasóink
nagyon rejtvényfejtők. Kisse netezőbb
legyon a megjelölés, hadd merítsék ki
tudásuk jogzával — **Kedves kis olvasónk!**
Iskoláid induló tanulóit nagy seregében
szerelettel köszöntünk tielket egyenként
és a jó Isten áldásait kérjük reatok, hogy
jó, szorgalmas tanulók legyetek és érez-
zékét át a tanulásban rejó értéket, amit
kicsi agyatokba plantáljatok át, hogy ott a
tudás terelvénye fájvad nőfjón, melynek
lombos árnyélaban élvezetek majd meg-
érdemelt gyümölcsöt. A jó Isten vezérel-
jen, kedves kis olvasónk! Szeretléljes
örköddessel kísér utaltok.

Ela néni és Elek bácsi.

*Augustus 1. számban közölt fejtekrök
heljes megjelölése: 1. Keresztrefolyony níz-
szintes sorok: 1. tehát, 5. ól, 6. 16, 7. bo-
kor, 9. zömök. Függölges sorok: 1. to-
bor, 2. E. L. O. 3. atom, 4. torok, 8. kém,
2-ik rejtvény megjelölése: Fővöl, 3. ka-
paptes, 4. Apponyi. A helyreves megjelölés
kics pajfikánk közül sorozású fájón, jelt-
lonkban részvöltek: 1. Sölyvony, Fegőte-
Pilykán, 2. Wagner Marion, 3. Szabó
Mária, 4. Antóni Eszike, 5. Ivan Ivan, 6.
Hulit Jolánka, 7. Tóth Sándor Zoltán,
8. Lőhoczky Banduka, 9. Lőhoczky Ilona,
10. Kern Teri.*

A MAGYAR URIASSZONYOK GYERMEKEINEK UJSÁGJA

**mint a Magyar
Uriasszonyok Lapja
állandó ingyenes gyer-
metrovata**

Szerkesztők:
ETA NÉNI, ELEK BÁCSI
A Magyar Uriasszonyok Lapja
hírvendő háromszor megjelenő
állandó melléklete
és kis palatáink

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
VII. Józsefváros, 37. a Magyar Ujság
osztályok Lapja szerkesztőségében

ÁLCOMDILÁG

1. Amikor leszáll az éjfel,
A jó gyermek alszik...
Egymás mellett két kis ember
Szuszogásban halhszik.
Jani s Juci két kis ágyban
Almadozik szépen,
A telhold néz őket
Az ég közepében.

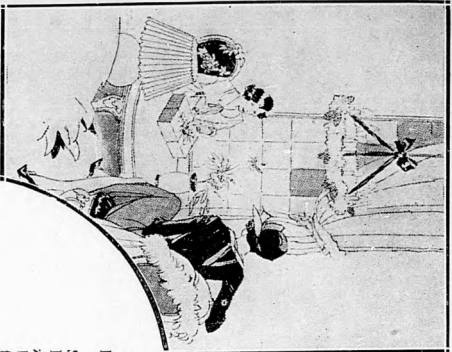
Vonut lesz a két kis ágyból,
Vagy gép, ami szálltós,
Avagy talán hét országón
Átrepiúg töltes!
Jani s Juci rája ünnek,
S addig meg se állnak,
Alomvilág szép földjére
Amig nem találunk.

(Folytatjuk)

Nyári vers

Írta: *Boróka Ede*
kis munkatársunk (Példáért)

Forrást sít ma;
A naposodt
Mégjék nyugoman
Férféim a
Baldobban...
Be jó volna,
Haogly bármán lennénk!
Iráfirtóim!
Mind a hírmán mennénk!
Ervől szől a
Nyári madár,
Éta nem, Etek búsít
Jókedobban mégjécsóhant!

Trefás dal

Írta: *Potogna Margit* és *Pista*, kis munkatársunk (Miskolc)

Játsszunk a gyerekek,
Szóvaldalmak köze,
Futóink mint az emberek,
Kartóké-körbe.
Kinn a bíróság, benn a farkas,
Éz a játék neve,
Jól, jól, erre jön a farkas,
Merre fussak, merre?
Egylet gyerek magot kilti:
— Engem farkas meg nem fog!

Másik percen már a halat
Értos tésztát sajtot,
A többiek kineveték
Hencsög barátokat,
Az meg csak jól, szalad unkon,
Semerre nem tal utat,
Belesik a kálba is
Kibólt segítségért,
A többiek meg azt mondta:
Báthédés jár hencsögért!

Anyuci és Babuci

Írta: *Szabó P. Mihály*, kis munkatársunk (Budapest)

Szép nyári nap volt.
Babuci kedvelte jól az erkélyen, Képzőleték: fűf a foga, De — cukorra,
És anyuci nem adott cnyhidszert a fájós foga.
Babuci méggyeszert odament anyuchoz és elkezdett kuncsogni:
— Anyuci, kért szepen cukrot!...
— Nem kapsz — volt a felelet.
Babuci kiment az erkélyre és elkezdett sírni. Nagyon szomorú volt a szíve és végletlenül elmagyaltatnak érezte magát.
Anyuka meghajlatatnak a síró csöppöset és így szólt:
— Gyere be, Babuci!
— A kislány beszélhet sírni? — kérdezte.
— Fogsz máskor sírni? — kérdezte.
Babuci könnyes szemmel és pilyerög hangon felelt:
— Nem!... Soha többet!...
Anyuka aztán odament Babuci a szék-reményhez és kivett egy nagy cukrot.
— Közönöm, anyuci! — hálafelelt a kislány.
Aztán örömben Babuci elszavalla ezt a kis verset:

Volt egyszer egy anyuci,
A legrosszabb
Képzőleték: fűf a foga!
Cukrot, édeset,
Mégjécsóba Babuci
Az édes szóra,
Mégjégre anyuci:
Nem lesz többé hol
Babucnak el is mult
A fogaifoga,
S ottaszem az erkélyre
Vigom, nádtárol!...

Kis Emberek Társasága (K.E.T.)

Tagjaink sorába szeretettel vettük fel **Fenyvesi Bened** (Hajdudorog). A következő elköltötték **Huzsik Olga** fiának.

Gyermekek póstája

Dicső Csaba, drága Kis pajtáim, örömmel csorítottuk fel szívem, hogy megismerhetlek. Lelkeltal, hogy Várnától hozott anyuké mennyire melém meghatól. Amlyé csodálhat, megható hozám való szeretettel, ragaszkodással, bizalomosting nem ismeret és mégis juttolt nekem fennmarított parafás helygyermeki szívemben. Közönöm, drága pajtáim, hogy megszállt diákfiúk, robbni emléket vásároltál nekem, ami nekem felele örömmel, de el is szomorított, hogy miért nem inkább a magad élvesszék használtad el. Ott, drágán országban sok mindon hárkítottál, amivel magadnak szerzelteled volna öröml, de Te, drága Kis leányom, inkább magad mondtad fel te csak hogy mint kezeltelgáthobban közönömlást hoztam való szeretettel. Közönömlenked, soha el nem multó köszönettel. Bár én is szerzelteled nekem hasznolt öröml az én szívem szeretettel, Nagyon örömlen, hogy berúntatott emlékpajlatát megmutattal. Csak azt sajnálom, hogy Gyuszit nem hoztál el a róla csak édes anyuskád elbeszélés alapján tudok. Amit tudok, ezért szeretem megszórlani kis kezél és szemle néve kémi, hogy mindig ilyen cszámle, igazságos, bátor gyerek maradj, aki inkább elvisel a dorgálást, de valótlon soha nem mond. A székely nép romes hitéskegése csillag a szoromban. Gyuszikám és én bízom benned, kicsi testvérem, hogy mindig ilyen hitéske, nevos és jószívű maradj. Örömlenked, hogy szívdéud és mindnyájunkat, akik hoz felvőrté kézzesség, hozzá tartoztok. Mindkétoldalt kitlön is szeretettel töltek. Anyuskádnak és apuskádnak nagyon köszönjük, hogy két nagyon drágák fídt névnek fel benneteket. Alfiátok át melege tárdzéletlenek. — **Paritcsék Katal**, aranyos kislányom, háha azért-gótlon naponta háromszor is a gyönyörű-dáiba csokrola, amivel olyan édes, gyémant szerzetel, mégis elborvadtál. En azétl örökké frissen, szepen, virítón foglondál el nekem. A szírombe zártam, ami nem borvadt el. Szíromban viszont, apuskáid tudja, hogy el vagyok foglaltva s ottlondon kiscik az utamból, hogy ugy-

lery nékltai fejlőtenek hozzáid, hozzáidok. Váldog nagyon szeretem megköszömi pajtáim, úgy töltem, hogy a szívüle, a szívüle azért legédt. Tudom, hogy megérdemled, de én mégis kintlök egy halk köszönetel szívdéud és csak azt kívánom, hogy mindon gyerekek hozzáidk hasznolt, aldozások szívt széklet adoján, Katalom, édes kicsi lányom. — **Pérel Lajza**, köszönjük, Kis szívem, hogy gondolsz rám. Ugy-e, sok szép emléket örözl a világlélet dzsomborog? Boldog szívt, gyermekek, örömfüggőleg versonyozt a velek szívtl egy ország komnyes szívtl napre. Szívdéudnak már a vállakként öríztek, hiltlité gondatlan, szép nappal és hiszitek, hogy megéreztelek szívdéud szívdéud szeretetel és nem teledlenek el soha. Lujzikám, édes, amil lialál a dzsomborin, az a szeretet csodálatos, ritka minve volt, ahol a szeretet várszálata eflét hamutlona s megkönyöztem szép, egycsodálto a világ szerkesztőnek szerettedben ósszeforrtól, végéé volt szíve. Örvé meg ezt a képet és mosóly róla szobának, akik nem jöhetlek el, hogy az emborszeredétt ünneplén résztvegyenek. A verset elköltöztünk rá, talán még sem kapjuk. — **Lelovicsy Hanna**, kis szívem, hiszitek, hogy jó anyuskád jövelem is megérezteled nákd azt el öröml, amil lapunk óvasásából merlezz. Ha megírd magyob, jessz, a M. U. L-hm megírd, hiteges barátolod és home is azt a kis pap nyílt nekeld. Tudod-e, hogy ezt a kis pap nyílt nekeld, amil most még a nagyok és te se székelyt óvasvált, hogy felidábrakomnyes angalyra? Kérdő hü pártlona vagy. — **Banha Sárika**, édesem, hálad szívtel viszárom Szegedről kiltlédit kedves névdrédelod és csakjándol. Férss, amígát kedvel hozzáid a nyáréledd, úgy-e. Sárkánk? Bizony, a szívdéudomnak már vége és új munka vár rád is, szívdéudom. A jó lelkieség áldása Kislányom obban, a tenekben is, hogy el-millt évi bizonyítványodhoz hasznoltam szép legyon az ével is. — **Kovács Zsuzsanna**, Don't forget! Kiltlédit tárdzéletlen szomszót ódlam, kicsi Virágom. Jó volt, ugy-e, hogy ott sem nékltáztál lapodat.

Babi vendégségben...

Ócsai kériúti kis Babókat:

— Mért vettél fel új ruhát?
— Vendégségbe hívtál mára,
Nagymanácska uszomárral!

Apólának pusztí adok,

Mamókának verset mondom,
Pistakával majli birkósom,
Bőzsikével fogócskázom!

Aztlán hajrá ki a kertbe,

Kis öntőzöt a kezembe,
Ügy dolgozom nagyapóval,
S hancsírözöm a Miszuval!
«bolygó»

Gréte szép mesét mond nékém,

Tyfkócskákat megételem
Es ha tojuskát találok,
Még ma rántottát papárok!

Féltly iszom a kővecskéd,

Kenyérkéröl a vajteskéd,
Süteményt azt duplán kapok!
Béle nagjokat harapok.

F E J T Ö R Ö

I.

Keresztrejtvény.

Beküldte: *Facsinaj Ilona*, kis munkatársunk (Nagyféléa)

1	2	3	4	
5			6	7
			8	
				9

Vízszintes sorok: 1. Leánynev. 5. Nem szelid. 6. Nem szük. 8. Síma ellentéte. 9. Cipész-szám. *Függőleges sorok:* 1. Esztendő. 2. Anyuka is esztádjja. 3. Nem oda. 4. Délben fogyasztjuk el. 7. Előd, másként.

II.

_____	ZÓ
-------	----

III.

KEDD	é=á
	lér

2.

A váraljai boszorka

Zsuzsa kisasszonyt, akinek a mátravári állomásra való megérkezése nem kis fellütnést keltett, azért hozta fel édesanyja a városba, hogy beirassa az elemi iskola negyedik osztályába.

Nem azért kellett ez, mintha Vár-alján nem volna elemi iskola. Csak hogy itt volt már a legfőbb ideje annak, hogy Zsuzsából, a szilaj kis eskőlóból, akit váraljai boszorkának neveztek kis pajtásai: rendes és jóviselkedésű kisasszony legyen. Édesanyjának épp elég bajl és gondot okozott a leánya, aki szilajságában és pajkoságában túlélt tíz fiut is.

Hígyjétek el, hogy az egész váraljai határban nem volt egyetlen falomb, de még akár a legmagasabb is: amelyik jóismeretségben ne lett volna Zsuzsával. Hiszen, ha az ottani lurkók egymás között versenyre keltek, hogy melyikük tud a legmagasabbra mászni, még csak az alsó ágakon kapaszkodtak fölfele, amikor Zsuzsa már régén a fa tetejéről kiáltozott le nekik:

— Gyertek utánam, ha tudtok!... Ti henegegk!... Pedig ti fiuk vagytok, én pedig csak lány...

A váraljai fiuk ilyenkor megcsóválták a fejüket és kénytelen-kelletlen abbahagyták a versenyt. Maguk között mennyi fiu nem bír felmászni a fa tetejére és egyikük mégis csak elviszi az elsősgé pálmáját. De — Zsuzsával nem tanácsos kikezdeni. Ez a kis boszorka feltétlenül első lesz a fármászásban.

Ugyanígy jártak, ha labadázáskor maguk közé vették Zsuzsát. Akármilyen

Szeleburdi kisasszony

Írta: ELEK BACSI

csaláflinta módon hajította is feléje valamelyik fiu a labdát, Zsuzsa mindig elkapla és úgy dobta vissza, hogy a másik magához sem térhetett az ámulattól.

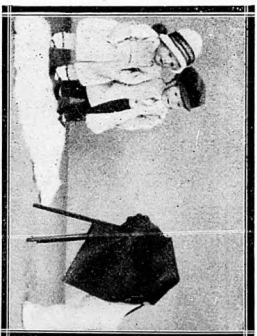
Akkor se volt más az eredmény, ha például versenyt futottak. A fiuk még javában libegtek és loboltak, amikor Zsuzsa már régén a célhoz ért és gúnyosan kiáltotta feléjük:

— Lajhárok!... Lusla lajhárok!... Miért nem szaladtok jobban?... De azt is kötelelsem megemlíteni, hogy — igazság, ami igazság! — Zsuzsa kisasszony, a váraljai boszorka, nemcsak a fa tetejére való mászásban, a futásban és a labdázásban, hanem a tanulásban is elhagyott mindenkit. Valahogy úgy áll a dolog, hogy ha a

— Gyertek utánam, ha tudtok! — kiáltotta Zsuzsa a fa tetejéről

A kis fényképezés

Sári, Sanyó, ide nézz — én vagyok a fényképezés — mesteregem oly nehéz — kell is hozzá sok-sok ész — ha akartok fényképet — felálltom a gép — belenéztek, mint a sas — Sári, Sanyó, ne mullass — valótól fényképezésket — a fejemet kenőtől teszek — úgy nézek a lenszen állat . . . Ennyeg, mi van a szobáznál? — A padló az felkerült — a plafon, az lekerült — ilyen ugyan már ki látott? — Sanyó pajtás, a te labod — fölfele fordítva látom — a szőnyegem s szamat látom — látogást alisz, kis barátom — Sári, hát vedd mi esett? — Neked is lemm van a fejed — nem tudom, hogy mit a hiba, — de próbálgass egy másna, — belenéztek és mit látok: — felfordítva a világot! — felfordítva az egész világot! . . .

Kis rajzolóművészek!

- Jól tudjátok, hogy az ember:
Der Mensch két fészékből áll.
 Az egyik rész neve lélek:
Seele, mely az égbé száll.
- A másik rész a test: *der Leib*,
 Így nevezi a német,
 Lélek nélkül és test nélkül
 Nincsen *Leben*, nincs élet.
- Az életnek elefen van
Die Geburt, a születés,
 Végén pedig a halál: *Tod*. —
 S aztán jön a temetés.
1. *Der Mensch* (olvassd: der mens) az ember.
 2. *Die Seele* (olvassd: di zéle) a lélek.
 3. *Der Leib* (olvassd: der lej) a test.
 4. *Das Leben* (olvassd: das lén) az élet.
 5. *Die Geburt* (olvassd: di geburt) a születés.
 6. *Der Tod* (olvassd: der tód) a halál.

viselkedése nem olyan, amivel még a legviszotalabb lurkókat is föltilmítja. hát bizony Zsuzsa lett volna a vár-aljai iskola büszkesége és szelien, csak a fejel rázogatta és szelien, szemrehányó hangon korbolta:

— Zsuzsa, mikor fogsz már megkomolyodni? . . .

Igy lett Zsuzsa kilenc esztendő, elvége az elemt hammatk osztályát is, de a legkisebb hajlandóságot se mutatata arra, hogy megkomolyodjék. Sőt, mintha az évek múlásával a pajkos-sága is növekedett volna.

Egyszer aztán látogatásban volt náluk Zsuzsa keresztmamája, az aranyos Anna néni, aki négyszemközti ezt a tanácsot adta Zsuzsa édesanyjának:

— Majd segítünk ezen, lelken! . . . Add az én kezeltöm alá ezt a szelenturdi kisasszonyt! Csak egy esztendőre! En a váróban lakom és Zsuzsa ott fog járni a megyelitk elemibe. Biztosítalak arról, hogy megváltozik és megkomolyodik . . . Itt, a vár-aljai városot lurkók között nem esodt, hogy valóságos bosszúra lett belőle. Nekem is van egy kilencéves leánykám, aki komoly és szofogatól teremtés. Az én Irénkém mellett a te Zsuzsád is megváltozik. De meg kitalonban is a váróban nem lehet úgy fákra mászni, mint nálatok, falum . . .

Zsuzsa eleinte hallani sem akart arról, hogy Mátvárra menjen, a keresztanyjához. Olyan böggel rendezélt, hogy édesanyja egyelőre felhagyott az egész tervvel. Csak amikor Anna néni kezdett a lelkebe beszélni és megígérte neki, hogy elviszi a mátravári cukrászdába, sőt — ha jól viselkedik — még a cukrászba is: akkor kezdett hajlandóságot mutatni arra, hogy keresztanya vendége legyen.

— De csak úgy megyek Anna néni-

hez, — jelentette ki Zsuzsa. — ha Cézár is megammal vhelent!

— Nem bánom, — mosolygott Anna néni, — jöjjön Cézár is Mátvárra!

A falusi kutyának sem árt, ha várósi szokásokat szed magára. Így történt, hogy szeptember elsején édesanyja vonatra tilt Zsuzsával és Cézárral.

Anna néni az állomáson várta őket. De azt már elképzelni se merle, ami történt, hogy Zsuzsa — négykézfő fogja őt idvözölni. (Kis pajtásom, ugy-e, ez mégis csak jobban illet volna Cézárhoz?) De ha már így történt, ha már a szelenturdi kisasszony hasna váltódott az állomáson, ezen nem lehetett segíteni.

Anna néni leánykája, Irénke, oltthon így fogadta Zsuzsát:
 — Isten hozott nálunk! . . . Ramblen, megszeretesz engem és jó pajtások leszünk?

Zsuzsa még most is szitogolt és tapogatta összekarmolt arát. Cézár azonban vidáman csóválgatta farkát és barátságosan vakkanított a kislány felé: — Én is ill vagyok! . . . Tessék engem is szívesen fogadni! . . . Irénke lehajolt és szeretettel megismogatta a kiskutyára halát.

(Folytatjuk)

— Isten hozott nálunk! — fogadta Irénke